

Het eerste boek van Adam en Eva

Het pseudepigrafische boek van Adam en Eva beschrijft het leven en de tijden van Adam en Eva nadat zij uit de tuin waren verdreven tot de tijd dat Kaïn zijn broer Abel doodt. Het vertelt over de eerste woning van Adam en Eva - de Grot der Schatten; hun beproevingen en verleidingen; Satans vele verschijningen aan hen; de geboorte van Kaïn, Abel, en hun tweelingzusjes; en Kaïn's liefde voor zijn mooie tweelingzus, Luluwa, die Adam en Eva wilden vergezellen op Abel. Dit boek wordt door veel geleerden beschouwd als onderdeel van de "Pseudepigraaf" (soo-duh-varken-ruh-fuh). De "Pseudepigraaf" is een verzameling historische Bijbelse werken die als fictie worden beschouwd. Vanwege dat stigma was dit boek niet opgenomen in de compilatie van de Bijbel. Dit boek is een geschreven geschiedenis van wat er gebeurde in de dagen van Adam en Eva nadat ze uit de tuin werden geworpen. Hoewel het door sommigen als pseudepigrafische wordt beschouwd, heeft het veel betekenis en inzicht in gebeurtenissen uit die tijd. Het valt te betwijfelen of deze geschriften de vele eeuwen zouden hebben overleefd als er geen substantie voor hen was. Dit boek is simpelweg een versie van een account die mondeling van generatie op generatie is doorgegeven, waarbij de tijd dat het eerste mensenleven werd gecreëerd werd gekoppeld aan de tijd dat iemand uiteindelijk besloot het op te schrijven. Deze specifieke versie is het werk van onbekende Egyptenaren. Het gebrek aan historische toespelingen maakt het moeilijk om het schrijven nauwkeurig te dateren, echter, met andere pseudepigrafische werken als referentie, werd dit waarschijnlijk een paar honderd jaar vóór de geboorte van Christus geschreven. Delen van deze versie zijn te vinden in de Joodse Talmoed en de Islamitische Koran, en laten zien wat een vitale rol het speelde in de originele literatuur over menselijke wijsheid. De Egyptische auteur schreef in het Arabisch, maar latere vertalingen werden gevonden in het Ethiopisch. De huidige Engelse vertaling is eind 1800 vertaald door Dr. SC Malan en Dr. E. Trumpp. Ze vertaalden in King James English uit zowel de Arabische versie als de Ethiopische versie die vervolgens werd gepubliceerd in The Forgotten Books of Eden in 1927 door The World Publishing Company. In 1995 werd de

tekst ontleend aan een kopie van The Forgotten Books of Eden en omgezet in elektronische vorm door Dennis Hawkins. Het werd vervolgens vertaald in moderner Engels door simpelweg 'You're' voor 'You's', 'Art's for' Are's, enzovoort, uit te wisselen.

Hoofdstuk I - De kristallen zee, God beveelt Adam, verdreven uit Eden, om in de Grot der Schatten te leven.

1 Op de derde dag plantte God de tuin in het oosten van de aarde, op de grens van de wereld oostwaarts, waarachter zich, tegen de opkomende zon niets dan water bevindt, dat de hele wereld omvat, en reikt tot de aarde grenzen van de hemel. 2 En aan het noorden van de tuin is er een zee van water, helder en zuiver naar de smaak, in tegenstelling tot al het andere; zodat je door de helderheid daarvan in de diepten van de aarde kunt kijken. 3 En wanneer een man zich erin wast, wordt hij rein van de reinheid daarvan, en wit van zijn witheid - zelfs als hij donker was. 4 En God schiep die zee van zijn eigen welbehagen, want Hij wist wat zou komen van de man die Hij zou maken; zodat, nadat hij de tuin had verlaten vanwege zijn overtreding, de mensen op aarde zouden worden geboren. Onder hen zijn rechtvaardige mensen die zullen sterven, wiens zielen God zou opwekken op de laatste dag; wanneer zij allen tot hun vlees zullen terugkeren, zullen baden in het water van die zee en zich van hun zonden bekeren. 5 Maar toen God Adam uit de tuin liet gaan, plaatste Hij hem niet op de grens ervan naar het noorden. Dit was zodat hij en Eva niet in staat zouden zijn om in de buurt van de zee van water te gaan waar ze zich erin konden wassen, gereinigd konden worden van hun zonden, de overtreding die ze hadden begaan, konden wissen en er niet langer aan herinnerd werden in de gedachte van hun straf. 6 Wat de zuidkant van de tuin betreft, God wilde ook niet dat Adam daar zou wonen; want als de wind uit het noorden waaide, zou hij aan die zuidzijde de heerlijke geur van de bomen in de tuin brengen. 7 Daarom heeft God Adam daar niet geplaatst. Dit was zodat hij de zoete geur van die bomen niet zou kunnen ruiken, vergeet zijn overtreding en vind troost voor wat hij gedaan heeft door genot te genieten van de geur van de bomen en toch niet te worden gereinigd van zijn overtreding. 8 Nogmaals, ook omdat God barmhartig en zeer medelijden heeft en alle dingen regeert op een manier die alleen Hij kent. Hij liet onze vader Adam leven in de westelijke grens van de tuin, omdat aan die kant de aarde heel breed is. 9 En God gebod hem daar te wonen in een grot in een rots - de Grot der Schatten onder de tuin.

Hoofdstuk II - Adam en Eva flauw wanneer ze de tuin verlaten. God zendt Zijn Woord om hen te bemoedigen.

1 Maar toen onze vader Adam en Eva de tuin verlieten, liepen ze de grond op hun voeten, niet wetende dat ze liepen. 2 En toen zij bij de opening kwamen van de tuinpoort, zagen zij de brede aarde zich voor hen uitstrekken, bedekt met stenen,

groot en klein, en met zand, zij vreesden en beefden en vielen op hun aangezichten, uit de angst dat kwam over hen; en ze waren zo dood. 3 Omdat - terwijl ze tot die tijd in het tuinland waren geweest, prachtig beplant met allerlei bomen - ze zichzelf nu zagen in een vreemd land, dat ze niet wisten en nooit hadden gezien. 4 En omdat zij, toen zij in de hof waren, vervuld waren met de genade van een helder karakter, en zij hadden geen harten gekeerd naar aardse dingen. 5 Daarom had God medelijden met hen; en toen Hij hen zag vallen voor de poort van de tuin,

Hoofdstuk III - Over de belofte van de geweldige vijf en een halve dag.

1 God zei tot Adam: "Ik heb dagen en jaren op deze aarde verordend, en u en uw nageslacht zullen leven en in hen wandelen, totdat de dagen en jaren zijn vervuld, wanneer Ik het Woord zal sturen dat u schiep en waartegen je hebt overtreden, het Woord dat je uit de tuin deed komen en dat je ophief toen je gevallen was. 2 Ja, het Woord dat je weer zal redden wanneer de vijf en een halve dag zijn vervuld. " 3 Maar toen Adam deze woorden hoorde van God en van de grote vijf en een halve dag, begreep hij de betekenis van hen niet. 4 Want Adam dacht dat er maar vijf en een halve dag voor hem zou zijn tot het einde van de wereld. 5 En Adam huilde en bad tot God om het hem uit te leggen. 6 Toen legde God in zijn genade voor Adam, naar zijn beeld en gelijkenis gemaakt, hem uit dat deze 5.000 en 500 jaar waren; en hoe dan iemand zou komen om hem en zijn nakomelingen te redden. 7 Maar daarvoor had God dit verbond gesloten met onze vader Adam, in dezelfde bewoordingen, voordat hij uit de tuin kwam, toen hij bij de boom was waar Eva de vrucht nam en aan hem gaf om te eten. 8 Want toen onze vader Adam uit de tuin kwam, kwam hij langs die boom en zag hoe God de schijn ervan in een andere vorm had veranderd en hoe die verschrompelde. 9 En als Adam daarheen ging, vreesde hij, beefde en viel neer; maar God heeft door Zijn barmhartigheid opgeheven en daarna dit verbond met hem gesloten. 10 En voorts, toen Adam bij de poort van de tuin was, en de cherub met een zwaard van opvlammend vuur in zijn hand zag, en de cherub werd boos en zijn wenkbrauwen fronste, werden zowel Adam als Eva bang voor hem en dachten dat hij bedoeld om ze te doden. Dus ze vielen op hun gezichten, beefde van angst. 11 Maar hij had medelijden met hen en betoonde hun genade; en zich afkerende van hen gingen op naar de hemel en baden tot de Here en zeiden; - 12 "Heer, U stuurde mij naar de poort van de tuin met een vuurzwaard. 13 Maar toen Uw dienaren, Adam en Eva, mij zagen, vielen zij op hun gezichten en waren zij als dood. Heer, wat zullen we met Uw dienaren doen? " 14 Toen had God medelijden met hen en betoonde hen genade en zond zijn engel om de tuin te houden. 15 En het Woord des Heren kwam tot Adam en Eva en wekte hen op. 16 En de Heer zei tegen Adam: "Ik heb u gezegd dat ik na afloop van de vijf en een halve dag mijn Woord zal zenden en u zal redden. 17 Versterk daarom uw hart en verblijf in de Grot der Schatten, waarvan Ik heb eerder met je gesproken. " 18 En toen Adam dit Woord van God hoorde, hij was getroost met hetgeen God hem had verteld. Want Hij had hem verteld hoe Hij hem zou redden.

Hoofdstuk IV - Adam treurt over de gewijzigde omstandigheden. Adam en Eva komen de Grot der Schatten binnen.

1 Maar Adam en Eva riepen omdat ze uit de tuin waren gekomen, hun eerste thuis. 2 En inderdaad, toen Adam naar zijn vlees keek, dat veranderde, riep hij bitter, hij en Eva, over wat zij hadden gedaan. En ze liepen en gingen voorzichtig naar beneden in de Grot der Schatten. 3 En toen zij daar aankwamen, huilde Adam over zich heen en zei tegen Eva: "Kijk naar deze grot die onze gevangenis in deze wereld zal zijn, en een plaats van straf! 4 Wat is het vergeleken met de tuin? Wat is het? smalheid vergeleken met de ruimte van de ander? 5 Wat is deze rots aan de rand van die bosjes? Wat is de duisternis van deze grot, vergeleken met het licht van de tuin? 6 Wat is deze overhangende rotsrand om ons te beschutten, vergeleken met de genade van de Heer die ons overschaduwde? 7 Wat is de bodem van deze grot vergeleken met het tuinland? Deze aarde, bezaaid met stenen; en dat, beplant met heerlijke fruitbomen? "8 En Adam zei tot Eva:" Kijk naar je ogen, en naar de mijne, die voorheen engelen in de hemel zag zingen; en zij ook, zonder op te houden. 9 Maar nu zien wij niet zoals wij deden; onze ogen zijn van vlees geworden; ze kunnen niet zien zoals eerder. "10 Adam zei opnieuw tegen Eva:" Wat is ons lichaam vandaag, vergeleken met wat het vroeger was, toen we in de tuin woonden? "11 Daarna wilde Adam niet om de grot binnen te gaan, onder de overhangende rots, noch zou hij ooit willen binnengaan. 12 Maar hij boog voor Gods bevelen en zei tegen zichzelf: "Tenzij ik de grot binnenga, zal ik opnieuw een overtreder zijn." zonder ophouden. 9 Maar nu zien wij niet zoals wij deden; onze ogen zijn van vlees geworden; ze kunnen niet zien zoals eerder. "10 Adam zei opnieuw tegen Eva:" Wat is ons lichaam vandaag, vergeleken met wat het vroeger was, toen we in de tuin woonden? "11 Daarna wilde Adam niet om de grot binnen te gaan, onder de overhangende rots, noch zou hij ooit willen binnengaan. 12 Maar hij boog voor Gods bevelen en zei tegen zichzelf: "Tenzij ik de grot binnenga, zal ik opnieuw een overtreder zijn." Hij zou ook nooit willen binnengaan. 12 Maar hij boog voor Gods orders; en zei tegen zichzelf: "Tenzij ik de grot binnenkom, zal ik opnieuw een overtreder zijn." Hij zou ook nooit willen binnengaan. 12 Maar hij boog voor Gods orders; en zei tegen zichzelf: "Tenzij ik de grot binnenkom, zal ik opnieuw een overtreder zijn."

Hoofdstuk V - Eva maakt een nobele en emotionele voorbede en neemt de schuld op zichzelf.

1 Toen kwamen Adam en Eva de grot binnen en bleven bidden, in hun eigen taal, onbekend voor ons, maar die zij goed kenden. 2 Terwijl ze baden, hief Adam zijn

ogen op en zag de rots en het dak van de grot die hem boven ons bedekten. Dit belette hem om de hemel of Gods schepselen te zien. Dus hij huilde en sloeg hard op zijn borst, totdat hij viel en zo dood was. 3 En Eva zat te huilen; want ze geloofde dat hij dood was. 4 Toen stond zij op, spreidde haar handen naar God, deed een beroep op Hem om genade en medelijden, en zei: "O God, vergeef mij mijn zonde, de zonde die ik begaan heb, en herinner het mij niet tegen mij. 5 Want ik alleen heeft Uw dienaar uit de tuin in dit veroordeelde land gedaald, van het licht in deze duisternis en van het huis van vreugde naar deze gevangenis. 6 O God, kijk hier naar Uw dienaar die op deze manier gevallen is en hem tot leven brengt, dat hij kan huilen en zich bekeren van zijn overtreding die hij door mij begaan heeft. 7 Neem zijn ziel nu niet weg; maar laat hem leven dat hij na de mate van zijn berouw mag staan, en uw wil doen, net als vóór zijn dood. 8 Maar als u hem niet tot leven wekt, neem dan, o God, mijn eigen ziel weg, zodat ik zoals hij ben, en verlaat mij niet in deze kerker, een en alleen; want ik kon niet alleen op deze wereld staan, maar alleen met hem. 9 Want U, o God, liet hem inslapen en nam een bot van zijn zijde, en herstelde het vlees in de plaats ervan, door Uw goddelijke kracht. 10 En U nam mij, het bot, en maakte mij een vrouw, helder zoals hij, met hart, verstand en spraak; en in vlees, zoals het zijne; en U maakte mij naar de gelijkenis van zijn uiterlijk, door Uw genade en kracht. 11 O Heer, ik en hij zijn één, en U, o God, bent onze Schepper, Jij bent Hij die ons beiden op één dag heeft gemaakt. 12 Daarom, o God, geef hem leven, opdat hij met mij zal zijn in dit vreemde land, terwijl wij erin leven vanwege onze overtreding. 13 Maar als u hem niet het leven wilt geven, neem dan mij, zelfs ik, zoals hij; dat we beiden op dezelfde dag kunnen sterven." 14 En Eva huilde bitter en viel op onze vader Adam, van haar grote verdriet.

Hoofdstuk VI - Gods berisping aan Adam en Eva waarin hij aangeeft hoe en waarom zij hebben gezondigd.

1 Maar God keek naar hen; want zij hadden zichzelf gedood door groot verdriet. 2 Maar Hij besloot hen op te voeden en te troosten. 3 Daarom zond Hij Zijn Woord tot hen; dat ze onmiddellijk moeten opstaan en worden grootgebracht. 4 En de Heer zei tot Adam en Eva: "U hebt uw eigen vrije wil overtreden, totdat u uit de tuin kwam waarin ik u had geplaatst. 5 Van uw eigen vrije wil heeft u overtreden door uw verlangen naar goddelijkheid, grootheid, en een verheven staat, zoals ik, zodat ik u de heldere aard ontnam waarin u toen was, en ik deed u uit de tuin naar dit land komen, ruw en vol moeilijkheden. Mijn gebod overtreden en Mijn wet bewaard, en niet gegeten van de vrucht van de boom waarvan ik zei dat je niet in de buurt moest komen! En er waren fruitbomen in de tuin beter dan die. 7 Maar de goddeloze Satan bewaarde zijn geloof niet en had geen goede bedoelingen met Mij, dat hoewel ik hem had geschapen, hij Mij als nutteloos beschouwde en de Godheid voor zichzelf zocht; hiervoor gooide ik hem uit de hemel, zodat hij niet in zijn eerste staat kon blijven - hij was het die de boom aangenaam in uw ogen deed lijken, totdat u ervan at, door zijn woorden te geloven. 8 Aldus hebt u Mijn gebod overtreden, en daarom heb ik u al deze zorgen over u gebracht. 9 Want ik ben God

de Schepper, die, toen ik Mijn schepselen schiep, niet van plan was ze te vernietigen. Maar nadat zij mijn woede zwaar hadden opgewekt, strafte ik hen met ernstige plagen, totdat zij zich bekeerden. 10 Maar, integendeel, zij blijven nog steeds verhard in hun overtreding, zij zullen voor eeuwig onder een vloek staan. "

Hoofdstuk VII - De beesten zijn tevreden.

1 Toen Adam en Eva deze woorden van God hoorden, huilden en hoorden ze nog meer; maar zij versterkten hun hart in God, omdat zij nu voelden dat de Heer voor hen was als een vader en een moeder; en juist daarom riepen zij voor Hem uit en zochten Hem barmhartigheid. 2 Toen had God medelijden met hen en zei: "O Adam, ik heb Mijn verbond met u gemaakt en ik zal mij er niet van afkeren, en ik zal u niet in de tuin laten terugkeren, tot Mijn verbond van de grote vijf en a halve dagen is voldaan. " 3 Toen zei Adam tot God: "O Heer, U hebt ons geschapen en ons geschikt gemaakt om in de hof te zijn, en voordat ik zondigde, liet U alle dieren naar mij toe komen, om hen te noemen." 4 Uw genade was toen mij, en ik noemde iedereen naar uw mening, en u maakte ze allemaal onderworpen aan mij. 5 Maar nu, o Here God, dat ik uw gebod overtreden heb, alle dieren zullen opstaan tegen mij en zullen mij verslinden, en Eva, Je dienstmaagd; en zal ons leven afsnijden van de aardbodem. 6 Ik smeek u daarom, o God, dat u, omdat u ons uit de tuin hebt laten komen en ons in een vreemd land hebt laten maken, de dieren ons niet zult schaden. "7 Toen de Heer deze woorden van Adam hoorde Hij had medelijden met hem en voelde dat hij echt had gezegd dat de dieren van het veld zouden opstaan en hem en Eva zouden verslinden, omdat Hij, de Heer, boos was op hun tweeën vanwege hun overtredingen. beval de beesten, en de vogels, en alles wat op de aarde beweegt, om tot Adam te komen en om hem te kennen, en om hem en Eva niet lastig te vallen, noch enige van de goeden en rechtvaardigen onder hun nageslacht. de beesten waren een eerbetoon aan Adam, volgens het gebod van God; behalve de slang, waartegen God boos was. Het kwam niet met de beesten naar Adam.

Hoofdstuk VIII - De "heldere natuur" van de mens wordt weggenomen.

1 Toen riep Adam en zei: "O God, toen wij in de hof leefden en ons hart werd opgetild, zagen wij de engelen die lofzongen in de hemel zongen, maar nu kunnen wij niet zien zoals vroeger, nee, wanneer we gingen de grot in, de hele schepping werd voor ons verborgen. " 2 Toen zei God de Heer tegen Adam: "Toen u onderworpen was aan Mij, had u een helder karakter in u, en om die reden kon u dingen ver weg zien, maar na uw overtreding werd uw heldere natuur aan u onttrokken, en het was niet aan u overgelaten om dingen ver weg te zien, maar alleen dichtbij, naar het vermogen van het vlees, want het is bruut. " 3 Toen Adam en Eva deze woorden van God hadden gehoord, gingen zij hun weg; Hem loven en aanbidden met een bedroefd hart. 4 En God hield op gemeenschap met hen te hebben.

Hoofdstuk IX - Water uit de boom des levens. Adam en Eva verdrinken in de buurt.

1 Toen kwamen Adam en Eva uit de Grot der Schatten en naderden zij de tuinpoort, en daar stonden zij om ernaar te kijken en riepen omdat zij er vandaan waren gekomen. 2 En Adam en Eva gingen van vóór de poort van de tuin naar de zuidkant ervan, en vonden daar het water dat de tuin water gaf, van de wortel van de Boom des Levens, en dat zich splitste van daar in vier rivieren over de aarde. 3 Toen kwamen zij en naderden zij dat water, en zagen het aan; en zag dat het water was dat voortkwam uit de wortel van de Boom des Levens in de tuin. 4 En Adam huilde en jammerde en sloeg op zijn borst, omdat hij van de tuin was afgesneden; en hij zei tegen Eva: "5" Waarom hebt u mij, over uzelf en onze nakomelingen, zoveel van deze plagen en straffen gebracht? " 6 En Eva zeide tot hem: Wat heb je gezien dat ervoor gezorgd heeft dat je op deze manier huilde en tegen me sprak? "7 En hij zei tot Eva:" Zie je dit water niet dat met ons in de tuin was, dat de bomen van de bomen water gaf? tuin, en stroomde uit van daar? 8 En wij, toen wij in de tuin waren, gaven er niets om; maar sinds we naar dit vreemde land zijn gekomen, houden we ervan en draaien het om te gebruiken voor ons lichaam. "9 Maar toen Eva deze woorden van hem hoorde, huilde ze en vanwege de pijn van hun gehuil vielen ze in dat water; en zou er een einde aan zichzelf in hebben gemaakt, om nooit meer terug te keren en de schepping te aanschouwen, want toen ze naar het scheppingswerk keken, vonden ze dat ze een einde aan zichzelf moesten maken. die de bomen in de tuin water gaf, en daaruit vloeide? 8 En wij, toen wij in de tuin waren, gaven er niets om; maar sinds we naar dit vreemde land zijn gekomen, houden we ervan en draaien het om te gebruiken voor ons lichaam. "9 Maar toen Eva deze woorden van hem hoorde, huilde ze en vanwege de pijn van hun gehuil vielen ze in dat water; en zou er een einde aan zichzelf in hebben gemaakt, om nooit meer terug te keren en de schepping te aanschouwen, want toen ze naar het scheppingswerk keken, vonden ze dat ze een einde aan zichzelf moesten maken. die de bomen in de tuin water gaf, en daaruit vloeide? 8 En wij, toen wij in de tuin waren, gaven er niets om; maar sinds we naar dit vreemde land zijn gekomen, houden we ervan en draaien het om te gebruiken voor ons lichaam. "9 Maar toen Eva deze woorden van hem hoorde, huilde ze en vanwege de pijn van hun gehuil vielen ze in dat water; en zou er een einde aan zichzelf in hebben gemaakt, om nooit meer terug te keren en de schepping te aanschouwen, want toen ze naar het scheppingswerk keken, vonden ze dat ze een einde aan zichzelf moesten maken. en zou er een einde aan zichzelf in hebben gemaakt, om nooit meer terug te keren en de schepping te aanschouwen; want toen ze naar het scheppingswerk keken, vonden ze dat ze een eind aan zichzelf moesten maken. en zou er een einde aan zichzelf in hebben gemaakt, om nooit meer terug te keren en de schepping te aanschouwen; want toen ze naar het scheppingswerk keken, vonden ze dat ze een eind aan zichzelf moesten maken.

Hoofdstuk X - Hun lichamen hebben water nodig nadat zij de tuin hebben verlaten.

1 Toen keek God barmhartig en genadig naar hen, liggend in het water en dicht bij de dood, en stuurde een engel, die hen uit het water bracht, en legde ze aan de kust als dood. 2 Toen ging de engel naar God toe, was welkom en zei: "O God, uw schepselen hebben hun laatste adem uitgeblazen." 3 Toen zond God Zijn Woord naar Adam en Eva, die hen oprichtten van hun dood. 4 En Adam zei, nadat hij was grootgebracht: "O God, terwijl wij in de tuin waren, hadden wij dit water niet nodig, noch voor dit water, maar sinds wij naar dit land kwamen, kunnen wij niet zonder." 5 Toen zei God tegen Adam: "Terwijl u onder Mijn bevel stond en een heldere engel was, kende u dit water niet. 6 Maar nu u Mijn gebod overtreden hebt, kunt u niet zonder water doen, om uw lichaam te wassen en te maken het groeit, want het is nu als dat van beesten, en heeft gebrek aan water." 7 Toen Adam en Eva deze woorden van God hoorden, riepen zij een bittere roep en Adam smeekte God om hem terug te laten keren naar de tuin en ernaar te kijken voor een tweede keer. 8 Maar God zei tegen Adam, "Ik heb je een belofte gedaan; wanneer die belofte is vervuld, zal ik je terugbrengen naar de tuin, jij en je rechtvaardige nakomelingen." 9 En God stopte met gemeenschap te spreken met Adam.

Hoofdstuk XI - Een herinnering aan de glorieuze dagen in de Hof.

1 Toen voelden Adam en Eva zich brandend van dorst, en hitte en verdriet. 2 En Adam zei tot Eva: "Wij zullen niet van dit water drinken, zelfs niet als wij zouden sterven." O Eva, wanneer dit water in onze binnenste delen komt, zal het onze straffen en dat van onze nakomelingen doen toenemen. " 3 Zowel Adam als Eva gingen toen weg van het water en dronken er helemaal niets van; maar kwam en ging de Grot der Schatten binnen. 4 Maar toen Adam daarin Eva niet kon zien; hij hoorde alleen het geluid dat ze maakte. Ze kon ook Adam niet zien, maar hoorde het lawaai dat hij maakte. 5 Toen huilde Adam in diepe verdrukking en sloeg op zijn borst; en hij stond op en zei tegen Eva: "Waar ben je?" 6 En zij zei tegen hem: "Kijk, ik sta in deze duisternis." 7 Toen zei hij tot haar: "Denk aan de heldere natuur waarin we leefden, toen we in de tuin leefden! 8 O Eva! Denk aan de glorie die op ons rustte in de tuin. O Eva! Denk aan de bomen die ons in de tuin overschaduwden terwijl we onder hen verhuisden. 9 O Eve! Vergeet niet dat wij, terwijl we in de tuin waren, noch nacht noch dag wisten. Denk aan de Levensboom, van onderaf die het water liet stromen en die glans over ons wierp! Onthoud, o Eva, het tuinland en de helderheid daarvan! 10 Denk, oh denk aan die tuin waarin geen duisternis was, terwijl wij erin leefden. 11 Terwijl we niet eerder in deze Grot der Schatten kwamen dan omringde de duisternis ons rondom; totdat we elkaar niet langer kunnen zien; en al het plezier van dit leven is ten einde. " we wisten noch nacht noch dag. Denk aan de Levensboom, van onderaf die het water liet stromen en die glans over ons wierp! Onthoud, o Eva, het tuinland en de helderheid daarvan! 10 Denk, oh denk aan die tuin waarin geen duisternis was, terwijl wij erin leefden. 11 Terwijl we niet eerder in deze Grot der Schatten kwamen dan omringde de duisternis ons rondom; totdat we elkaar niet langer kunnen zien; en al het plezier van dit leven is ten einde. " we wisten noch nacht noch dag. Denk aan de Levensboom, van onderaf die het water liet stromen en die glans over ons

wierp! Onthoud, o Eva, het tuinland en de helderheid daarvan! 10 Denk, oh denk aan die tuin waarin geen duisternis was, terwijl wij erin leefden. 11 Terwijl we niet eerder in deze Grot der Schatten kwamen dan omringde de duisternis ons rondom; totdat we elkaar niet langer kunnen zien; en al het plezier van dit leven is ten einde. "

Hoofdstuk XII - Hoe duisternis kwam tussen Adam en Eva.

1 Toen sloeg Adam zijn borst, hij en Eva, en zij rouwden de hele nacht tot het krieken van de dag, en zij zuchten gedurende de nacht in Miyazia. 2 En Adam sloeg zichzelf en wierp zich op de grond in de grot, van bitter verdriet, en vanwege de duisternis, en lag daar als dood. 3 Maar Eva hoorde het lawaai dat hij maakte toen hij op de grond viel. En zij voelde voor hem met haar handen en vond hem als een lijk. 4 Toen was ze bang, sprakeloos en bleef bij hem. 5 Maar de barmhartige Heer keek naar de dood van Adam en Eva's stilte uit angst voor de duisternis. 6 En het Woord van God kwam tot Adam en wekte hem uit zijn dood, en opende Eva's mond zodat ze zou kunnen spreken. 7 Toen stond Adam op in de grot en zei: "O God, waarom is het licht van ons afgeweken, en de duisternis ons bedekte? Waarom heb je ons in deze lange duisternis achtergelaten? Waarom plaag je ons zo? 8 En deze duisternis, Heer, waar was het voordat het ons bedekte? Daarom kunnen we elkaar niet zien. 9 Zolang we in de tuin waren, hebben we niet gezien of wisten zelfs wat duisternis is. Ik was niet verborgen voor Eva, en ze was ook niet voor mij verborgen, tot nu dat ze mij niet kan zien; en geen duisternis kwam over ons om ons van elkaar te scheiden. 10 Maar zij en ik waren beiden in één helder licht. Ik zag haar en zij zag mij. Maar nu sinds we in deze grot kwamen, heeft de duisternis ons bedekt en ons van elkaar gescheiden, zodat ik haar niet zie, en zij mij niet ziet. 11 O Heer, wilt U ons dan plagen met deze duisternis? " Waar was het voordat het ons bedekte? Daarom kunnen we elkaar niet zien. 9 Zolang we in de tuin waren, hebben we niet gezien of wisten zelfs wat duisternis is. Ik was niet verborgen voor Eva, en ze was ook niet voor mij verborgen, tot nu dat ze mij niet kan zien; en geen duisternis kwam over ons om ons van elkaar te scheiden. 10 Maar zij en ik waren beiden in één helder licht. Ik zag haar en zij zag mij. Maar nu sinds we in deze grot kwamen, heeft de duisternis ons bedekt en ons van elkaar gescheiden, zodat ik haar niet zie, en zij mij niet ziet. 11 O Heer, wilt U ons dan plagen met deze duisternis? " en geen duisternis kwam over ons om ons van elkaar te scheiden. 10 Maar zij en ik waren beiden in één helder licht. Ik zag haar en zij zag mij. Maar nu sinds we in deze grot kwamen, heeft de duisternis ons bedekt en ons van elkaar gescheiden,

zodat ik haar niet zie, en zij mij niet ziet. 11 O Heer, wilt U ons dan plagen met deze duisternis? " en geen duisternis kwam over ons om ons van elkaar te scheiden. 10 Maar zij en ik waren beiden in één helder licht. Ik zag haar en zij zag mij. Maar nu sinds we in deze grot kwamen, heeft de duisternis ons bedekt en ons van elkaar gescheiden, zodat ik haar niet zie, en zij mij niet ziet. 11 O Heer, wilt U ons dan plagen met deze duisternis? "

Hoofdstuk XIII - De val van Adam. Waarom dag en nacht werden gecreëerd.

8 Als ik Mijn toorn zwaar op u had laten vallen, zou ik u hebben vernietigd; en als ik je in duisternis had veranderd, zou het zijn alsof ik je had gedood. 9 Maar in Mijn genade heb Ik u gemaakt zoals u bent; toen je Mijn gebod overtreden hebt, o Adam, heb ik je uit de tuin verdreven en je naar dit land laten komen; en beval je om in deze grot te leven; en de duisternis bedekte u, gelijk het deed over hem die Mijn gebod overtreden heeft. 10 Aldus, o Adam, heeft u deze nacht bedrogen. Het is niet voor eeuwig duren; maar is slechts van twaalf uur; wanneer het voorbij is, zal het daglicht terugkeren. 11 Zucht daarom niet, noch bewogen; en zeg niet in je hart dat deze duisternis lang is en moeizaam sleept; en zeg niet in je hart dat ik je ermee pest. 12 Versterk je hart en wees niet bang. Deze duisternis is geen straf. Maar, o Adam, ik heb de dag gemaakt, en de zon erin geplaatst hebben om licht te geven; zodat jij en je kinderen je werk moeten doen. 13 Want ik wist dat u zou zondigen en overtreden en naar dit land zou komen. Toch zou ik je niet dwingen, noch over je worden gehoord, noch zwijgen; noch doom u door uw val; noch door uw komst van licht naar de duisternis; noch door je komst vanuit de tuin naar dit land. 14 Want ik heb u van het licht gemaakt; en ik wilde kinderen van het licht van jou naar buiten brengen en aan jou. 15 Maar gij hebt Mijn gebod op een dag niet onderhouden; totdat ik de schepping had beëindigd en alles erin zegende. 16 En wat de boom betreft, ik heb u bevolen om er niet van te eten. Toch wist ik dat Satan, die zichzelf bedroog, je ook zou misleiden. 17 Daarom maakte ik u bekend door middel van de boom, niet om bij hem in de buurt te komen. En ik zei je niet van de vrucht daarvan te eten, noch om ervan te proeven, noch er toch onder te zitten, noch eraan toe te geven. 18 Als ik niet was geweest en tot u sprak, o Adam, betreffende de boom, en had ik u verlaten zonder een gebod, en u had gezondigd - het zou een aanstoot van mijn kant zijn geweest, omdat ik u geen bevel heb gegeven; je zou je omdraaien en mij de schuld geven. 19 Maar ik heb u geboden en u gewaarschuwd en u bent gevallen. Zodat Mijn schepselen Mij niet de schuld kunnen geven; maar de schuld rust alleen op hen. 20 En, o Adam, ik heb de dag gemaakt zodat u en uw nakomelingen erin kunnen werken en erin kunnen zwoegen. En ik heb de nacht voor hen gemaakt om erin te rusten van hun werk; en voor de dieren van het veld om 's nachts uit te gaan en hun voedsel te zoeken. 21 Maar er blijft weinig van de duisternis over, o Adam, en spoedig zal daglicht verschijnen. " O Adam, wat betreft de boom, en als ik u had verlaten zonder een gebod, en u had gezondigd - het zou een aanstoot van mijn kant zijn geweest, omdat ik u geen bevel had gegeven; je zou je omdraaien en mij de schuld geven. 19 Maar ik heb u geboden en u gewaarschuwd en u bent gevallen. Zodat Mijn

schepselen Mij niet de schuld kunnen geven; maar de schuld rust alleen op hen. 20 En, o Adam, ik heb de dag gemaakt zodat u en uw nakomelingen erin kunnen werken en erin kunnen zwoegen. En ik heb de nacht voor hen gemaakt om erin te rusten van hun werk; en voor de dieren van het veld om 's nachts uit te gaan en hun voedsel te zoeken. 21 Maar er blijft weinig van de duisternis over, o Adam, en spoedig zal daglicht verschijnen. " O Adam, wat betreft de boom, en als ik u had verlaten zonder een gebod, en u had gezondigd - het zou een aanstoot van mijn kant zijn geweest, omdat ik u geen bevel had gegeven; je zou je omdraaien en mij de schuld geven. 19 Maar ik heb u geboden en u gewaarschuwd en u bent gevallen. Zodat Mijn schepselen Mij niet de schuld kunnen geven; maar de schuld rust alleen op hen. 20 En, o Adam, ik heb de dag gemaakt zodat u en uw nakomelingen erin kunnen werken en erin kunnen zwoegen. En ik heb de nacht voor hen gemaakt om erin te rusten van hun werk; en voor de dieren van het veld om 's nachts uit te gaan en hun voedsel te zoeken. 21 Maar er blijft weinig van de duisternis over, o Adam, en spoedig zal daglicht verschijnen. " je zou je omdraaien en mij de schuld geven. 19 Maar ik heb u geboden en u gewaarschuwd en u bent gevallen. Zodat Mijn schepselen Mij niet de schuld kunnen geven; maar de schuld rust alleen op hen. 20 En, o Adam, ik heb de dag gemaakt zodat u en uw nakomelingen erin kunnen werken en erin kunnen zwoegen. En ik heb de nacht voor hen gemaakt om erin te rusten van hun werk; en voor de dieren van het veld om 's nachts uit te gaan en hun voedsel te zoeken. 21 Maar er blijft weinig van de duisternis over, o Adam, en spoedig zal daglicht verschijnen. " je zou je omdraaien en mij de schuld geven. 19 Maar ik heb u geboden en u gewaarschuwd en u bent gevallen. Zodat Mijn schepselen Mij niet de schuld kunnen geven; maar de schuld rust alleen op hen. 20 En, o Adam, ik heb de dag gemaakt zodat u en uw nakomelingen erin kunnen werken en erin kunnen zwoegen. En ik heb de nacht voor hen gemaakt om erin te rusten van hun werk; en voor de dieren van het veld om 's nachts uit te gaan en hun voedsel te zoeken. 21 Maar er blijft weinig van de duisternis over, o Adam, en spoedig zal daglicht verschijnen. " en voor de dieren van het veld om 's nachts uit te gaan en hun voedsel te zoeken. 21 Maar er blijft weinig van de duisternis over, o Adam, en spoedig zal daglicht verschijnen. " en voor de dieren van het veld om 's nachts uit te gaan en hun voedsel te zoeken. 21 Maar er blijft weinig van de duisternis over, o Adam, en spoedig zal daglicht verschijnen. "

Hoofdstuk XIV - De vroegste profetie van de komst van Christus.

1 Toen zei Adam tot God: "O Heer, neem mijn ziel, en laat me deze duisternis niet meer zien, of verwijder me naar een plaats waar geen duisternis is." 2 Maar God de Heer zei tot Adam: "Voorwaar, Ik zeg u, deze duisternis zal van u voorbij gaan, elke dag heb Ik voor u vastgesteld, tot de vervulling van Mijn verbond, wanneer Ik u zal redden en u zal terugbrengen naar de tuin, in het huis van het licht waar je naar verlangt, waarin geen duisternis is *. Ik zal je ertoe brengen - in het koninkrijk van de hemel. " 3 Nogmaals zei God tot Adam: "Al deze ellende waarvan u bent opgemaakt om uzelf aan te nemen vanwege uw overtreding, zal u niet bevrijden uit

de hand van Satan, en u niet redden. 4 Maar dat zal ik doen. Wanneer ik zal komen van de hemel af, en vlees worden van uw nageslacht, en neem de ziekten aan waaraan u lijdt, dan zal de duisternis die je in deze grot bedekt, Mij in het graf bedekken, wanneer Ik in het vlees van je nageslacht ben. 5 En ik, die zonder jaren ben, zal onderworpen zijn aan de afrekening van jaren, van tijden, van maanden en van dagen, en ik zal gerekend worden als een van de zonen der mensen, om u te redden. "6 En God hield op met Adam te communiceren.

* Referentie: John 12:46

Hoofdstuk XV - Adam en Eva bedroeven zich over het lijden van God om hen van hun zonden te redden.

1 Toen riepen en jammerden Adam en Eva vanwege Gods woord tot hen, dat ze niet naar de tuin terug zouden gaan tot de vervulling van de dagen die over hen waren uitgevaardigd; maar vooral omdat God hun had verteld dat Hij moest lijden voor hun redding.

Hoofdstuk XVI - De eerste zonsopgang. Adam en Eva denken dat het een vuur is dat komt om hen te verbranden.

1 Daarna bleven Adam en Eva in de grot staan, biddend en huilend, tot de ochtend aanbrak. 2 En toen zij zagen dat het licht tot hen terugkeerde, keerden zij zich terug van angst en versterkten hun harten. 3 Toen kwam Adam uit de grot. En toen hij bij de mond kwam, stond hij en draaide zijn gezicht naar het oosten, en zag de zonsopgang in gloeiende stralen, en voelde de hitte ervan op zijn lichaam, hij was er bang voor, en dacht in zijn hart dat dit er kwam een vlam uit om hem te plagen. 4 Vervolgens huilde hij en sloeg op zijn borst, toen viel hij op de grond op zijn gezicht en deed zijn verzoek, zeggende: 5 "O Heer, kwel mij niet, verter mij niet, en neem toch mijn leven van de aarde weg. " 6 Want hij dacht dat de zon God was. 7 Want terwijl hij in de tuin was en de stem van God hoorde en het geluid dat Hij in de tuin maakte, en hij vreesde hem, Adam zag nooit het schitterende licht van de zon, noch raakte de vlamme hitte zijn lichaam aan. 8 Daarom was hij bang voor de zon toen vlamme stralen hem bereikten. Hij dacht dat het de bedoeling was dat God hem daarmee zou plagen alle dagen die hij voor hem had verordend. 9 Want Adam zei ook in zijn gedachten, zoals God ons niet plaagde met duisternis, zie, Hij heeft deze zon doen opstaan en ons met brandende hitte plagen. 10 Maar terwijl hij zo in zijn hart dacht, kwam het Woord van God tot hem en zei: "O Adam, sta op uw voeten. Deze zon is niet God, maar hij is geschapen om licht te geven door dag, waarvan ik tot u sprak in de grot en zei: 'dat de dageraad zou komen en er zou licht zijn bij dag.' 12 Maar ik ben God die u troostte in de nacht. " 13 En God hield op gemeenschap te hebben met Adam. Adam zag nooit het schitterende licht van de zon, noch raakte de vlamme hitte zijn lichaam aan. 8 Daarom was hij bang voor de zon toen vlamme stralen hem bereikten. Hij dacht dat het de bedoeling was dat God hem daarmee zou plagen alle

dagen die hij voor hem had verordend. 9 Want Adam zei ook in zijn gedachten, zoals God ons niet plaagde met duisternis, zie, Hij heeft deze zon doen opstaan en ons met brandende hitte plagen. 10 Maar terwijl hij zo in zijn hart dacht, kwam het Woord van God tot hem en zei: "O Adam, sta op uw voeten. Deze zon is niet God, maar hij is geschapen om licht te geven door dag, waarvan ik tot u sprak in de grot en zei: 'dat de dageraad zou komen en er zou licht zijn bij dag.' 12 Maar ik ben God die u troostte in de nacht. " 13 En God hield op gemeenschap te hebben met Adam. Adam zag nooit het schitterende licht van de zon, noch raakte de vlamme hitte zijn lichaam aan. 8 Daarom was hij bang voor de zon toen vlamme stralen hem bereikten. Hij dacht dat het de bedoeling was dat God hem daarmee zou plagen alle dagen die hij voor hem had verordend. 9 Want Adam zei ook in zijn gedachten, zoals God ons niet plaagde met duisternis, zie, Hij heeft deze zon doen opstaan en ons met brandende hitte plagen. 10 Maar terwijl hij zo in zijn hart dacht, kwam het Woord van God tot hem en zei: "O Adam, sta op uw voeten. Deze zon is niet God, maar hij is geschapen om licht te geven door dag, waarvan ik tot u sprak in de grot en zei: 'dat de dageraad zou komen en er zou licht zijn bij dag.' 12 Maar ik ben God die u troostte in de nacht. " 13 En God hield op gemeenschap te hebben met Adam. noch raakte de vlamme hitte zijn lichaam aan. 8 Daarom was hij bang voor de zon toen vlamme stralen hem bereikten. Hij dacht dat het de bedoeling was dat God hem daarmee zou plagen alle dagen die hij voor hem had verordend. 9 Want Adam zei ook in zijn gedachten, zoals God ons niet plaagde met duisternis, zie, Hij heeft deze zon doen opstaan en ons met brandende hitte plagen. 10 Maar terwijl hij zo in zijn hart dacht, kwam het Woord van God tot hem en zei: "O Adam, sta op uw voeten. Deze zon is niet God, maar hij is geschapen om licht te geven door dag, waarvan ik tot u sprak in de grot en zei: 'dat de dageraad zou komen en er zou licht zijn bij dag.' 12 Maar ik ben God die u troostte in de nacht. " 13 En God hield op gemeenschap te hebben met Adam. Hij dacht dat het de bedoeling was dat God hem daarmee zou plagen alle dagen die hij voor hem had verordend. 9 Want Adam zei ook in zijn gedachten, zoals God ons niet plaagde met duisternis, zie, Hij heeft deze zon doen opstaan en ons met brandende hitte plagen. 10 Maar terwijl hij zo in zijn hart dacht, kwam het Woord van God tot hem en zei: "O Adam, sta op uw voeten. Deze zon is niet God, maar hij is geschapen om licht te geven door dag, waarvan ik tot u sprak in de grot en zei: 'dat de dageraad zou komen en er zou licht zijn bij dag.' 12 Maar ik ben God die u troostte in de nacht. " 13 En God hield op gemeenschap te hebben met Adam. Hij dacht dat het

de bedoeling was dat God hem daarmee zou plagen alle dagen die hij voor hem had verordend. 9 Want Adam zei ook in zijn gedachten, zoals God ons niet plaagde met duisternis, zie, Hij heeft deze zon doen opstaan en ons met brandende hitte plagen. 10 Maar terwijl hij zo in zijn hart dacht, kwam het Woord van God tot hem en zei: "O Adam, sta op uw voeten. Deze zon is niet God, maar hij is geschapen om licht te geven door dag, waarvan ik tot u sprak in de grot en zei: 'dat de dageraad zou komen en er zou licht zijn bij dag.' 12 Maar ik ben God die u troostte in de nacht. " 13 En God hield op gemeenschap te hebben met Adam. 10 Maar terwijl hij zo in zijn hart dacht, kwam het Woord van God tot hem en zei: "O Adam, sta op uw voeten. Deze zon is niet God, maar hij is geschapen om licht te geven door dag, waarvan ik tot u sprak in de grot en zei: 'dat de dageraad zou komen en er zou licht zijn bij dag.' 12 Maar ik ben God die u troostte in de nacht. " 13 En God hield op gemeenschap te hebben met Adam. 10 Maar terwijl hij zo in zijn hart dacht, kwam het Woord van God tot hem en zei: "O Adam, sta op uw voeten. Deze zon is niet God, maar hij is geschapen om licht te geven door dag, waarvan ik tot u sprak in de grot en zei: 'dat de dageraad zou komen en er zou licht zijn bij dag.' 12 Maar ik ben God die u troostte in de nacht. " 13 En God hield op gemeenschap te hebben met Adam.

Hoofdstuk XVII - Het hoofdstuk van de slang.

1 De Adam en Eva kwamen naar buiten bij de opening van de grot en gingen naar de tuin. 2 Maar toen zij naderden, voor de westelijke poort, waar Satan vandaan kwam toen hij Adam en Eva misleidde, vonden zij de slang die de satan aan de poort kwam, en treurig het stof likkend en op haar borst op de grond wiebelden vanwege de vloek die daarop van God viel. 3 En terwijl de slang nog het meest verheven was van alle dieren, nu was hij veranderd en werd glad en de gemeenste van allemaal, en hij kroop op zijn borst en ging op zijn buik. 4 En terwijl het de schoonste van alle dieren was, was het veranderd en was het de lelijkste van allemaal geworden. In plaats van zich te voeden met het beste voedsel, draaide het nu om het stof op te eten. In plaats van te leven, zoals eerder, op de beste plaatsen, leefde het nu in het stof. 5 En, terwijl het de mooiste van alle beesten was geweest, die allemaal dom stonden voor zijn schoonheid, het was nu van hen verafschuwd. 6 En nogmaals, terwijl het in één mooi huis leefde, waarnaar alle andere dieren van elders kwamen; en waar het dronk, dronken zij ook van hetzelfde; nu, nadat het door de vloek van God giftig geworden was, vluchtten alle dieren uit zijn huis en dronken niet van het water dat het dronk; maar vluchtte eruit.

Hoofdstuk XVIII - Het sterfelijke gevecht met de slang.

1 Toen de vervloekte slang Adam en Eva zag, zwol het haar hoofd op, stond op zijn staart, en met ogen bloedrood, handelde alsof het hen zou doden. 2 Het maakte recht op Eva en liep achter haar aan; terwijl Adam erbij stond, huilde omdat hij geen stok in zijn hand had waarmee hij de slang kon raken, en hij wist niet hoe hij hem moest doden. 3 Maar met een hart brandende voor Eva, naderde Adam de

slang en hield die bij de staart; toen het zich naar hem toe wendde en tegen hem zei: "4" O Adam, vanwege jou en Eva, ben ik glad en ga op mijn buik. " Toen gooide het met zijn grote kracht Adam en Eva neer en kneep erin en probeerde hen te doden. 5 Maar God stuurde een engel die de slang van hen weggooidde en hen oprichtte. 6 Toen kwam het Woord van God tot de slang en zei: "De eerste keer dat ik je glad maakte, en je op je buik liet gaan; maar ik heb je niet van spraak beroofd. 7 Maar deze keer zul je stom zijn, en jij en je ras zullen niet meer spreken; want de eerste keer dat Mijn schepselen door jou geruïneerd werden, probeerde je deze keer deze te doden. "8 Toen werd de slang stom dichtgeslagen en kon niet langer spreken. 9 En een wind blies uit de hemel door het gebod van God en de slang weggevoerd van Adam en Eva, en gooide het op de kust waar het in India landde.

Hoofdstuk XIX - Beesten onderworpen aan Adam.

1 Maar Adam en Eva huilden voor God. En Adam zei tot hem: - 2 "O Heer, toen ik in de grot was, zei ik dit tot u, mijn Heer, de dieren van het veld zouden opstaan en mij verslinden en mijn leven van de aarde afsnijden." 3 Toen sloeg Adam, vanwege wat hem was overkomen, zijn borst en viel als een lijk op de grond. Toen kwam het Woord van God tot hem, die hem ophief, en zei: 4 "O Adam, niet een van deze beesten zal in staat zijn om u pijn te doen, omdat ik de dieren en andere bewegende dingen naar u heb laten komen in de Ik liet de slang niet met hen mee, omdat het tegen u zou zijn opgestaan en u zou doen beven, en de angst ervoor zou in uw hart moeten vallen. 5 Want ik wist dat de vervloekte slecht is, daarom zou ik niet toestaan het komt dichtbij je met de andere beesten. 6 Maar nu, versterk je hart en vrees niet.

Hoofdstuk XX - Adam wil Eva beschermen.

1 Toen schreeuwde Adam en zei: "O God, neem ons mee naar een andere plaats, waar de slang ons niet weer kan naderen en tegen ons opstaan, uit angst dat het Uw dienares Eva alleen zal vinden en haar zal doden, want haar ogen zijn afschuwelijk en slecht. " 2 Maar God zei tot Adam en Eva: "Van nu af aan, wees niet bevreesd, ik zal het niet bij u laten komen, ik heb het van u weggerukt, van deze berg, en ik zal daarin het vermogen om jou pijn doen." 3 Toen aanbaden Adam en Eva voor God en dankten Hem en prezen Hem omdat ze hen van de dood hadden verlost.

Hoofdstuk XXI - Adam en Eva proberen zelfmoord.

1 Toen gingen Adam en Eva op zoek naar de tuin. 2 En de hitte klopte als een vlam op hun aangezichten; en zij zweette van de hitte en riepen voor de Heer. 3 Maar de plaats waar ze huilden was dicht bij een hoge berg, met uitzicht op de westelijke poort van de tuin. 4 Toen wierp Adam zich van de top van die berg af; zijn gezicht was gescheurd en zijn vlees was gescheurd; hij verloor veel bloed en was dicht bij de dood. 5 Ondertussen bleef Eva op de berg staan en huilde over hem heen, en

loog aldus. 6 En zij zei: "Ik wil niet naar hem leven, want alles wat hij zichzelf heeft aangedaan, was door mij." 7 Toen wierp zij zich achter hem; en werd gescheurd en gescheurd door stenen; en bleef als dood liggen. 8 Maar de barmhartige God, die over Zijn schepselen kijkt, keek naar Adam en Eva toen zij dood lagen, en Hij zond Zijn Woord naar hen en hief hen op.

Hoofdstuk XXII - Adam in een gracieuze bui.

1 Toen zei Adam tot God: "Ik droog in de hitte, ik ben zwak van wandelen en ik wil niet in deze wereld zijn en ik weet niet wanneer U mij eruit zult halen om te rusten. " 2 Toen zei de Here God tot hem: "O Adam, het kan nu niet zijn, niet voordat u uw dagen hebt beëindigd." Dan zal ik u uit dit ellendige land brengen. " 3 En Adam zei tot God: "Terwijl ik in de tuin was, kende ik geen hitte, geen loomheid, geen beweging, geen beven of angst, maar nu sinds ik naar dit land ben gekomen, is al deze ellende over mij gekomen. Toen zei God tot Adam: "Zolang u mijn gebod handhaafde, rustte Mijn licht en Mijn genade op u. Maar toen u Mijn gebod overtrof, kwam er verdriet en ellende naar u in dit land. "5 En Adam huilde en zei:" O Heer, sluit mij hier niet voor af, straf mij niet met zware plagen, en betaal mij toch niet naar mijn zonden; want wij, van onze eigen wil, hebben Uw gebod overtreden, en uw wet genegeerd, en probeerden om goden zoals u te worden, toen Satan de vijand ons bedroog. "6 Toen zei God opnieuw tegen Adam:" Omdat u angst en beven hebt doorstaan in dit land, lusteloosheid en lijden, wandelen en lopen, op deze berg gaan en eraan sterven, ik zal dit alles op mij nemen om u te redden. "

Hoofdstuk XXIII - Adam en Eva versterken zichzelf en laten het eerste altaar bouwen.

1 Toen schreeuwde Adam meer en zei: "O God, heb medelijden met mij, in zoverre dat u uzelf opneemt, wat ik zal doen." 2 Maar God trok zijn Woord terug van Adam en Eva. 3 Toen stonden Adam en Eva op hun voeten; en Adam zei tot Eva: "Versterk jezelf, en ik zal ook mezelf sterken." En ze versterkte zichzelf, zoals Adam haar vertelde. 4 Toen namen Adam en Eva stenen en plaatsten ze in de vorm van een altaar; en zij namen bladeren van de bomen buiten de tuin, waarmee zij het bloed dat zij gemorst hadden van de rots afgeveegd hebben. 5 Maar wat op het zand was gevallen, nam zij samen met het stof waarmee het was vermengd en bood het op het altaar aan als een offer aan God. 6 Toen stonden Adam en Eva onder het altaar en riepen, biddend tot God: "Vergeef ons onze schuld * en onze zonden, en kijk naar ons met Uw oog van genade. Want toen we in de tuin waren, gingen onze lofprijzingen en onze hymnes voor je uit zonder ophouden. 7 Maar toen we in dit vreemde land kwamen, was zuivere lof niet langer de onze, noch een rechtvaardig gebed, noch een begrijpend hart, geen zoete gedachten, of gewoon raadgevingen, geen lang onderscheidingsvermogen, noch oprechte gevoelens, noch is onze stralende natuur ons verlaten. Maar ons lichaam is veranderd van de gelijkenis waarin het eerst was toen we werden geschapen. 8 Maar kijk nu naar ons bloed dat

op deze stenen wordt aangeboden en aanvaard het in onze handen, zoals de eer die we eerst in de tuin voor je zongen. "9 En Adam begon meer verzoeken van God te doen. noch rechtvaardig gebed, noch begrip van harten, noch zoete gedachten, noch gewoon raadgevingen, noch lang onderscheidingsvermogen, noch oprechte gevoelens, noch is onze stralende natuur ons verlaten. Maar ons lichaam is veranderd van de gelijkenis waarin het eerst was toen we werden geschapen. 8 Maar kijk nu naar ons bloed dat op deze stenen wordt aangeboden en aanvaard het in onze handen, zoals de eer die we eerst in de tuin voor je zongen. "9 En Adam begon meer verzoeken van God te doen. noch rechtvaardig gebed, noch begrip van harten, noch zoete gedachten, noch gewoon raadgevingen, noch lang onderscheidingsvermogen, noch oprechte gevoelens, noch is onze stralende natuur ons verlaten. Maar ons lichaam is veranderd van de gelijkenis waarin het eerst was toen we werden geschapen. 8 Maar kijk nu naar ons bloed dat op deze stenen wordt aangeboden en aanvaard het in onze handen, zoals de eer die we eerst in de tuin voor je zongen. "9 En Adam begon meer verzoeken van God te doen.

* ORIGINEEL VAN HET GEZEGDE VAN DE HEER ZE ZE ONGEVEER 150 JAAR VOOR ONZE HERE GEBRUIKT WORDEN: Onze Vader, Die in de Hemel is, wees genadig voor ons, O Heer onze God, geheiligd Uw Naam, en laat de herinnering aan U verheerlijkt zijn Hemel hierboven en op aarde hier beneden. Laat Uw koninkrijk nu en voor altijd over ons heersen. De Heilige Mensen uit de oudheid zeiden opdracht en vergeeft aan alle mensen wat ze mij ook hebben aangedaan. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van het kwade; want van U is het koninkrijk en U zult voor eeuwig en voor eeuwig regeren in glorie, AMEN.

Hoofdstuk XXIV - Een levendige profetie over het leven en de dood van Christus.

1 Toen keek de barmhartige God, goed en liefhebber van mensen, naar Adam en Eva en naar hun bloed, dat zij als offer aan Hem hadden opgedragen; zonder een bevel van Hem om dit te doen. Maar hij vroeg zich af bij hen; en accepteerde hun aanbod. 2 En God zond van Zijn aangezicht een helder vuur, dat hun offer verteerde. 3 Hij rook de zoete geur van hun offer en toonde hen genade. 4 Toen kwam het woord van God tot Adam en zei hem: "O Adam, zoals u uw bloed hebt vergoten, zo zal ik mijn eigen bloed vergieten wanneer ik vlees word van uw nageslacht, en terwijl u stierf, o Adam, dus Ik zal ook sterven, en als u een altaar bouwt, zo zal Ik ook voor u een altaar van de aarde maken en terwijl u uw bloed erop aanbood, zo zal Ik ook Mijn bloed offeren op een altaar op aarde. terwijl je om vergeving smeekte door dat bloed, zo zal ik ook Mijn bloed vergiffenis voor zonden maken en er overtredingen in wissen. 6 En nu, zie, ik heb uw offer aangenomen, o Adam, maar de dagen van het verbond waarin ik u heb gebonden, zijn niet vervuld. Wanneer ze zijn vervuld, zal ik je terugbrengen naar de tuin. 7 Nu dan, versterk uw hart; en wanneer verdriet over u komt, maak Mij dan een offer en Ik zal u gunstig stemmen. "

Hoofdstuk XXV - God voorgesteld als genadig en liefhebbend. Het vestigen van aanbidding.

1 Maar God wist dat Adam geloofde dat hij zichzelf vaak moest doden en Hem van zijn bloed moest offeren. 2 Daarom zei Hij tegen hem: "O Adam, dood jezelf nooit meer zo, door jezelf van die berg neer te gooien." 3 Maar Adam zei tegen God: "Ik dacht erover om meteen een einde aan mijzelf te maken, omdat ik je geboden overtreden had, en omdat ik uit de prachtige tuin was gekomen en voor het felle licht waar je me van hebt beroofd, en voor de lof die uit mijn mond is uitgestort zonder ophouden, en voor het licht dat mij bedekte. 4 Maar van uw goedheid, o God, raak mij niet helemaal kwijt, maar wees gunstig voor mij elke keer als ik sterf, en breng mij tot leven. 5 En daardoor zal bekend worden gemaakt dat U een barmhartige God bent, die niet wil dat iemand verloren gaat, die niet houdt van wie men valt;

Hoofdstuk XXVI - Een mooie profetie van eeuwig leven en vreugde (vers 15). De val van de nacht.

1 Toen nam Adam Eva, en zij begonnen terug te keren naar de Grot der Schatten waar zij leefden. Maar toen ze er dichterbij kwamen en het van een afstand zagen, viel zwaar verdriet op Adam en Eva toen ze ernaar keken. 2 Toen zei Adam tot Eva: "Toen we op de berg waren, werden we getroost door het Woord van God dat met ons sprak, en het licht dat uit het oosten kwam, werd over ons getoond." 3 Maar nu is het Woord van God voor ons verborgen en het licht dat over ons is getoond is zo veranderd dat het verdwijnt, en laat duisternis en verdriet over ons komen. 4 En we worden gedwongen om deze grot binnen te gaan die als een gevangenis is, waarin de duisternis ons bedekt, zodat we gescheiden zijn van elkaar, en je kunt me niet zien, noch kan ik je zien. " 5 Toen Adam deze woorden had gezegd, huilden zij en spreidden hun handen uit voor God; want zij waren vol verdriet. 6 En zij baden tot God om de zon tot hen te brengen, om op hen te schijnen, zodat de duisternis niet tot hen zou terugkeren, en dat zij niet zouden hoeven te gaan onder deze bedekking van rots. En ze wilden liever sterven dan de duisternis te zien. 7 Toen keek God naar Adam en Eva en naar hun grote droefheid, en zij hadden alles met hartstocht gedaan, vanwege al de moeite waarin zij verkeerden, in plaats van hun vroegere welzijn en vanwege alle ellende die over hen kwam in een vreemd land. 8 Daarom was God niet boos op hen; noch ongeduldig met hen; maar hij was geduldig en verdraagzaam jegens hen, als tegenover de kinderen die Hij had geschapen. 9 Toen kwam het Woord van God tot Adam en zei hem: "Adam, wat de zon betreft, als ik het zou nemen en het naar u zou brengen, dan zouden dagen, uren, jaren en maanden allemaal stoppen, en het verbond dat ik heb met je gemaakt, zou nooit worden vervuld. 10 Maar dan zou je verlaten zijn en vastzitten in een eeuwige plaag, en je zou nooit gered worden. 11 Ja, liever, draag lang en kalm uw ziel terwijl u dag en nacht leeft; tot de vervulling van de dagen, en de tijd van Mijn verbond is aangebroken. 12 Dan zal ik komen en u redden, o Adam, want ik wens niet dat u wordt bedroefd. 13 En wanneer ik kijk

naar al de goede dingen waarin u leefde, en waarom u uit hen kwam, dan zou ik u gewillig genade tonen. 14 Maar ik kan het verbond dat uit Mijn mond is gegaan niet veranderen; anders had ik je terug in de tuin gebracht. 15 Wanneer echter het verbond vervuld is, zal ik u en uw nakomelingen genade bewijzen en u in een land van blijdschap brengen, waar geen verdriet of lijden is; maar blijvende vreugde en blijdschap en licht dat nooit faalt, en de lof die nooit ophoudt; en een prachtige tuin die nooit zal verdwijnen. "16 En God zei opnieuw tegen Adam:" Wees geduldig en ga de grot in, want de duisternis, waarvan je bang was, zal slechts twaalf uur lang zijn; en als het geëindigd is, zal er licht opkomen. "17 Toen Adam deze woorden van God hoorde, aanbaden hij en Eva voor Hem, en hun hart werd vertroost. Ze keerden terug naar de grot naar hun gewoonte, terwijl de tranen uit hun ogen stroomden, verdriet en geweent kwam uit hun hart, en zij wensten dat hun ziel hun lichaam zou verlaten. 18 En Adam en Eva bleven bidden tot de duisternis van de nacht over hen kwam, en Adam was verborgen voor Eva en zij voor hem. 19 En zij bleven staan in gebed. Heb geduld en ga de grot in, want de duisternis, waarvan je bang was, zal slechts twaalf uur lang zijn; en als het geëindigd is, zal er licht opkomen. "17 Toen Adam deze woorden van God hoorde, aanbaden hij en Eva voor Hem, en hun hart werd vertroost. Ze keerden terug naar de grot naar hun gewoonte, terwijl de tranen uit hun ogen stroomden, verdriet en geweent kwam uit hun hart, en zij wensten dat hun ziel hun lichaam zou verlaten. 18 En Adam en Eva bleven bidden tot de duisternis van de nacht over hen kwam, en Adam was verborgen voor Eva en zij voor hem. 19 En zij bleven staan in gebed. Heb geduld en ga de grot in, want de duisternis, waarvan je bang was, zal slechts twaalf uur lang zijn; en als het geëindigd is, zal er licht opkomen. "17 Toen Adam deze woorden van God hoorde, aanbaden hij en Eva voor Hem, en hun hart werd vertroost. Ze keerden terug naar de grot naar hun gewoonte, terwijl de tranen uit hun ogen stroomden, verdriet en geweent kwam uit hun hart, en zij wensten dat hun ziel hun lichaam zou verlaten. 18 En Adam en Eva bleven bidden tot de duisternis van de nacht over hen kwam, en Adam was verborgen voor Eva en zij voor hem. 19 En zij bleven staan in gebed. Ze keerden volgens hun gewoonte terug naar de grot, terwijl de tranen uit hun ogen stroomden, verdriet en gejammer uit hun hart kwamen en ze wensten dat hun ziel hun lichaam zou verlaten. 18 En Adam en Eva bleven bidden tot de duisternis van de nacht over hen kwam en Adam was verborgen voor Eva en zij voor hem. 19 En zij bleven volgens hun gewoonte terug naar de grot, terwijl de tranen uit hun ogen stroomden, verdriet en gejammer uit hun hart kwamen en ze wensten dat hun ziel hun lichaam zou verlaten. 18 En Adam en Eva bleven bidden tot de duisternis van de nacht over hen kwam en Adam was verborgen voor Eva en zij voor hem. 19 En zij bleven staan in gebed.

Hoofdstuk XXVII - De tweede verleiding van Adam en Eva. De duivel neemt de vorm aan van een betoverend licht.

1 Toen Satan, de hater van al het goede, zag hoe zij in gebed voortgingen, en hoe God met hen communiceerde en hen troostte, en hoe Hij hun offer had aanvaard -

Satan maakte een verschijning. 2 Hij begon met het transformeren van zijn gastheren; in zijn handen was een flikkerend vuur, en zij waren in een groot licht. 3 Vervolgens plaatste hij zijn troon bij de opening van de grot, omdat hij vanwege zijn gebeden niet naar binnen kon gaan. En hij wierp licht de grot in, totdat de grot over Adam en Eva glinsterde; terwijl zijn gastheren lofzongen begonnen te zingen. 4 En Satan deed dit, opdat, toen Adam het licht zag, hij in zichzelf moest denken dat het een hemels licht was, en dat de gastheren van Satan engelen waren; en dat God hen had gezonden om naar de grot te kijken en hem in de duisternis licht te geven. 5 Dus toen Adam uit de grot kwam en hen zag, en Adam en Eva bogen zich naar Satan, dan zou hij daarmee Adam overwinnen, en een tweede keer hem voor God vernederen. 6 Toen daarom Adam en Eva het licht zagen, terwijl ze dachten dat het echt was, versterkten zij hun harten; maar terwijl ze beefden, zei Adam tot Eva: "Kijk naar dat grote licht en naar die vele lofzangen en naar die gastheer die buiten staat en die niet in onze grot zal komen. Waarom doen ze dat niet? vertel ons wat ze willen, waar ze vandaan komen, wat de betekenis van dit licht is, wat die lofprijzingen zijn, waarom ze naar deze plaats zijn gestuurd en waarom ze niet zullen binnenkomen? 8 Als ze van God waren, zou bij ons in de grot komen en ons vertellen waarom ze werden gestuurd. ' 9 Toen stond Adam op en bad tot God met een brandend hart en zei: 10 "O Heer, is er in de wereld nog een andere god dan U, die engelen schiep en vervulde met licht, en zond hen om ons te houden, wie zou met hen meegaan? 11 Maar kijk, we zien deze gastheren die aan de monding van de grot staan; ze bevinden zich in een geweldig licht; ze zingen luide lofzangen. Als ze van een andere god zijn dan jij, zeg het me dan; en als ze door jou zijn gezonden, vertel me dan aan de reden waarom Je hen hebt gezonden. "12 Zodra Adam dit had gezegd, verscheen er een engel van God aan hem in de grot, die tegen hem zei:" O Adam, wees niet bang. Dit is Satan en zijn gastheren; hij wil je bedriegen zoals hij je aanvankelijk bedroeg. Voor de eerste keer was hij verborgen in de slang; maar deze keer is hij tot u gekomen in de gelijkenis van een engel des lichts; zodat je, als je hem aanbad, je tot slaaf zou kunnen maken, in de aanwezigheid van God. ' 13 Toen ging de engel van Adam weg en greep de satan bij de opening van de grot en ontnam hem het voorwendsel dat hij had aangenomen, en bracht hem in zijn eigen afgrijselijke vorm naar Adam en Eva; die bang voor hem waren toen ze hem zagen. 14 En de engel zei tegen Adam: "Deze afzichtelijke gedaante is de zijne sinds God hem uit de hemel deed vallen, hij kon er niet bij je in komen, hij veranderde zich daarom in een engel des lichts." 15 Toen dreef de engel Satan en zijn legers weg van Adam en Eva en zei tegen hen: "Vrees niet, God die u heeft geschapen, zal u sterken." 16 En de engel verliet hen. 17 Maar Adam en Eva bleven in de grot staan; er kwam geen troost bij hen; zij verdeelden zich in hun gedachten. 18 En als het morgen was, baden zij; en ging toen op weg om de tuin te zoeken. Want hun hart was erop gericht,

Hoofdstuk XXVIII - De Duivel doet alsof hij Adam en Eva naar het water leidt om te baden.

1 Maar toen de sluwe Satan hen zag, dat zij naar de tuin gingen, verzamelde hij zijn leger en kwam hij in verschijning op een wolk, met de bedoeling hen te bedriegen. 2 Maar toen Adam en Eva hem aldus in een visioen zagen, dachten zij dat het engelen van God waren om hen te troosten over het verlaten van de tuin of om hen er weer in terug te brengen. 3 En Adam spreidde zijn handen voor God, smeekte Hem om hem te laten begrijpen wat zij waren. 4 Toen zei Satan, de hater van alle goed, tegen Adam: "O Adam, ik ben een engel van de grote God, en zie, de gastheren omringen mij." 5 God heeft ons gezonden om u te nemen en u naar de grens te brengen van de tuin naar het noorden, naar de kust van de heldere zee, en u en Eva daarin baden en u verheffen tot uw vroegere blijdschap, dat u weer naar de tuin terugkeert. " 6 Deze woorden zonk in het hart van Adam en Eva. 7 Doch God weerhield Zijn Woord van Adam en liet hem niet meteen verstaan, maar wachtte tot hij zijn kracht zag; of hij overwonnen zou worden zoals Eva in de tuin was, of dat hij zou zegevieren. 8 Toen riep de satan tot Adam en Eva en zei: "Zie, wij gaan naar de zee van water," en zij begonnen te gaan. 9 En Adam en Eva volgden hen op een kleine afstand. 10 Maar toen zij aan de berg aan het noorden van de tuin kwamen, een zeer hoge berg, zonder enige stappen naar de top ervan, naderde de Duivel Adam en Eva, en liet hen in werkelijkheid naar de top gaan, en niet in een visioen; wensend, zoals hij, hen neer te gooien en hen te doden, en hun naam van de aarde af te vege; zodat deze aarde alleen aan hem en zijn gastheren zou blijven. of hij overwonnen zou worden zoals Eva in de tuin was, of dat hij zou zegevieren. 8 Toen riep de satan tot Adam en Eva en zei: "Zie, wij gaan naar de zee van water," en zij begonnen te gaan. 9 En Adam en Eva volgden hen op een kleine afstand. 10 Maar toen zij aan de berg aan het noorden van de tuin kwamen, een zeer hoge berg, zonder enige stappen naar de top ervan, naderde de Duivel Adam en Eva, en liet hen in werkelijkheid naar de top gaan, en niet in een visioen; wensend, zoals hij, hen neer te gooien en hen te doden, en hun naam van de aarde af te vege; zodat deze aarde alleen aan hem en zijn gastheren zou blijven. of hij overwonnen zou worden zoals Eva in de tuin was, of dat hij zou zegevieren. 8 Toen riep de satan tot Adam en Eva en zei: "Zie, wij gaan naar de zee van water," en zij begonnen te gaan. 9 En Adam en Eva volgden hen op een kleine afstand. 10 Maar toen zij aan de berg aan het noorden van de tuin kwamen, een zeer hoge berg, zonder enige stappen naar de top ervan, naderde de Duivel Adam en Eva, en liet hen in werkelijkheid naar de top gaan, en niet in een visioen; wensend, zoals hij, hen neer te gooien en hen te doden, en hun naam van de aarde af te vege; zodat deze aarde alleen aan hem en zijn gastheren zou blijven. 9 En Adam en Eva volgden hen op een kleine afstand. 10 Maar toen zij aan de berg aan het noorden van de tuin kwamen, een zeer hoge berg, zonder enige stappen naar de top ervan, naderde de Duivel Adam en Eva, en liet hen in werkelijkheid naar de top gaan, en niet in een visioen; wensend, zoals hij, hen neer

te gooien en hen te doden, en hun naam van de aarde af te vegen; zodat deze aarde alleen aan hem en zijn gastheren zou blijven.

Hoofdstuk XXIX - God vertelt Adam over het doel van de duivel. (vers 4).

1 Maar toen de barmhartige God zag dat Satan Adam met zijn vele trucs wilde doden en zag dat Adam zachtmoedig en zonder bedrog was, sprak God met luide stem tot Satan en vervloekte hem. 2 Toen vluchtten hij en zijn gastheren, en Adam en Eva bleven op de top van de berg staan, van daar zagen zij beneden hen de wijde wereld, hoog waarboven zij waren. Maar ze zagen geen van de hosties die keer op keer bij hen waren. 3 Ze huilden, zowel Adam als Eva, voor God en smeekten om vergeving van Hem. 4 Toen kwam het Woord van God tot Adam en zei hem: "Ken u en begrijp deze Satan, dat hij u en uw nakomelingen na u probeert te misleiden." 5 En Adam huilde voor het aangezicht van de Here God, en smeekte en bad tot Hem om hem iets uit de hof te geven, als een teken voor hem, om getroost te worden. 6 En God beschouwde Adam 's gedachte, en stuurde de engel Michael zo ver als de zee die India bereikt, om van daaruit gouden staven te nemen en ze naar Adam te brengen. 7 Dit deed God in Zijn wijsheid opdat deze gouden staven, die met Adam in de grot waren, in de nacht om hem heen zouden schijnen met licht, en een einde zouden maken aan zijn angst voor de duisternis. 8 Toen ging de engel Michael naar Gods bevel, nam gouden staven, zoals God hem geboden had, en bracht hen tot God.

Hoofdstuk XXX - Adam ontvangt de eerste wereldse goederen.

1 Na deze dingen beval God de engel Gabriël om naar de tuin te gaan en tegen de cherub te zeggen die hem bewaarde: "Zie, God heeft mij geboden om in de tuin te komen en er van ruikende wierook af te halen, en geef het voor Adam. " 2 Toen ging de engel Gabriël door Gods opdracht naar de tuin en vertelde de cherubijn zoals God hem had bevolen. 3 De cherub zei toen: "Wel." En Gabriel ging naar binnen en pakte de wierook. 4 Toen beval God zijn engel Raphael om naar de tuin te gaan en tot de cherub te spreken over een of andere mirre om aan Adam te geven. 5 En de engel Rafaël ging naar beneden en vertelde de cherubijn zoals God hem had bevolen en de cherub zei: "Wel." Toen ging Raphael naar binnen en nam de mirre in. 6 De gouden staven waren van de Indische zee, waar er edelstenen zijn. De wierook was van de oostgrens van de tuin; en de mirre van de westelijke grens, vanwaar de bitterheid Adam overkwam. 7 En de engelen brachten deze dingen tot God, door de boom des levens, in de tuin. 8 Toen zei God tot de engelen: "Dompel hen in de bron van water, neem ze dan en sprenkel hun water over Adam en Eva, zodat zij een beetje vertroost worden door hun verdriet, en geef ze aan Adam en Eva. engelen deden zoals God hun had opgedragen en zij gaven al deze dingen aan Adam en Eva op de top van de berg waarop Satan hen had geplaatst, toen hij trachtte een einde aan hen te maken. 10 En toen Adam de gouden staven zag, de wierook en de mirre, hij was verheugd en huilde omdat hij dacht dat het

goud een teken van het koninkrijk was vanwaar hij was gekomen, dat de wierook een teken was van het heldere licht dat van hem was weggenomen,

Hoofdstuk XXXI - Ze maken zich op de derde dag meer op hun gemak in de Grot der Schatten.

1 Na deze dingen zei God tot Adam: "U vroeg Mij om iets uit de hof om daar getroost te worden, en Ik heb u deze drie penningen gegeven als een troost voor u, dat u op Mij vertrouwt en in Mijn verbond met u. 2 Want Ik zal komen en u redden, en koningen zullen mij brengen in het vlees, goud, reukwerk en mirre, goud als een teken van Mijn koninkrijk, wierook als een teken van Mijn goddelijkheid, en mirre als een teken van Mijn lijden en van Mijn dood. 3 Maar, o Adam, leg deze bij u in de grot, het goud dat het u 's nachts licht kan laten schijnen, de wierook, dat u zijn zoete smaak ruikt, en de mirre, om u te troosten in uw verdriet ." 4 Toen Adam deze woorden van God hoorde, aanbad hij voor Hem. Hij en Eva aanbaden Hem en dankten Hem, omdat Hij hen genadig had behandeld. 5 Toen beval God de drie engelen, Michael, Gabriel en Raphael, elk om te brengen wat hij had gebracht, en het aan Adam te geven. En dat deden ze een voor een. 6 En God gebood aan Suriyel en Salathiël om Adam en Eva te ondersteunen en hen van de top van de hoge berg naar beneden te brengen en hen naar de Grot der Schatten te brengen. 7 Daar legden zij het goud aan de zuidkant van de grot, de wierook aan de oostkant en de mirre aan de westkant. Want de opening van de grot lag aan de noordkant. 8 De engelen troostten vervolgens Adam en Eva en vertrokken. 9 Het goud was zeventig roeden *; de wierook, twaalf pond; en de mirre, drie pond. 10 Deze bleven bij Adam in de Grot der Schatten **. 11 God gaf deze drie dingen aan Adam op de derde dag nadat hij uit de tuin was gekomen, als teken van de drie dagen dat de Heer in het hart van de aarde zou blijven. 12 En deze drie dingen, terwijl zij met Adam in de grot voortgingen, gaven hem 's nachts licht; en overdag gaven ze hem een beetje verlichting van zijn verdriet.

* Een staaf is een eenheid met een lineaire maat gelijk aan 5,5 meter en ook een oppervlakte-eenheid van 30,25 vierkante meter. In dit geval betekent het woord staaf eenvoudigweg een soort lang, dun stuk goud van niet-gespecificeerde grootte en gewicht.

** Dit is de originele tekst die ingebedde redactionele inhoud lijkt te bevatten: "Deze zijn door Adam in het schathuis bewaard gebleven, daarom heette het 'van de verborgenheid'. Maar andere tolken zeggen dat het de 'Grot der Schatten' werd genoemd vanwege de lichamen van rechtvaardige mannen die er in zaten.

Hoofdstuk XXXII - Adam en Eva gaan het water in om te bidden.

1 En Adam en Eva bleven tot de zevende dag in de Grot der Schatten; zij aten niet van de vrucht de aarde, noch dronken zij water. 2 En toen het op de achtste dag begon, zei Adam tot Eva: "O Eva, we baden God om ons iets uit de tuin te geven,

en Hij stuurde zijn engelen die ons brachten wat we hadden gewenst." 3 Maar nu, sta op, laten we naar de zee van water gaan die we eerst hebben gezien, en laten we erin gaan staan biddend dat God weer gunstig voor ons zal zijn en ons terug naar de tuin zal brengen, of ons iets zal geven, of dat Hij ons troost zal schenken in een ander land dan dat waarin we zijn. ' 4 Toen kwamen Adam en Eva uit de grot, gingen en stonden aan de rand van de zee waarin zij zich hadden geworpen, en Adam zei tot Eva: 5 Kom, ga naar beneden naar deze plaats en kom niet uit het tot het einde van dertig dagen, wanneer ik naar je toe zal komen. En bid tot God met een brandend hart en een zoete stem, om ons te vergeven. 6 En ik zal naar een andere plaats gaan en daar naar binnen gaan en doen zoals u. "7 Toen ging Eva naar het water, zoals Adam haar had bevolen Adam kwam ook in het water en zij stonden te bidden, en smeekte de Heer hun hun aanstoot te vergeven en hen in hun vroegere staat te herstellen. 8 En zij stonden als dat biddende, tot het einde van de vijfendertig dagen.

Hoofdstuk XXXIII - Satan belooft valselijk het "heldere licht".

1 Maar Satan, de haat van al het goede, zocht hen in de grot, maar vond ze niet, hoewel hij ijverig naar hen zocht. 2 Maar hij vond ze in het water staan biddend en dacht bij zichzelf: "Adam en Eva staan zo in dat water, biddend tot God om hun overtreding te vergeven, en om hen in hun vroegere staat te herstellen, en hen van onder te nemen mijn hand. "3 Maar ik zal hen bedriegen, zodat zij uit het water zullen komen en hun gelofte niet zullen nakomen." 4 Toen ging de hater van al het goede niet naar Adam, maar hij ging naar Eva en nam de gestalte aan van een engel Gods, prijzend en verheugd, en zei tot haar: "5 Vrede zij met jou! Wees blij en Verheug u! God is u gunstig gezind en Hij heeft mij naar Adam gestuurd, Ik heb hem de blijde tijdingen van de zaligheid gebracht en van zijn wezen vervuld met helder licht zoals hij aanvankelijk was. in zijn vreugde voor zijn herstel, heeft mij naar u toe gezonden, dat u tot mij komt, opdat ik u met licht zal kronen zoals hij. 7 En hij zei tegen mij: "Spreek tot Eva; als ze niet met je meegaat, vertel haar over het teken toen we op de top van de berg waren; hoe God zijn engelen zond die ons namen en ons naar de Grot der Schatten brachten; en legde het goud aan de zuidkant; wierook, aan de oostkant; en mirre aan de westkant. ' Nu, kom tot hem. "8 Toen Eva deze woorden van hem hoorde, verheugde zij zich zeer. En toen zij dacht dat de verschijning van Satan echt was, kwam zij uit de zee. 9 Hij ging daarvoor en zij volgden hem tot zij tot Adam kwamen. verborg zich voor haar, en zij zag hem niet meer. 10 Zij dan kwam en stond voor Adam, die bij het water stond en zich verheugde over Gods vergeving. 11 En terwijl zij hem riep, hij draaide zich om, vond haar daar en huilde toen hij haar zag, en sloeg op zijn borst; en door de bitterheid van zijn verdriet zakte hij in het water. 12 Maar God keek naar hem en naar zijn ellende, en toen hij op het punt stond zijn laatste adem te snuiven. En het Woord van God kwam uit de hemel, hief hem uit het water en zei tegen hem: "Ga de hoge bank op naar Eva." En toen hij naar Eva kwam, zei hij tegen haar: "Wie heeft je gezegd hierheen te komen?" 13 Toen vertelde ze hem het verhaal van de engel die haar was verschenen en haar een teken had gegeven. 14

Maar Adam treurde en gaf haar te kennen dat het Satan was. Hij nam haar toen mee en beiden keerden terug naar de grot. 15 Deze dingen overkwamen hen de tweede keer dat ze naar het water gingen, zeven dagen nadat ze uit de tuin waren gekomen. 16 Ze vastten in het water vijftig dagen;

Hoofdstuk XXXIV - Adam herinnert zich de schepping van Eva. Hij doet welsprekend een beroep op eten en drinken.

1 En op de ochtend van de drieënveertigste dag kwamen ze uit de grot, bedroefd en huilend. Hun lichamen waren mager, en ze waren uitgedroogd van honger en dorst, van vasten en bidden, en van hun zware verdriet vanwege hun overtreding. 2 En toen zij uit de grot waren, gingen zij de berg op ten westen van de tuin. 3 Daar stonden zij en baden en baden God om hun vergiffenis te schenken voor hun zonden. 4 En na hun gebeden begon Adam God te smeken, zeggende: "O mijn Heer, mijn God, en mijn Schepper, u beval de vier elementen * te verzamelen en zij werden verzameld door Uw bevel. 5 Dan verspreidt u Uw Hand en schiep mij uit één element, dat van stof van de aarde, en U bracht me in de tuin op het derde uur, op een vrijdag, en informeerde mij daarover in de grot. Ik kende noch nacht noch dag, want ik had een helder karakter; ook heeft het licht waarin ik leefde me nooit laten weten, dag en nacht. 7 Toen nogmaals, o Heer, in dat derde uur waarin U mij schiep, bracht U tot mij alle dieren, en leeuwen, en struisvogels, en vogels van de lucht, en alle dingen die zich op aarde bewegen, die U had geschapen op het eerste uur vóór mij van de vrijdag. 8 En uw wil was dat ik ze allemaal een voor een zou noemen, met een toepasselijke naam. Maar U gaf mij inzicht en kennis, en een zuiver hart en een juiste geest van u, dat ik hen naar Uw eigen mening moest noemen met betrekking tot de naamgeving ervan. 9 O God, U hebt hen gehoorzaamd aan mij en bevolen dat niet een van hen uit mijn macht breek, volgens Uw gebod, en tot de heerschappij die U mij over hen had gegeven. Maar nu zijn ze allemaal vervreemd van mij. 10 En het was op dat derde uur van vrijdag, waarin U mij schiep en mij beval over de boom, tot welke ik noch was om te naderen, noch om daarvan te eten; want U zei tegen mij in de tuin: "Wanneer u daarvan eet, zal u sterven." 11 En als U mij gestraft had zoals U zei, met de dood, dan zou ik precies op dat moment gestorven zijn. 12 Bovendien, toen U mij beval betreffende de boom, was ik noch om erbij te naderen, noch om daarvan te eten. Eva was niet met mij; Je had haar nog niet geschapen en U had haar nog niet uit mijn zij gehaald; noch had ze dit bevel nog van je gehoord. 13 Toen, aan het einde van het derde uur van die vrijdag, o Heer, veroorzaakte U een sluimer en een slaap om over mij te komen, en ik sliep en werd overweldigd in slaap. 14 Toen trok U een rib uit mijn zijde en schiep deze naar mijn eigen gelijkenis en beeld. Toen werd ik wakker; en toen ik haar zag en wist wie zij was, zei ik: 'Dit is bot van mijn gebeente en vlees van mijn vlees; vanaf nu zal ze vrouw worden genoemd.' 15 Het was uit Uw goede wil, o God, dat U een slaap in mijn slaap bracht, en dat U Eva onmiddellijk uit mijn zijde bracht, totdat zij weg was, zodat ik niet zag hoe zij werd gemaakt; ik zou ook niet kunnen getuigen, o mijn Heer, hoe vreselijk en groot uw goedheid en heerlijkheid zijt. 16 En uit Uw welwillendheid, o Heer, hebt U ons

beiden gemaakt met lichamen van een helder karakter, en U heeft ons twee, één; en U gaf ons Uw genade en vervulde ons met lofprijzingen van de Heilige Geest; dat we noch honger noch dorst zouden hebben, noch weten wat verdriet is, of toch zwakheid van hart; geen lijden, vasten of vermoedheid. 17 Maar nu, o God, sinds wij uw gebod overtreden hebben en uw wet hebben overtreden, U hebt ons in een vreemd land gebracht en het lijden, en flauwte, honger en dorst veroorzaakt om over ons te komen. 18 Nu dan, o God, bid u, geef ons iets te eten uit de tuin, om onze honger ermee te stillen; en iets om onze dorst te lessen. 19 Want zie, vele dagen hebben wij, God, niets geproefd en niets gedronken, en ons vlees is verdord, en onze kracht is verspild, en de slaap is verdwenen uit onze ogen van zwakheid en geschrei. 20 Dan, o God, durven we niets te verzamelen van de vrucht van bomen, van angst voor u. Want toen wij aanvankelijk overtreden hebben, hebt u ons gespaard en ons niet laten sterven. 21 Maar nu dachten we in onze harten, als we van de vrucht van de bomen eten, zonder Gods bevel, zal Hij ons deze keer vernietigen en zal Hij ons van de aardbodem wegvagen. 22 En als we van dit water drinken, zonder God 's orde, Hij zal een einde maken aan ons en ons meteen wortel schieten. 23 Nu dan, o God, dat ik met Eva naar deze plaats ben gekomen, smeeu u om ons wat fruit uit de tuin te geven, opdat wij er tevreden mee mogen zijn. 24 Want wij begeren de vrucht die op aarde is, en al het andere dat wij daarin missen. "

* Het middeleeuwse geloof dat er slechts vier elementen waren - vuur, aarde, lucht en water - werd algemeen aanvaard tot ongeveer 1500 na Christus toen de huidige atoomtheorie nog in de kinderschoenen stond.

Hoofdstuk XXXV - Gods antwoord.

1 Toen keek God opnieuw naar Adam en zijn geroep en gekerm, en het Woord van God kwam tot hem en zei tot hem: 2 "O Adam, toen u in mijn tuin was, kende u noch eten noch drinken, noch zwakheid noch lijden, noch magerheid van vlees, noch verandering, noch slaap is van uw ogen weggegaan, maar sinds u overtreden hebt en in dit vreemde land bent gekomen, zijn al deze beproevingen over u gekomen. "

Hoofdstuk XXXVI - Fig.

1 Toen beval God de cherub, die de poort van de hof met een vuurzwaard in zijn hand hield, om wat van de vrucht van de vijgenboom te nemen en het aan Adam te geven. 2 De cherub gehoorzaamde het bevel van de Here God en ging naar de tuin en bracht twee vijgen op twee takken, elke vijf hing aan zijn blad; ze waren van twee van de bomen waaronder Adam en Eva zichzelf verborgen toen God ging wandelen in de tuin, en het Woord van God kwam tot Adam en Eva en zei tegen hen: "Adam, Adam, waar ben je?" 3 En Adam antwoordde: "O God, hier ben ik. Toen ik het geluid van U en Uw stem hoorde, verstopte ik mijzelf, omdat ik naakt ben." 4 Toen nam de cherub twee vijgen en bracht ze naar Adam en Eva. Maar hij

gooide ze van een afstand naar hen toe; want zij zouden niet in de nabijheid van de cherub komen vanwege hun vlees, dat niet bij het vuur kon komen. 5 Aanvankelijk beefden engelen voor de aanwezigheid van Adam en waren bang voor hem. Maar nu beefde Adam voor de engelen en was bang voor hen. 6 Toen kwam Adam dichterbij en pakte een vijg, en Eva kwam ook om de beurt en nam de andere. 7 En toen zij hen in hun handen opnamen, keken zij naar hen en wisten dat zij van de bomen waren, waaronder zij zich verborgen hadden.

Hoofdstuk XXXVII - Drieënveertig dagen boete lossen geen uur van de zonde op (vers 6).

1 Toen zei Adam tot Eva: "Zie je deze vijgen en hun bladeren niet, waarmee we ons bedekten toen we ontdaan werden van onze heldere natuur? Maar nu, we weten niet wat ellende en lijden over ons kan komen als we ze eten 2 Nu dan, o Eva, laten we onszelf beperken en niet van hen eten, jij en ik, en laten we God vragen om ons te geven van de vrucht van de Boom des Levens. ' 3 Aldus beperkten Adam en Eva zich en aten deze vijgen niet. 4 Maar Adam begon tot God te bidden en smeekte Hem om hem de vrucht van de Boom des Levens te geven, aldus zeggend: "O God, toen wij Uw gebod overtreden op het zesde uur van vrijdag, werden wij ontdaan van de stralende natuur we hadden, en gingen niet door in de tuin na onze overtreding, meer dan drie uur. 5 Maar 's avonds hebt U ons eruit laten komen. O God, we hebben U een uur lang overtreden, en al deze beproevingen en smarten zijn over ons gekomen tot op de dag van vandaag. 6 En die dagen samen met deze de drieënveertigste dag, verlos dat uur niet waarin we hebben overtreden! 7 O God, kijk ons aan met een medelijdend oog en wreek ons niet volgens onze overtreding van Uw gebod, in Uw tegenwoordigheid. 8 O God, geef ons van de vrucht van de Boom des Levens, opdat wij ervan mogen eten en leven, en zich niet mogen keren om lijden en andere benauwdheden te zien in deze aarde; want u bent God. 9 Toen wij Uw gebod overtreden hebben, hebt U ons de tuin laten verlaten en een cherub gestuurd om de Boom des Levens te behouden, opdat wij daarvan niet zouden eten en leven; en weet niets van flauwte nadat we hebben overtreden. 10 Maar nu, o Heer, zie, wij hebben al deze dagen doorstaan en hebben lijden geleden.

Hoofdstuk XXXVIII - "Wanneer 5500 jaar zijn vervuld ..."

1 Na deze dingen kwam het Woord van God tot Adam en zei hem: - 2 "O Adam, wat betreft de vrucht aan de boom des levens waar u om hebt gevraagd, ik zal het u nu niet geven, maar alleen wanneer de 5500 jaar zijn vervuld, dan zal ik je fruit geven van de Boom des Levens, en je zult eten, en eeuwig leven, jij, en Eva, en je rechtschapen nakomelingen. 3 Maar deze drie en veertig dagen kunnen het niet goedmaken voor het uur waarin je Mijn gebod overtreden hebt. "4 O Adam, ik gaf je de vrucht van de vijgenboom om te eten waarin je je verstopt hebt. Ga ervan eten, jij en Eva. 5 Ik zal je verzoek niet ontkennen, ook zal ik je hoop niet teleurstellen, daarom verdraag je tot de vervulling van het verbond dat Ik met jou gesloten heb. " 6 En God trok zijn Woord van Adam terug.

Hoofdstuk XXXIX - Adam is voorzichtig - maar te laat.

1 Toen keerde Adam terug naar Eva en zei tegen haar: "Sta op en neem een vijg voor jezelf en ik zal er nog een nemen, en laat ons naar onze grot gaan." 2 Toen namen Adam en Eva elk een vijg en gingen naar de grot; de tijd ging over het ondergaan van de zon; en hun gedachten deden hen verlangen naar de vrucht. 3 Maar Adam zei tot Eva: 'Ik ben bang om van deze vijg te eten. Ik weet niet wat mij daarover kan overkomen.' 4 En Adam, weende, en bleef biddende voor God, zeggende: Bevredig mijn honger, zonder dat ik deze vijg moet eten, want nadat ik het heb gegeten, wat zal het mij baten, en wat zal ik begeren en van u vragen, o God, wanneer het weg is? " 5 En hij zeide wederom: Ik vrees van het te eten, want ik weet niet, wat mij door hetzelfde zal overkomen.

Hoofdstuk XL - De eerste menselijke honger.

1 Toen kwam het Woord van God tot Adam en zei tegen hem: "O Adam, waarom heb je niet eerder deze angst of dit vasten of deze zorg gehad? En waarom had je deze angst niet voordat je zondigde? " 2 Maar toen je in dit vreemde land kwam wonen, kon je dierlijke lichaam op aarde niet overleven zonder aards voedsel, om het te sterken en zijn krachten te herstellen. " 3 En God trok Zijn Woord terug voor Adam.

Hoofdstuk XLI - De eerste menselijke dorst.

1 Toen nam Adam de vijg en legde hem op de gouden staven. Eva nam ook haar vijg en legde die op de wierook. 2 En het gewicht van elke vijg was dat van een watermeloen; want de vrucht van de tuin was veel groter dan de vrucht van dit land *. 3 Maar Adam en Eva bleven de hele nacht staan en vasten, totdat de ochtend aanbrak. 4 Toen de zon opkwam, baden ze nog steeds, maar nadat ze klaar waren met bidden, zei Adam tot Eva: - 5 "O Eva, kom, laten we naar de rand van de tuin gaan die naar het zuiden kijkt, naar de plaats vanwaar de rivier stroomt en is verdeeld in vier hoofden, daar zullen we tot God bidden en Hem vragen om ons een deel van het Water des Levens te geven. 6 Want God heeft ons niet gevoed met de Boom des Levens, opdat we niet leven, daarom zullen we hem vragen om ons wat van het Water des Levens te geven, en onze dorst daarmee te lessen, in plaats van met een slok water van dit land. " 7 Toen Eva deze woorden van Adam hoorde, stemde zij ermee in, en zij stonden beiden op en kwamen aan de zuidgrens van de tuin, aan de rand van de rivier van water, op korte afstand 8 En zij stonden op en baden voor het aangezicht des Heren, en vroegen Hem om hen deze keer eens te bekijken, om hen te vergeven en hun hun verzoek toe te staan. 9 Na dit gebed van beiden begon Adam te bidden met zijn stem voor God, en zei: 10 "O Heer, toen ik in de tuin was en het water zag dat stroomde van onder de Boom des Levens, verlangde mijn hart niet, noch behoefde mijn lichaam ervan te drinken; ik wist ook geen dorst, want ik leefde; en boven dat wat ik nu ben. 11 Zodat ik, om te leven, geen Voedsel van het Leven nodig had, noch dronk ik van de Water des Levens. 12

Maar nu, o God, ben ik dood; mijn vlees is droog van de dorst. Geef me van de Water des Levens dat ik ervan mag drinken en leven. 13 O God, verlos mij van deze plagen en beproevingen en breng mij naar een ander land dan dit, als U mij niet in Uw tuin wilt laten wonen. "

* Dit wordt onderbouwd door Genesis 3: 7 waarbij de bladeren van de vijgenboom groot genoeg waren dat Adam en Eva kleding van hen konden maken.

Hoofdstuk XLII - Een belofte van het Water des Levens. De derde profetie van de komst van Christus.

En dat zal zijn wanneer het einde van de wereld is gekomen. 7 En nogmaals, met betrekking tot de Water des Levens die u zoekt, zal het u heden niet worden toegestaan; maar op de dag dat ik Mijn bloed op uw hoofd zal werpen * in het land Golgotha **. 8 Want Mijn bloed zal in die tijd het Water des Levens zijn, en niet alleen u alleen, maar al uw nageslacht die in Mij zullen geloven ***; dat het voor hen voor altijd zal zijn. "9 De Heer zei opnieuw tegen Adam:" O Adam, toen u in de tuin was, kwamen deze beproevingen niet naar u toe. 10 Maar sinds u Mijn gebod overtreden hebt, zijn al deze lijden over u gekomen. 11 Nu, ook heeft uw vlees eten en drinken nodig; drink dan van dat water dat door je stroomt op het oppervlak van de aarde. 12 Toen trok God Zijn Woord weg van Adam. 13 En Adam en Eva aanbaden de Heer, en keerde terug van de rivier van water naar de grot. Het was middag; en toen ze dichterbij de grot kwamen, zagen ze er een groot vuur bij.

* Deze zin geeft aan dat het bloeden zal plaatsvinden op een verhoogde positie boven de populatie. Dit wordt verondersteld een verwijzing naar het kruis te zijn waardoor Christus uitbundig boven de mensen beneden bloedde.

** Golgotha (doel-goth-uh) was de heuvel buiten de muren van Jeruzalem waar Jezus werd gekruisigd. De exacte locatie is niet precies bekend, maar de kerk van het Heilig Graf wordt verondersteld op deze heuvel te zijn gebouwd.

*** Referentie: Johannes 6:25 en 7:38

Hoofdstuk XLIII - De Duivel probeert brandstichting.

1 Toen werden Adam en Eva bang en stonden stil. En Adam zei tot Eva: "Wat is dat vuur in onze grot? Wij hebben er niets in gedaan om dit vuur te veroorzaken." 2 Wij hebben geen brood om daarin te bakken, noch bouillon om daar te koken. Wat dit vuur betreft, we hebben het nooit geweten zoiets, noch weten we hoe we het moeten noemen. 3 Maar sinds God de cherub met een vuurzwaard stuurde dat flitste en verlichte in zijn hand, uit angst waarvan we neervielen en als lijken waren, hebben we niet gezien 4 Maar nu, O Eva, zie, dit is hetzelfde vuur dat in de hand van de cherub was, dat God heeft gezonden om de grot waarin we leven te houden.

5 O Eva, het is omdat God boos op ons is, en ons ervan zal verdrijven. 6 O Eva, we hebben opnieuw Zijn gebod in die grot overtreden, zodat Hij dit vuur had gezonden om eromheen te branden en te voorkomen dat we erin zouden gaan. 7 Als dit echt zo is, O Eva, waar zullen we wonen? En waar zullen we vluchten voor het aangezicht van de Heer? Omdat Hij ons, wat de tuin betreft, niet zal laten leven, en Hij heeft ons de goede dingen daarvan onthouden; maar Hij heeft ons in deze grot geplaatst, waarin we duisternis, beproevingen en ontberingen hebben verdragen, totdat we eindelijk troost daarin hebben gevonden. 8 Maar nu Hij ons naar een ander land heeft gebracht, wie weet wat er dan in kan gebeuren? En wie weet dat de duisternis van dat land veel groter kan zijn dan de duisternis van dit land? 9 Wie weet wat er in dat land overdag of 's nachts kan gebeuren? En wie weet of het ver of dichtbij zal zijn, O Eva? Waar het God behaagt ons te plaatsen, kan ver van de tuin zijn, o Eva? Of waar God ons zal beletten Hem te zien, omdat we zijn gebod overtreden hebben, en omdat we te allen tijde verzoeken van Hem hebben gedaan? 10 O Eva, als God ons in een vreemd land anders dan dit zal brengen, waarin wij troost vinden, dan moet het zijn om onze ziel ter dood te brengen en onze naam uit te wissen van de aardbodem. 11 O Eva, als we verder vervreemd zijn van de tuin en van God, waar zullen we Hem dan weer vinden en Hem vragen om ons goud, wierook, mirre en wat fruit van de vijgenboom te geven? 12 Waar zullen we Hem vinden, om ons een tweede maal te troosten? Waar zullen we Hem vinden, opdat Hij aan ons mag denken met betrekking tot het verbond dat Hij voor ons heeft gesloten? "13 Toen zei Adam niet meer en zij bleven, hij en Eva, naar de grot en naar het vuur kijken dat flakkerde eromheen. 14 Maar dat vuur kwam van Satan, want hij had bomen en droge grassen verzameld en ze gedragen en naar de grot gebracht en hen in brand gestoken, om de grot te consumeren en wat erin zat. 15 Zodat Adam en Eva in droefheid zouden achterblijven, en hij hun vertrouwen in God zou afsnijden en hen zou laten verloochenen. 16 Maar door de genade van God kon hij de grot niet verbranden, want God zond zijn engel rond de grot om hem te behoeden voor zo'n vuur, totdat hij uitvloeide. 17 En dit vuur duurde van het middaguur tot het aanbreken van de dag. Dat was de vijfenveertigste dag.

Hoofdstuk XLIV - De kracht van vuur over de mens.

1 Maar Adam en Eva stonden en keken naar het vuur en waren niet in staat om in de buurt van de grot te komen vanuit hun angst voor het vuur. 2 En Satan bleef bomen brengen en gooien in het vuur, totdat de vlammen van het vuur omhoog kwamen en de hele grot bedekten, terwijl hij dacht, zoals hij deed in zijn eigen geest, om de grot met veel vuur te verteren. Maar de engel van de Heer bewaakte het. 3 En toch kon hij Satan niet vervloeken, noch hem verwonden door woord, omdat hij geen autoriteit over hem had, en hij ook niet tot het nemen van dit nam met woorden uit zijn mond. 4 Daarom tolereerde de engel hem, zonder een slecht woord te zeggen, totdat het Woord van God kwam, dat tegen Satan zei: "Ga weg van hier, eenmaal vóór u bedreef mijn dienaren, en deze keer probeert u ze te vernietigen." 5 Was het niet voor Mijn genade zou ik u en uw gastheren hebben vernietigd van de aarde. en onze aard is veranderd. Maar het vuur is niet veranderd

in zijn aard, noch veranderd van zijn schepping. Daarom heeft het nu macht over ons; en wanneer we erbij komen, scheurt het ons vlees. "

Hoofdstuk XLV - Waarom Satan zijn beloften niet nakwam. Beschrijving van de hel.

1 Toen stond Adam op en bad tot God, zeggende: "Zie, dit vuur heeft ons gescheiden van de grot waarin U ons heeft geboden te leven, maar nu, zie, wij kunnen er niet ingaan." 2 Toen hoorde God Adam en zond hem Zijn Woord, dat zei: "3" O Adam, zie dit vuur? Hoe anders is de vlam en de hitte daarvan uit de tuin van geneugten en de goede dingen erin! 4 Toen u onder Mijn beheersing hebben alle schepselen aan je toegegeven, maar nadat je Mijn gebod hebt overtreden, komen ze allemaal boven je uit. ' 5 God zei opnieuw tot hem: "Zie, o Adam, hoe satan u heeft verhoogd, hij heeft u de goddelijkheid ontnomen en een verheven staat zoals ik, en hij heeft zijn woord niet aan u gehouden, maar heeft tenslotte word je vijand, hij is degene die dit vuur heeft gemaakt waarin hij bedoeld was om jou en Eva te verbranden.6 Waarom, o Adam, heeft hij zijn overeenkomst met jou niet gehouden, niet eens een dag; maar heeft u beroofd van de glorie die op u was - toen u toegaf aan zijn bevel? 7 Denkt u, Adam, dat hij van u hield toen hij deze overeenkomst met u sloot? Of dat hij van je hield en je hoog wilde hebben? 8 Maar nee, Adam, hij deed dat niet allemaal uit liefde voor u; maar hij wenste je uit het licht in de duisternis te laten komen; en van een verheven staat naar degradatie; van glorie tot vernedering; van vreugde tot verdriet; en van rust naar vasten en flauwvallen. "9 God zei ook tegen Adam:" Zie dit vuur ontstoken door Satan rond je grot; zie dit wonder dat je omringt; en weet dat het zowel u als uw nakomelingen zal omvatten, wanneer u zijn bevel gehoorzaamt; dat hij u met vuur zal plagen; en dat je naar de hel zult afdalen nadat je dood bent. 10 Dan zult u het branden van zijn vuur zien, dat zal om jou heen branden en ook jouw nakomelingen. Je zult er niet van worden verlost tot Mijn komst; net zoals je nu niet in je grot kunt gaan vanwege het grote vuur eromheen; niet voordat Mijn Woord komt en een weg voor u maakt op de dag dat Mijn verbond vervuld is. 11 Er is op dit moment geen enkele manier om uit dit leven te komen om te rusten, niet voordat Mijn Woord komt, die Mijn Woord is. Dan zal Hij een weg voor u maken, en u zult rust hebben. "Toen riep God met Zijn Woord naar het vuur dat brandde rond de grot, dat het zich doormidden splitste, totdat Adam er doorheen was gegaan. op bevel van God, en een weg werd gemaakt voor Adam *. 12 En God trok zijn Woord van Adam terug. net zoals je nu niet in je grot kunt gaan vanwege het grote vuur eromheen; niet voordat Mijn Woord komt en een weg voor u maakt op de dag dat Mijn verbond vervuld is. 11 Er is op dit moment geen enkele manier om uit dit leven te komen om te rusten, niet voordat Mijn Woord komt, die Mijn Woord is. Dan zal Hij een weg voor u maken, en u zult rust hebben. "Toen riep God met Zijn Woord naar het vuur dat brandde rond de grot, dat het zich doormidden splitste, totdat Adam er doorheen was gegaan. op bevel van God, en een weg werd gemaakt voor Adam *. 12 En God trok zijn Woord van Adam terug. net zoals je nu niet in je grot kunt gaan vanwege het grote vuur eromheen; niet voordat Mijn

Woord komt en een weg voor u maakt op de dag dat Mijn verbond vervuld is. 11 Er is op dit moment geen enkele manier om uit dit leven te komen om te rusten, niet voordat Mijn Woord komt, die Mijn Woord is. Dan zal Hij een weg voor u maken, en u zult rust hebben. "Toen riep God met Zijn Woord naar het vuur dat brandde rond de grot, dat het zich doormidden splitste, totdat Adam er doorheen was gegaan. op bevel van God, en een weg werd gemaakt voor Adam *. 12 En God trok zijn Woord van Adam terug.

* Referentie: Exodus 14: 21,22 en Jozua 3: 15-17

Hoofdstuk XLVI - "Hoe vaak heb ik je uit zijn hand bevrijd ..."

1 Toen kwamen Adam en Eva opnieuw de grot binnen. En toen zij op de weg tussen het vuur kwamen, blies Satan als een wervelwind in het vuur en veroorzaakte het brandende kolenvuur om Adam en Eva te bedekken; zodat hun lichamen werden geschroeid; en het kolenvuur schroeide hen *. 2 En vanaf het vuren van het vuur schreeuwden Adam en Eva en zeiden: "O Heer, red ons, laat ons niet verteerd en geplaagd worden door dit brandende vuur en eis niet dat wij uw gebod hebben overtreden." 3 Toen keek God naar hun lichamen, waarop satan vuur had laten branden, en God stuurde zijn engel die het brandende vuur bleef. Maar de wonden bleven op hun lichaam. 4 En God zei tot Adam: "Zie de liefde van Satan voor u, die beweerde u de Godheid en grootheid te geven, en zie, hij verbrand u met vuur en tracht u van de aarde te vernietigen. 5 Kijk dan naar Mij, o Adam; Ik heb je gemaakt en hoe vaak heb ik je uit zijn hand verlost? Zo niet, zou hij u dan niet hebben vernietigd?" 6 God zei opnieuw tot Eva: "Wat heeft hij u in de tuin beloofd, zeggende: "Zodra u van de boom eet, zullen uw ogen worden geopend en u zullen worden als goden, goed en kwaad kennen. ' Maar kijk! Hij heeft uw lichamen met vuur verbrand en u de smaak van vuur laten proeven, voor de smaak van de tuin; en heeft je de verbranding van vuur laten zien, en het kwaad ervan, en de kracht die het over je heeft. 7 Uw ogen hebben het goede gezien dat hij van u heeft weggenomen en in waarheid heeft hij uw ogen geopend; en je hebt de tuin gezien waarin je met Mij was en je hebt ook het kwaad gezien dat over je is gekomen door Satan. Maar wat de Godheid betreft, hij kan het je niet geven, zijn toespraak voor jou niet vervullen. Nee, hij was bitter tegen u en uw nageslacht, die u zullen achtervolgen. "8 En God trok zijn Woord terug uit hen.

* In deze tijd werden de kledingstukken die de Heer hen in Genesis 3:21 had gegeven, afgebrand, zodat Adam en Eva opnieuw naakt waren. Referentie hoofdstuk L waarbij Adam en Eva kleding zoeken om hun naaktheid te bedekken.

Hoofdstuk XLVII - De eigen schema's van de duivel.

1 Toen kwamen Adam en Eva in de grot, terwijl ze beefden voor het vuur dat hun lichamen had verschroeid. Daarom zei Adam tot Eva: "2 Kijk, het vuur heeft ons vlees in deze wereld verbrand, maar hoe zal het zijn wanneer wij dood zijn en Satan

onze ziel zal straffen?" Is onze verlossing niet lang en ver weg, tenzij God kom en genadig om zijn belofte waar te maken? " 3 Toen gingen Adam en Eva de grot binnen en zegenden zichzelf er opnieuw in. Want het was in hun gedachten, dat ze het nooit zouden binnegaan, wanneer ze het vuur eromheen zagen. 4 Maar terwijl de zon onderging, brandde het vuur nog steeds en naderde Adam en Eva in de grot, zodat ze er niet in konden slapen. Nadat de zon onderging, gingen ze eruit. Dit was de zevenenveertigste dag nadat ze uit de tuin kwamen. 5 Adam en Eva kwamen toen onder de top van de heuvel bij de tuin om te slapen, zoals ze gewend waren. 6 En zij stonden en bad God om hun hun zonden te vergeven, en viel toen in slaap onder de top van de berg. 7 Maar Satan, de hater van al het goede, dacht bij zichzelf: "Terwijl God door het verbond de zaligheid aan Adam heeft beloofd en dat Hij hem zou bevrijden van al de ontberingen die hem zijn overkomen - maar mij niet heeft beloofd door een verbond, en zal mij niet van mijn ontberingen bevrijden; nee, omdat Hij hem heeft beloofd dat hij hem en zijn nakomelingen zou laten leven in het koninkrijk waarin ik eens was - ik zal Adam doden. 8 De aarde zal van hem af zijn; en hij zal alleen aan mij overgelaten worden, zodat hij, wanneer hij dood is, geen nakomelingen meer zal hebben om het koninkrijk te beërven dat mijn eigen rijk zal blijven; God zal dan mij willen, en Hij zal het mij en mijn gastheren herstellen. " 6 En zij stonden en bad God om hun hun zonden te vergeven, en viel toen in slaap onder de top van de berg. 7 Maar Satan, de hater van al het goede, dacht bij zichzelf: "Terwijl God door het verbond de zaligheid aan Adam heeft beloofd en dat Hij hem zou bevrijden van al de ontberingen die hem zijn overkomen - maar mij niet heeft beloofd door een verbond, en zal mij niet van mijn ontberingen bevrijden; nee, omdat Hij hem heeft beloofd dat hij hem en zijn nakomelingen zou laten leven in het koninkrijk waarin ik eens was - ik zal Adam doden. 8 De aarde zal van hem af zijn; en hij zal alleen aan mij overgelaten worden, zodat hij, wanneer hij dood is, geen nakomelingen meer zal hebben om het koninkrijk te beërven dat mijn eigen rijk zal blijven; God zal dan mij willen, en Hij zal het mij en mijn gastheren herstellen. " en viel toen in slaap onder de top van de berg. 7 Maar Satan, de hater van al het goede, dacht bij zichzelf: "Terwijl God door het verbond de zaligheid aan Adam heeft beloofd en dat Hij hem zou bevrijden van al de ontberingen die hem zijn overkomen - maar mij niet heeft beloofd door een verbond, en zal mij niet van mijn ontberingen bevrijden; nee, omdat Hij hem heeft beloofd dat hij hem en zijn nakomelingen zou laten leven in het koninkrijk waarin ik eens was - ik zal Adam doden. 8 De aarde

zal van hem af zijn; en hij zal alleen aan mij overgelaten worden, zodat hij, wanneer hij dood is, geen nakomelingen meer zal hebben om het koninkrijk te beërven dat mijn eigen rijk zal blijven; God zal dan mij willen, en Hij zal het mij en mijn gastheren herstellen. " en viel toen in slaap onder de top van de berg. 7 Maar Satan, de hater van al het goede, dacht bij zichzelf: "Terwijl God door het verbond de zaligheid aan Adam heeft beloofd en dat Hij hem zou bevrijden van al de ontberingen die hem zijn overkomen - maar mij niet heeft beloofd door een verbond, en zal mij niet van mijn ontberingen bevrijden; nee, omdat Hij hem heeft beloofd dat hij hem en zijn nakomelingen zou laten leven in het koninkrijk waarin ik eens was - ik zal Adam doden. 8 De aarde zal van hem af zijn; en hij zal alleen aan mij overgelaten worden, zodat hij, wanneer hij dood is, geen nakomelingen meer zal hebben om het koninkrijk te beërven dat mijn eigen rijk zal blijven; God zal dan mij willen, en Hij zal het mij en mijn gastheren herstellen. " Terwijl God belofte heeft gedaan aan Adam door een verbond, en dat Hij hem zou bevrijden van al de ontberingen die hem zijn overkomen - maar mij niet heeft beloofd door een verbond, en mij niet uit mijn ontberingen zal verlossen; nee, omdat Hij hem heeft beloofd dat Hij hem en zijn nakomelingen zou laten leven in het koninkrijk waarin ik eens was - ik zal Adam doden. 8 De aarde zal van hem af zijn; en zal alleen aan mij worden overgelaten; zodat, wanneer hij dood is, hij geen nakomelingen meer zal hebben om het koninkrijk te beërven dat mijn eigen rijk zal blijven; God zal mij dan willen, en Hij zal het voor mij en mijn gastheren herstellen. " Terwijl God belofte heeft gedaan aan Adam door een verbond, en dat Hij hem zou bevrijden van al de ontberingen die hem zijn overkomen - maar mij niet heeft beloofd door een verbond, en mij niet uit mijn ontberingen zal verlossen; nee, omdat Hij hem heeft beloofd dat Hij hem en zijn nakomelingen zou laten leven in het koninkrijk waarin ik eens was - ik zal Adam doden. 8 De aarde zal van hem af zijn; en zal alleen aan mij worden overgelaten; zodat, wanneer hij dood is, hij geen nakomelingen meer zal hebben om het koninkrijk te beërven dat mijn eigen rijk zal blijven; God zal mij dan willen, en Hij zal het voor mij en mijn gastheren herstellen. " omdat Hij hem heeft beloofd dat Hij hem en zijn nakomelingen zou laten leven in het koninkrijk waarin ik eens was - ik zal Adam doden. 8 De aarde zal van hem af zijn; en zal alleen aan mij worden overgelaten; zodat, wanneer hij dood is, hij geen nakomelingen meer zal hebben om het koninkrijk te beërven dat mijn eigen rijk zal blijven; God zal mij dan willen, en Hij zal het voor mij en mijn gastheren herstellen. " omdat Hij hem heeft beloofd dat Hij hem en zijn nakomelingen zou laten leven in het koninkrijk waarin ik eens was - ik zal Adam doden. 8 De aarde zal van hem af zijn; en zal alleen aan mij worden overgelaten; zodat, wanneer hij dood is, hij geen nakomelingen meer zal hebben om het koninkrijk te beërven dat mijn eigen rijk zal blijven; God zal mij dan willen, en Hij zal het voor mij en mijn gastheren herstellen. "

Hoofdstuk XLVIII - Vijfde verschijning van Satan aan Adam en Eva.

1 Daarna riep de satan tot zijn legers, die allen tot hem kwamen, en zeiden tot hem: - 2 "O, onze heer, wat zult u doen?" 3 Toen zei hij tot hen: "U weet dat deze Adam,

die God uit het stof heeft geschapen, degene is die ons koninkrijk heeft ingenomen, kom, laat ons samenkomen en hem doden, of een steen op hem en op Eva werpen. en verpletter ze eronder. " 4 Toen de gastheren van Satan deze woorden hoorden, kwamen ze bij het deel van de berg waar Adam en Eva sliepen. 5 Toen namen Satan en zijn gastheer een enorme rots, breed en zelfs, en zonder smet, denkend in zichzelf: "Als er een gat in de rots zou zijn, wanneer het op hen zou vallen, zou het gat in de rots over hen kunnen komen, en dus zouden ze ontsnappen en niet doodgaan. ' 6 Vervolgens zei hij tegen zijn gastheren: "Neem deze steen en gooi hem plat op hen, zodat het niet ik rol ze af naar een andere plek. En als je het hebt gesmeten, ga daar dan snel weg. "7 En zij deden wat hij zei, maar toen de rots van de berg naar Adam en Eva viel, beval God de rots een koepel over hen te worden *, die deden ze geen kwaad, en zo gebeurde het ook door Gods bevel. 8 Maar toen de rots viel, beefde de hele aarde ermee **, en werd geschud van de grootte van de rots. 9 En terwijl het trilde en schudde, Adam en Eva ontwaakte uit de slaap en bevond zich onder een rotskoepel, maar zij wisten niet wat er was gebeurd, want toen zij in slaap vielen, waren zij onder de hemel en niet onder een koepel, en toen zij het zagen, waren zij bang. 10 Toen zei Adam tot Eva: 'Waarom heeft de berg zich gebogen, en de aarde beefde en schokte op onze rekening? En waarom spreidde deze rots zich over ons uit als een tent? 11 Is God van plan ons te plagen en te sluiten in deze gevangenis? Of zal Hij de aarde over ons sluiten? 12 Hij is boos op ons omdat wij uit de grot zijn gekomen, zonder Zijn bevel; en omdat we dit uit eigen beweging hebben gedaan zonder Hem te raadplegen, toen we de grot verlieten en naar deze plaats kwamen. "13 Toen zei Eva:" Als de aarde inderdaad terwille van ons schudde en deze rots een tent vormt over ons vanwege onze overtreding, dan zullen we spijt hebben, o Adam, omdat onze straf lang zal zijn. 14 Maar sta op en bid tot God om ons hierover te laten weten, en wat deze rots is die over ons is verspreid als een tent. "15 Toen stond Adam op en bad voor de Heer om hem te laten weten wat dit tot stand had gebracht moeilijke tijd.

* Het woord "dome" wordt hier gebruikt, maar de tekst suggereert niet specifiek dat de bekleding rond was - alleen dat deze ze aan alle kanten bedekte, maar een koepel is de meest waarschijnlijke vorm die bestand zou zijn tegen de impact met de grond. Vanaf vers 9 dat zegt "toen zij het zagen" en vers 11 dat zegt "sluit ons op in deze gevangenis", kunnen we concluderen dat de koepel gaten in de zijanten had die groot genoeg waren om licht en lucht binnen te laten maar te klein waren om Adam en Eva te laten ontsnappen. Een andere conclusie zou zijn dat de gaten groot maar te hoog waren voor Adam en Eva om te bereiken, maar de eerste is waarschijnlijker.

** In vers 7 van het volgende hoofdstuk (XLIX) zegt God tegen Adam en Eva dat de grond ook onder hen is neergelaten - "Ik beval ... de rots onder u om zichzelf te laten zakken".

Hoofdstuk XLIX - De eerste profetie van de opstanding.

1 Toen kwam het Woord van God en zei: 2 "O Adam, die u raad gaf toen u uit de grot kwam om naar deze plaats te komen?" 3 En Adam zei tot God: "O Heer, we kwamen naar deze plaats vanwege de hitte van het vuur, die over ons kwam in de grot." 4 Toen zei de Here God tot Adam: "O Adam, u bent een nacht bang voor de hitte van vuur, maar hoe zal het zijn wanneer u in de hel leeft? 5 Maar toch, o Adam, wees niet bang en doe niet geloof dat ik deze koepel van de rots over je heb geplaatst om je ermee te plagen. 6 Het kwam van Satan, die je de Godheid en majesteit had beloofd Hij is degene die deze rots heeft neergegooid om jou eronder te doden, en Eva met jou en dus om te voorkomen dat u op de aarde leeft. 7 Maar, in genade voor u, net toen die rots op u viel, beval ik het om een koepel over u te vormen; en de rots onder je om zichzelf te laten zakken. 8 En dit teken, o Adam, zal Mij overkomen bij Mijn komst op aarde: Satan zal het volk van de Joden opwekken om Mij te doden; en zij zullen Mij in een rotssteen leggen en een grote steen over Mij verzegelen, en Ik zal binnen die rots drie dagen en drie nachten blijven. 9 Maar op de derde dag zal ik opstaan, en het zal u, o Adam en uw naaste, redding zijn om in Mij te geloven. Maar, o Adam, ik zal je niet van onder deze rots brengen totdat drie dagen en drie nachten voorbij zijn gegaan. "10 En God trok Zijn Woord terug van Adam. 11 Maar Adam en Eva leefden drie dagen en drie nachten onder de rots, als God 12 En God deed dit met hen omdat zij hun grot hadden verlaten en naar deze zelfde plaats waren gekomen zonder Gods bevel. 13 Maar na drie dagen en drie nachten, God schiep een opening in de rotskoepel en stond hen toe eruit te komen. Hun vlees was opgedroogd en hun ogen en harten hadden last van huilen en verdriet.

Hoofdstuk L - Adam en Eva proberen hun naaktheid te bedekken.

1 Toen gingen Adam en Eva heen en kwamen in de Grot der Schatten, en zij bleven er de hele dag, tot de avond, in bidden. 2 En dit gebeurde aan het einde van de vijftig dagen nadat zij de tuin hadden verlaten. 3 Maar Adam en Eva stonden weer op en baden de hele nacht tot God in de grot en smeekten om genade van Hem. 4 En toen de dag aanbrak, zei Adam tot Eva: "Kom, laat ons gaan en wat werk doen voor ons lichaam." 5 Dus gingen ze de grot uit en kwamen aan de noordgrens van de tuin, en ze zochten iets om hun lichamen te bedekken met *. Maar ze vonden niets en wisten niet hoe ze het werk moesten doen. Toch waren hun lichamen bevlekt en waren ze sprakeloos van kou en hitte. 6 Toen stond Adam op en vroeg God om hem iets te laten zien waarmee hij zijn lichamen kon bedekken. 7 Toen kwam het Woord van God en zei tegen hem: " O Adam, neem Eva en kom naar de kust waar je eerder hebt gevast. Daar zul je schapenvellen vinden die overblijven nadat leeuwen de karkassen hebben opgegeten. Neem ze en maak kleding voor jezelf, en kleed je aan met hen.

* Hoofdstuk XLVI, vers 1, zegt: "Satan blies in het vuur ... zodat hun lichamen werden geschroeid". Op dat moment werden de kledingstukken die de Heer hen in Genesis 3:21 had gegeven, afgebrand, zodat Adam en Eva opnieuw naakt waren.

Hoofdstuk LI - "Wat is zijn schoonheid dat je hem had moeten volgen?"

1 Toen Adam deze woorden van God hoorde, nam hij Eva en ging van het noordelijke uiteinde van de tuin naar het zuiden ervan, door de rivier van water waar zij eens vastten. 2 Maar toen zij onderweg waren en voordat zij daar aankwamen, had Satan, de goddeloze, het Woord van God horen communiceren met Adam met betrekking tot zijn bedekking. 3 Het treurde hem, en hij haastte zich naar de plaats waar de schaapsvellen waren, met de bedoeling ze te nemen en in de zee te gooien, of om ze met vuur te verbranden, zodat Adam en Eva ze niet zouden vinden. 4 Maar toen hij op het punt stond hen te nemen, kwam het Woord van God uit de hemel en bond hem aan de zijde van die huiden totdat Adam en Eva in zijn nabijheid kwamen. Maar toen ze dichterbij hem kwamen, waren ze bang voor hem en voor zijn afschuwelijke uiterlijk. 5 Toen kwam het Woord van God tot Adam en Eva, en zei tot hen: " Dit is hij die in de slang verborgen was, en die u bedroog en u ontdeed van het kleed van licht en glorie waarin u was. 6 Dit is hij die majesteit en goddelijkheid beloofde. Waar is dan de schoonheid die op hem was? Waar is zijn goddelijkheid? Waar is zijn licht? Waar is de glorie die op hem rustte? 7 Nu is zijn figuur afschuwelijk; hij is afschuwelijk geworden onder engelen; en hij is Satan gaan heten. 8 O Adam, hij wenste dit aardse gewaad van schaapsvellen van u te nemen en het te vernietigen, en u niet ermee te laten bedekken. 9 Wat is dan zijn schoonheid dat u hem had moeten volgen? En wat heb je gewonnen door hem te gehoorzamen? Zie zijn slechte werken en kijk dan naar Mij; bij Mij, je Schepper, en bij de goede daden doe ik jou. 10 Zie, ik bond hem vast totdat u kwam en hem zag en zijn zwakheid aanschouwde, dat er geen kracht meer over was. "

Hoofdstuk LII - Adam en Eva naaien het eerste shirt.

1 Daarna zeiden Adam en Eva niet meer, maar riepen voor God vanwege hun schepping en hun lichamen die een aardse bedekking vereisten. 2 Toen zei Adam tegen Eva: "O Eva, dit is de huid van dieren waarmee we bedekt zullen zijn, maar als we het aandoen, zullen we een teken van de dood op onze lichamen dragen. Net als de eigenaars van deze huiden zijn gestorven en zijn weggespoeld, zo zullen ook wij sterven en voorbijgaan. " 3 Toen namen Adam en Eva de huiden en gingen terug naar de Grot der Schatten; en toen ze erin waren, stonden ze en baden zoals ze gewend waren. 4 En zij dachten, hoe zij kledingstukken konden maken van die huiden; want zij hadden er geen behendigheid voor. 5 Toen stuurde God hun Zijn engel om hun te tonen hoe ze het moesten uitwerken. En de engel zei tegen Adam: "Ga heen en breng wat palm-doornen." Toen ging Adam naar buiten en bracht wat, zoals de engel hem geboden had. 6 Toen ging de engel vóór hen uit om de huiden te bewerken, naar de wijze van iemand die een hemd bereidt. En hij nam de doornen en stak ze in de huiden, voor hun ogen. 7 Toen stond de engel weer op en smeekte God dat de doornen in die huiden verborgen zouden zijn, om als het ware genaaid te worden met één draad. 8 En zo gebeurde het, op bevel van God; zij werden kledingstukken voor Adam en Eva, en Hij kleetde ze daarmee. 9 Vanaf die tijd werd de naaktheid van hun lichamen bedekt door het zien van elkaars ogen. 10

En dit gebeurde aan het einde van de eenenvijftigste dag. 11 Toen toen Adam's en Eva's lichamen bedekt waren, stonden zij en baden en zochten genade van de Heer en vergiffenis, en dankten Hem dat Hij genade met hen had gehad en hun naaktheid had bedekt. En zij hielden de hele nacht niet op uit het gebed. 12 Toen de ochtend aanbrak bij het opgaan van de zon, zeiden ze hun gebeden naar hun gewoonte; en ging toen uit de grot. 13 En Adam zei tot Eva: "Aangezien we niet weten wat er is in het westen van deze grot, laten we er vandaag op uit gaan om het te zien." Toen kwamen ze tevoorschijn en gingen naar de westelijke grens.

Hoofdstuk LIII - De profetie van de westerse landen en de grote overstroming.

1 Ze waren niet ver van de grot, toen de satan op hen afkwam en zich verstopte tussen hen en de grot, onder de gedaante van twee verwoestende leeuwen, drie dagen zonder voedsel, die op Adam en Eva afkwam, alsof ze hen wilden binnenbreken stukjes en verslind ze. 2 Toen riepen Adam en Eva, en baden God om hen van hun poten te verlossen. 3 Toen kwam het Woord van God tot hen en verdreef de leeuwen van hen. 4 En God zei tegen Adam: "O Adam, wat zoekt u aan de westelijke grens en waarom hebt u de oostelijke grens, waar uw woonplaats was, zelf verlaten? 5 Nu dan, keert u terug naar uw grot, en blijf erin, zodat Satan u niet zal bedriegen of zijn doel op u zal richten. 6 Want in deze westelijke grens, o Adam, zal er van u een nakomeling uitgaan, die het zal aanvullen, en die zichzelf zal verontreinigen met hun zonden, en met hun toegeving aan de geboden van Satan, en door zijn werken te volgen. 7 Daarom zal Ik over hen het water van een vloed overgeven en hen allen overweldigen. Maar ik zal bevrijden wat er nog over is van de rechtvaardigen onder hen; en ik zal ze naar een ver land brengen en het land waarin je nu leeft zal verlaten blijven en zonder één inwoner erin. 8 Nadat God aldus tot hen had gesproken, keerden zij terug naar de Grot der Schatten. Maar hun vlees was opgedroogd en ze waren zwak van vasten en bidden, en van het verdriet dat ze voelden om tegen God te hebben overtreden. en het land waarin u nu leeft, zal verlaten blijven en zonder één inwoner erin. 8 Nadat God aldus tot hen had gesproken, keerden zij terug naar de Grot der Schatten. Maar hun vlees was opgedroogd en ze waren zwak van vasten en bidden, en van het verdriet dat ze voelden om tegen God te hebben overtreden. en het land waarin u nu leeft, zal verlaten blijven en zonder één inwoner erin. 8 Nadat God aldus tot hen had gesproken, keerden zij terug naar de Grot der Schatten. Maar hun vlees was opgedroogd en ze waren zwak van vasten en bidden, en van het verdriet dat ze voelden om tegen God te hebben overtreden.

Hoofdstuk LIV - Adam en Eva gaan op onderzoek.

1 Toen stonden Adam en Eva op in de grot en baden de hele nacht tot de ochtend aanbrak. En toen de zon was opgestaan, gingen ze allebei de grot uit; hun hoofden dwaalden af van zwaar verdriet en wisten niet waar ze naar toe gingen. 2 En zij wandelden in die toestand naar de zuidelijke grens van de tuin. En ze begonnen die grens op te gaan tot ze aan de oostelijke grens kwamen waarboven geen land meer

was. 3 En de cherub, die de hof bewaakte, stond aan de westelijke poort en bewaakte hem tegen Adam en Eva, opdat zij niet plotseling in de hof zouden komen. En de cherub draaide zich om, alsof hij ze wilde doden; volgens het gebod dat God hem had gegeven. 4 Toen Adam en Eva aan de oostelijke grens van de tuin kwamen - denkend in hun hart dat de cherub niet waakzaam was - zoals ze bij de poort stonden, alsof ze naar binnen wilden gaan, kwam plotseling de cherub met een flitsende zwaard van vuur in zijn hand; en toen hij hen zag, ging hij uit om hen te doden. Want hij was bang dat God hem zou vernietigen als ze zonder zijn bevel de tuin ingingen. 5 En het zwaard van de cherub leek vlammen op een afstand eraf te schieten. Maar toen hij het boven Adam en Eva ophief, flitste de vlam van het zwaard niet. 6 Daarom dacht de cherub dat God hun gunstig gezind was en bracht hen terug naar de tuin. En de cherub bleef zich afvragen. 7 Hij kon niet naar de hemel gaan om Gods bevel te bepalen met betrekking tot hun komst naar de tuin; hij bleef daarom bij hen staan, niet in staat om afstand van hen te doen; want hij was bang dat God hem zou vernietigen als ze zonder toestemming de tuin zouden binnengaan. 8 Toen Adam en Eva de cherub zagen komen met een vlamvend vuurzwaard in zijn hand, vielen ze van angst op hun gezicht en waren ze net zo dood. 9 Op dat moment beefden de hemel en de aarde; en een andere cherubim daalde neer uit de hemel naar de cherub die de tuin bewaakte, en zag hem verbaasd en stil. 10 En weer kwamen andere engelen dichtbij de plaats waar Adam en Eva waren. Ze waren verdeeld tussen vreugde en verdriet. 11 Ze waren blij, omdat ze dachten dat God gunstig was voor Adam, en wensten dat hij terug zou keren naar de tuin; en wenste hem te herstellen in de blijdschap die hij ooit genoot. 12 Maar zij droegen over Adam, omdat hij gevallen was als een dode man, hij en Eva; en ze zeiden in hun gedachten,

Hoofdstuk LV - Het conflict tussen God en Satan.

1 Toen kwam het Woord van God tot Adam en Eva, en voedde hen op uit hun dode staat, en zei tegen hen: "Waarom bent u hierheen gekomen? Bent u van plan de tuin in te gaan, van waaruit ik u naar buiten heb gebracht? wees vandaag, maar alleen als het verbond dat Ik met je heb gesloten vervuld is." 2 Toen Adam, toen hij het Woord van God hoorde, en het gefladder van de engelen die hij niet zag, maar alleen het geluid ervan met zijn oren hoorde, huilden hij en Eva en zeiden tot de engelen: - 3 " O geesten, die op God wachten, naar mij kijken en naar mijn onmogelijkheid om u te zien! Want toen ik in mijn vroegere heldere natuur was, kon ik u zien. Ik zong lofprijzingen zoals u, en mijn hart was ver boven 4 Maar nu, dat ik heb overtreden, die heldere natuur is van mij weggegaan en ik ben tot deze ellendige staat gekomen, en nu ben ik hiertoe gekomen, dat ik u niet kan zien, en je dient me niet zoals je vroeger deed. Want ik ben dierlijk vlees geworden. 5 Maar nu, o engelen van God, vraag God bij mij, om mij te herstellen in dat waarin ik voorheen was; om mij te redden van deze ellende, en om mij de doodstraf te ontnemen, droeg Hij mij over, omdat ik tegen Hem had overtreden. "6 Toen de engelen deze woorden hoorden, ze bedroefden allen over hem en vervloekten Satan die misleid had Adam, totdat hij uit de tuin naar ellende kwam, van leven tot dood,

van vrede naar problemen, en van blijdschap naar een vreemd land. 7 Toen zeiden de engelen tot Adam: "U gehoorzaamde Satan en negeerde het Woord van God dat schiep u; en je geloofde dat Satan alles zou vervullen wat hij je had beloofd. 8 Maar nu, o Adam, zullen wij u bekend maken, wat ons overkwam, vóór zijn val uit de hemel. 9 Hij verzamelde zijn legers en bedroog hen, belovende om hen een groot koninkrijk te geven, een goddelijke natuur; en andere beloften die hij heeft gedaan. 10 Zijn gasteren geloofden dat zijn woord waar was, dus gaven ze zich over aan hem en verzaakten de glorie van God. 11 Vervolgens stuurde hij ons - volgens de bevelen waarin wij waren - onder zijn bevel om zijn aderbeloofte te aanvaarden. Maar dat wilden we niet, en we hebben zijn advies niet opgevolgd. 12 En nadat hij met God gevochten had en met Hem vooruit had gedaan, vergaderde hij zijn heirlegers en voerde oorlog tegen ons. En als Gods kracht niet bij ons was geweest, konden we niet de overhand hebben gekregen om hem uit de hemel te gooien. 13 Maar toen hij uit ons viel, was er grote vreugde in de hemel, omdat hij van ons afdaalde. Want als hij in de hemel was gebleven, zou er niets, zelfs geen enkele engel in gebleven zijn. 14 Maar God in Zijn genade, dreef hem van onder ons naar deze donkere aarde; want hij was zelf duisternis geworden en een werker van ongerechtigheid. 15 En hij is doorgedaan, o Adam, om oorlog tegen u te voeren, totdat hij u heeft misleid en u uit de tuin heeft laten komen, naar dit vreemde land, waar al deze beproevingen tot u zijn gekomen. En de dood, die God tot hem bracht, heeft hij ook tot u gebracht, o Adam, omdat u hem gehoorzaam was en tegen God overtreden hebt. "16 Toen verheugden zich al de engelen en loofden God, en vroegen Hem deze keer Adam niet te vernietigen, want hij had getracht de tuin binnen te gaan, maar hem te verdragen tot de vervulling van de belofte en hem te helpen in deze wereld totdat hij vrij was van Satans hand. totdat hij jou bedroog en je uit de tuin liet komen, naar dit vreemde land, waar al deze beproevingen tot jou zijn gekomen. En de dood, die God tot hem bracht, heeft hij ook tot u gebracht, o Adam, omdat u hem gehoorzaam was en tegen God overtreden hebt. "16 Toen verheugden zich al de engelen en loofden God, en vroegen Hem deze keer Adam niet te vernietigen, want hij had getracht de tuin binnen te gaan, maar hem te verdragen tot de vervulling van de belofte en hem te helpen in deze wereld totdat hij vrij was van Satans hand. want hij had getracht de tuin binnen te gaan; maar om hem te verdragen tot de vervulling van de belofte; en om hem te helpen in deze wereld totdat hij vrij was van Satans hand. want hij had getracht de tuin binnen te gaan; maar om hem te verdragen tot de vervulling van de belofte; en om hem te helpen in deze wereld totdat hij vrij was van Satans hand.

Hoofdstuk LVI - Een hoofdstuk van goddelijke troost.

of om een redelijke ziel in je te scheppen, zoals ik voor jou geschapen heb; of om je van hier naar een andere aarde te brengen dan deze die ik je gaf. Maar, o Adam, hij zal zelfs een van de dingen die hij u vertelde niet vervullen. 7 Erken dus mijn gunst aan u en mijn genade voor u, mijn schepsel; dat ik u niet heb gewroken voor uw overtreding tegen Mij, maar in Mijn medelijden met u heb Ik u beloofd dat ik aan het einde van de grote vijf en een halve dag zal komen en u zal redden. "8 Toen zei God opnieuw tot Adam en Eva: "Sta op, ga van hier af, voordat de cherub met een vuurwaard in zijn hand u vernietigt." 9 Maar Adam's hart werd getroost door Gods woorden tot hem en hij aanbad hem vóór hem. 10 En God beval Zijn engelen om Adam en Eva naar de grot te begeleiden met vreugde, in plaats van de angst die over hen was gekomen. 11 Toen namen de engelen Adam en Eva op en brachten hen van de berg af door de tuin, met liederen en psalmen, totdat zij bij de grot aankwamen. Daar begonnen de engelen hen te troosten en te sterken, en vertrokken daarna van hen naar de hemel, naar hun Schepper, die hen gezonden had. 12 Maar nadat de engelen waren vertrokken van Adam en Eva, kwam Satan met schaamroodheid en stond bij de ingang van de grot waarin Adam en Eva waren. Hij riep toen naar Adam en zei: "O Adam, kom, laat mij tot u spreken." 13 Toen kwam Adam uit de grot en dacht dat hij een van Gods engelen was die gekomen was om hem goede raad te geven. en vertrok toen van hen naar de hemel, naar hun Schepper, die hen gezonden had. 12 Maar nadat de engelen waren vertrokken van Adam en Eva, kwam Satan met schaamroodheid en stond bij de ingang van de grot waarin Adam en Eva waren. Hij riep toen naar Adam en zei: "O Adam, kom, laat mij tot u spreken." 13 Toen kwam Adam uit de grot en dacht dat hij een van Gods engelen was die gekomen was om hem goede raad te geven. en vertrok toen van hen naar de hemel, naar hun Schepper, die hen gezonden had. 12 Maar nadat de engelen waren vertrokken van Adam en Eva, kwam Satan met schaamroodheid en stond bij de ingang van de grot waarin Adam en Eva waren. Hij riep toen naar Adam en zei: "O Adam, kom, laat mij tot u spreken." 13 Toen kwam Adam uit de grot en dacht dat hij een van Gods engelen was die gekomen was om hem goede raad te geven.

Hoofdstuk LVII - "Daarom viel ik ..."

1 Maar toen Adam naar buiten kwam en zijn afgrijselijke figuur zag, was hij bang voor hem en zei tegen hem: "Wie bent u?" 2 Toen antwoordde de satan en zei tot hem: "Ik ben het, die mijzelf in de slang verborg en die tot Eva sprak en haar verleidde totdat zij mijn bevel gehoorzaamde. Ik ben het die haar, met behulp van mijn bedrieglijke toespraak, stuurde naar je bedriegen, totdat jullie allebei van de vrucht van de boom hebben gegeten en het bevel van God hebben verlaten. ' 3 Maar toen Adam deze woorden van hem hoorde, zei hij tot hem: "Kunt u mij een tuin maken zoals God voor mij heeft gemaakt, of kunt u mij kleden in dezelfde heldere natuur waarin God me had gekleed?" 4 Waar is de goddelijke de natuur die je me beloofde te geven? Waar is die gladde spraak van je die je eerst met ons had toen we in de tuin waren? " 5 Toen zei de satan tot Adam: Denk je dat als ik een beloofde iets heb dat ik het hem zou bezorgen of mijn woord zou

vervullen? Natuurlijk niet. Want ikzelf heb er nooit aan gedacht om te krijgen wat ik beloofde. 6 Daarom ben ik gevallen, en heb ik u laten vallen door hetgeen waarvoor ik zelf ben gevallen; en met jou ook, wie ook mijn raad inwilligt, valt daardoor. 7 Maar nu, o Adam, omdat u viel, bent u onder mijn heerschappij en ik ben koning over u; omdat je mij hebt gehoorzaamd en hebt overtreden tegen je God. Evenmin zal er enige verlossing uit mijn handen zijn tot de dag die u door uw God was beloofd. "8 Wederom zei hij:" Omdat wij de dag niet kennen die door uw God met u is afgesproken, noch het uur waarin u zult worden verlost, om die reden zullen we oorlog en moord op u en uw nazaten na u vermenigvuldigen. 9 Dit is onze wil en ons welbehagen, dat we een van de zonen van mensen niet mogen verlaten om onze orders in de hemel te erven. 10 Want wat ons thuis betreft, o Adam, het is in brandend vuur; en we zullen niet stoppen met ons slechte doen, nee, niet één dag of één uur. En ik, o Adam, zal u in brand steken als u in de grot komt om daar te wonen. "11 Toen Adam deze woorden hoorde, riep hij en rouwde en zei tegen Eva:" Hoor wat hij zei; dat hij niets van wat hij je in de tuin vertelde zal vervullen. Is hij toen echt koning over ons geworden? 12 Maar we zullen God, die ons heeft geschapen, vragen om ons uit zijn handen te verlossen. '

Hoofdstuk LVIII - "Over zonsondergang op de 53e dag."

1 Toen spreidden Adam en Eva hun handen voor God uit, biddend en smeekten Hem om Satan van hen weg te drijven zodat hij hen niet kan schaden of hen kan dwingen God te verloochenen. 2 Toen zond God onmiddellijk hun naar hen, Zijn engel, die de satan van hen verdreef. Dit gebeurde rond zonsondergang, op de drieënvijftigste dag nadat ze uit de tuin waren gekomen. 3 Toen gingen Adam en Eva de grot in en stonden op en keken hun gezichten naar de grond om tot God te bidden. 4 Maar voordat zij baden, zei Adam tot Eva: "Kijk, u hebt gezien welke verzoeken ons in dit land zijn overkomen, kom, laat ons opstaan en God vragen om ons de zonden te vergeven die wij hebben begaan en wij zullen niet naar buiten komen tot het einde van de dag naast de veertigste. En als we hier sterven, zal Hij ons redden. " 5 Toen stonden Adam en Eva op en smeden samen God te smeken. 6 Ze bleven zo bidden in de grot;

Hoofdstuk LIX - Achtste verschijning van Satan van Satan aan Adam en Eva.

1 Maar Satan, de hater van al het goede, stond hun niet toe hun gebeden te beëindigen. Want hij riep naar zijn gastheren en zij kwamen allemaal. Toen zei hij tot hen: "Sinds Adam en Eva, die we bedrogen hebben, zijn overeengekomen om dag en nacht tot God te bidden en Hem te smeken hen te bevrijden, en omdat ze niet uit de grot zullen komen tot het einde van de De veertigste dag. 2 En omdat zij hun gebeden zullen voortzetten zoals zij beiden hebben afgesproken om te doen, dat Hij hen uit onze handen zal bevrijden en hen zal herstellen in hun vroegere staat, zie wat wij hen zullen aandoen. " En zijn gastheren zeiden tot hem: "De macht is de uwe, o onze heer, om te doen wat u opgeeft." 3 Toen nam de satan, groot in goddeloosheid, zijn legers en ging de grot binnen, in de dertigste nacht van

de veertig dagen en één; en hij sloeg Adam en Eva, totdat hij hen dood liet. 4 Toen kwam het Woord van God tot Adam en Eva, die hen uit hun lijden ophieven, en God zei tegen Adam: "Wees sterk en wees niet bevreesd voor hem die zojuist tot u is gekomen." 5 Maar Adam riep en zei: "Waar was u, mijn God, dat zij mij zouden straffen met zulke slagen, en dat dit lijden over ons zou komen, over mij en over Eva, uw dienstmaagd?" 6 Toen zei God tot hem: "O Adam, zie, hij is heer en meester van alles wat u hebt, hij die zei, hij zou u goddelijkheid geven. Waar is deze liefde voor u? En waar is de gave die hij beloofde? het behaagt hem slechts eenmaal, o Adam, om naar je toe te komen, je te troosten, je te sterken, je te verheugen, of zijn gastheren te sturen om je te beschermen, omdat je hem hebt gehoorzaamd en toegegeven aan zijn raad, en zijn gebod hebt opgevolgd en de mijne overtreden?" 8 Toen huilde Adam voor de Heer, en zei: "O Heer, omdat ik een beetje heb overtreden, U hebt mij streng gestraft in ruil daarvoor, ik vraag U mij uit zijn handen te verlossen, of anders medelijden met mij te hebben, en mijn ziel uit mijn lichaam te nemen nu in dit vreemde land." 9 Toen zei God tot Adam: "Was er maar eens eerder dit zuchten en bidden geweest voordat u zondigde, dan zou u rust hebben voor de moeite waarin u nu bent." 10 Maar God had geduld met Adam en liet hem en Eva in de grot blijven totdat zij de veertig dagen hadden vervuld. 11 Maar wat Adam en Eva betreft, hun kracht en vlees verdord van vasten en bidden, van honger en dorst; want zij hadden geen eten of drinken geproefd sinds zij de tuin verlieten; noch waren de functies van hun lichaam nog geregeld; en ze hadden geen kracht meer om door te gaan met bidden van de honger, tot het einde van de volgende dag tot de veertigste. Ze zijn gevallen in de grot; maar welke woorden uit hun mond ontsnapten, was alleen maar geprezen.

Hoofdstuk LX - De duivel verschijnt als een oude man. Hij biedt "een plaats van rust" aan.

1 Op de negenentachtigste dag kwam Satan naar de grot, gekleed in een kleding van licht, en rondgordde met een heldere gordel. 2 In zijn handen was een staf van licht, en hij zag er vreselijk uit; maar zijn gezicht was aangenaam en zijn spraak was zoet. 3 Hij transformeerde zichzelf aldus om Adam en Eva te misleiden en hen uit de grot te laten komen, voordat zij de veertig dagen hadden vervuld. 4 Want hij zei bij zichzelf: "Nu dat, toen zij de veertig dagen hadden vervuld, vasten en bidden, God hen in hun oude staat zou herstellen, maar als Hij dat niet deed, zou Hij nog steeds voor hen gunstig zijn, en zelfs als Hij had geen genade voor hen, zou Hij hen nog iets uit de tuin geven om hen te troosten, zoals al twee keer eerder." 5 Toen naderde de satan in de buurt van de grot in deze schone verschijning en zei: 6 "O Adam, sta op, sta op, u en Eva, en kom met mij mee, naar een goed land; en wees niet bang. Ik ben vlees en botten zoals jij; en in het begin was ik een schepsel dat God schiep. 7 En het was zo, dat toen Hij mij had geschapen, Hij mij in een tuin in het noorden op de grens van de wereld plaatste. 8 En Hij zei tegen mij: 'Blijf hier!' En ik bleef daar volgens Zijn Woord, en ook overtrof ik Zijn gebod niet. 9 Toen maakte Hij een slaap om over mij te komen, en Hij bracht u, o Adam, uit mijn zij, maar liet u niet bij mij blijven. 10 Maar God nam u in Zijn goddelijke hand en

plaatste u in een tuin naar het oosten. 11 Toen maakte ik me zorgen over u, want terwijl God u uit mijn zijde had genomen, had Hij u niet bij mij laten blijven. 12 Maar God zei tegen mij: 'Maak je geen zorgen om Adam, die ik uit jouw zijde heb gebracht; geen kwaad zal hem overkomen. 13 Want nu heb ik uit zijn zijde een helper voor hem gehaald; en ik heb hem vreugde gegeven door dat te doen.' 14 Toen zei de satan opnieuw: 'Ik wist niet hoe het is dat u in deze grot bent, noch iets over deze beproeving die over u is gekomen - totdat God tegen mij zei:' Zie, Adam heeft overtreden, hij die ik had uit je zijde genomen, en ook Eva, die ik uit zijn zijde nam; en ik heb ze uit de tuin verdreven; Ik heb hen laten leven in een land van smart en ellende, omdat zij tegen Mij overtreden en Satan gehoorzaamd zijn. En kijk, zij lijden tot op de dag van vandaag, de tachtigste.' 15 Toen zei God tot mij: "Sta op, ga naar hen toe en maak ze naar uw plaats en lijd niet dat Satan in hun nabijheid komt en hen kwelt. Want zij zijn nu in grote ellende; en hulpeloos liegen tegen de honger.' 16 Hij zei verder tegen mij: ' Wanneer je ze voor jezelf hebt genomen, geef ze dan om van de vrucht van de Boom des Levens te eten en geef ze te drinken van het water van vrede; en bekleed hen in een kleed van licht, en herstel ze in hun vroegere staat van genade, en laat hen niet in ellende achter, want zij kwamen van jou. Maar treurt niet over hen, en bekeert u niet van hetgeen hen is overkomen. 17 Maar toen ik dit hoorde, speet het mij; en mijn hart kon het niet geduldig verdragen om uwentwil, o mijn kind. 18 Maar, o Adam, toen ik de naam van Satan hoorde, werd ik bevreesd, en ik zei in mezelf: Ik zal niet naar buiten komen omdat hij me zou kunnen vangen zoals hij mijn kinderen deed, Adam en Eva. 19 En ik zei: "O God, wanneer ik naar mijn kinderen ga, zal Satan mij op de weg ontmoeten en tegen mij strijden, zoals hij tegen hen deed." 20 Toen zei God tegen mij: 'Vrees niet; als je hem vindt, sla hem met de staf die in uw hand is en wees niet bang voor hem, want u bent van oudsher en hij zal u niet overweldigen.' 21 Toen zei ik: 'O mijn Heer, ik ben oud en kan niet gaan. Stuur je engelen om ze te brengen.' 22 Maar God zei tegen mij: 'Engelen zijn waarlijk niet zoals zij; en zij zullen niet instemmen om met hen mee te gaan. Maar ik heb je gekozen, omdat ze je nageslacht zijn en net als jij, en ze zullen luisteren naar wat je zegt.' 23 God zei verder tot mij: 'Als je niet genoeg kracht hebt om te lopen, zal ik een wolk sturen om je te dragen en je neer te zetten bij de ingang van hun grot; dan keert de wolk terug en laat je daar achter. 24 En als zij met u meegaan, zal ik een wolk zenden om u en hen te vervoeren.' 25 Toen beval Hij een wolk, en Hij droeg mij en bracht mij tot u; en ging toen terug. 26 En nu, o mijn kinderen, Adam en Eva, kijk naar mijn oude grijze haar en naar mijn zwakke staat en naar mijn komst vanuit die verre plaats. Kom, ga met mij mee naar een plaats van rust." 27 Toen begon hij te huilen en te snikken voor Adam en Eva, en zijn tranen stroomden over de grond als water. 28 En toen Adam en Eva hun ogen ophieven en zijn baard zagen en hoorde zijn zoet gepraat, hun hart verzachtte zich naar hem, zij gehoorzaamden hem, want zij geloofden dat hij waar was. 29 En het leek hun dat zij echt zijn nakomelingen waren, toen zij zagen dat zijn gezicht op hun eigen gezicht leek en zij vertrouwde hem. 28 En toen Adam en Eva hun ogen ophieven en zijn baard zagen en zijn zoet gepraat hoorden, werd hun hart zachter voor hem; zij gehoorzaamden hem, want zij geloofden dat hij waar was. 29 En het leek hun dat zij in werkelijkheid zijn

nakomelingen waren, toen zij zagen dat zijn gezicht op het hune leek; en zij vertrouwden hem. 28 En toen Adam en Eva hun ogen ophieven en zijn baard zagen en zijn zoet gepraat hoorden, werd hun hart zachter voor hem; zij gehoorzaamden hem, want zij geloofden dat hij waar was. 29 En het leek hun dat zij in werkelijkheid zijn nakomelingen waren, toen zij zagen dat zijn gezicht op het hune leek; en zij vertrouwden hem.

* Het bestaan van de twee woorden helpmeet en helpmate, wat precies hetzelfde betekent, is een komedie van fouten. Gods belofte aan Adam, zoals weergegeven in de King James-versie van de Bijbel, was om hem te helpen hem te ontmoeten (dat wil zeggen, een helper die geschikt is voor hem). In de 17e eeuw werden de twee woorden 'helpen en ontmoeten' in deze passage voor één woord aangezien, wat van toepassing was op Eva, en zo werd helpmeet een vrouw. Toen, in de 18e eeuw, in een misplaatste poging om het woord te begrijpen, werd de spellinghelper geïntroduceerd. Beide fouten zijn nu onherstelbaar en beide spellingen zijn acceptabel.

Hoofdstuk LXI - Ze beginnen Satan te volgen.

1 Toen nam hij Adam en Eva bij de hand en begon hen uit de grot te brengen. 2 Maar toen zij er een eindje uit waren gekomen, wist God dat Satan hen had overwonnen en hen naar buiten had gebracht voordat de veertig dagen waren geëindigd, om hen naar een afgelegen plek te brengen en hen te vernietigen. 3 Toen kwam het Woord van de Here God opnieuw en vervloekte Satan en dreef hem van hen weg. 4 En God begon tot Adam en Eva te spreken en zei tegen hen: "Waarom bent u uit de grot naar deze plaats gekomen?" 5 Toen zei Adam tegen God: "Heb je een man voor ons geschapen? Want toen we in de grot waren, kwam er plotseling een vriendelijke oude man naar ons toe die tegen ons zei:" Ik ben een boodschapper van God aan jou, om jou te brengen terug naar een plaats van rust. ' 6 En wij geloofden, o God, dat hij een boodschapper van u was, en wij kwamen met hem uit; en wist niet waarheen we zouden moeten gaan. "7 Toen zei God tegen Adam:" Kijk, dat is de vader van de boze kunsten, die jou en Eva uit de Tuin der Lusten heeft gehaald. En nu, inderdaad, toen hij zag dat jij en Eva allebei samen waren gekomen om te vasten en te bidden, en dat je niet uit de grot was gekomen vóór het einde van de veertig dagen, wenste hij je doel te bereiken, om je wederzijdse band te verbreken ; om alle hoop van je af te snijden en je naar een plaats te brengen waar hij je zou kunnen vernietigen. 8 Omdat hij niets met je kon doen tenzij hij zichzelf in de gelijkenis van jou liet zien. 9 Daarom kwam hij naar je toe met een gezicht als het jouwe, en begon je penningen te geven alsof ze allemaal waar waren. 10 Maar omdat ik barmhartig ben en u gunstig gezind ben, stond ik niet toe dat hij u vernietigde; in plaats daarvan heb ik hem van je weggereden. 11 Nu dan, o Adam, neem Eva, en keer terug naar je grot en blijf erin tot de ochtend na de veertigste dag. En wanneer je naar buiten komt, ga dan naar de oostelijke poort van de tuin. "12 Toen aanbaden Adam en Eva God en prezen en zegende Hem voor de bevrijding die van Hem tot hen was gekomen en keerden terug naar de grot. de

avond van de negenendertigste dag. 13 Toen stonden Adam en Eva op en baden met een vurige hartstocht tot God, om hun kracht te geven, want zij waren zwak geworden vanwege honger, dorst en gebed, maar zij zagen het geheel van die nacht, tot de ochtend. 14 Toen zei Adam tot Eva: 'Sta op, laten we naar de oostelijke poort van de tuin gaan zoals God ons heeft verteld.' 15 En zij zeiden hun gebeden zoals ze dat elke dag deden, en ze verlieten de grot om in de buurt van de oostelijke poort van de tuin te komen. 16 Toen stonden Adam en Eva op en baden, en deden een beroep op God om hen te sterken en om hen iets te sturen om hun honger te stillen. 17 Maar nadat zij hun gebeden hadden beëindigd, waren zij te zwak om te bewegen. 18 Toen kwam het Woord van God weer en zei tot hen: "O Adam, sta op, ga en breng de twee vijgen hier." 19 Toen stonden Adam en Eva op en gingen totdat zij in de buurt van de grot kwamen.

Hoofdstuk LXII - Twee fruitbomen.

1 Maar Satan, de goddeloze, was jaloers vanwege de troost die God hun had gegeven. 2 Dus hij verhinderde hen en ging de grot in en nam de twee vijgen en begroef ze buiten de grot, zodat Adam en Eva ze niet zouden vinden. Hij had ook in zijn gedachten om ze te vernietigen. 3 Maar door Gods genade, toen die twee vijgen in de grond waren, versloeg God de raad van satan over hen; en maakte ze in twee fruitbomen, die de grot overschaduwden. Want Satan had ze aan de oostkant begraven. 4 Toen toen de twee bomen groeiden en bedekt waren met fruit, treurde de satan en rouwde en zei: "Het zou beter zijn geweest die vijgen te hebben achtergelaten waar ze waren, want nu, zie, zij zijn twee fruitbomen geworden, waarvan Adam alle dagen van zijn leven zal eten. "Terwijl ik in gedachten had, toen ik ze begroef, om ze volledig te vernietigen, en om ze voor altijd te verbergen. 5 Maar God heeft mijn raad verworpen; en zou niet dat deze heilige vrucht zou vergaan; en Hij heeft duidelijk gemaakt wat ik van plan ben en heeft de raad die ik tegen zijn dienaren had gevormd, verslagen. "6 Toen ging Satan weg, beschaamd omdat hij zijn plannen niet helemaal had doordacht.

Hoofdstuk LXIII - De eerste vreugde van bomen.

1 Maar Adam en Eva, toen ze dichterbij de grot kwamen, zagen twee vijgenbomen, bedekt met fruit, en de grot overschaduwden. 2 Toen zei Adam tot Eva: "Het lijkt mij dat we de verkeerde kant op zijn gegaan." Toen kwamen deze twee bomen hier? Het lijkt me dat de vijand ons de verkeerde kant op wil. Denk je dat er nog een andere is? behalve deze op de aarde? 3 Maar laat ons, o Eva, de grot in gaan en daarin de twee vijgen vinden, want dit is onze grot waarin wij waren, maar als we de twee vijgen niet zouden vinden in het, dan kan het onze grot niet zijn. " 4 Ze gingen toen de grot in en keken in de vier hoeken ervan, maar vonden de twee vijgen niet. 5 En Adam huilde en zei tegen Eva: "Zijn we naar de verkeerde grot gegaan, dan, o Eva? Het lijkt mij dat deze twee vijgenbomen de twee vijgen zijn die in de grot waren." En Eva zei: "Ik, van mijn kant, ik weet het niet. "6 Toen stond Adam op en bad en zei: " O God, U beval ons om terug te keren naar de grot,

om de twee vijgen te nemen en dan naar u terug te keren. 7 Maar nu hebben we ze niet gevonden. O God, hebt u ze genomen en deze twee bomen gezaaid, of zijn wij afgedwaald in de aarde; of heeft de vijand ons bedrogen? Als het echt is, openbaar dan, o God, ons het geheim van deze twee bomen en van de twee vijgen. "8 Toen kwam het Woord van God tot Adam en zei hem:" O Adam, toen ik u naar haal de vijgen, de satan ging voor je naar de grot, pakte de vijgen en begroef ze buiten, oostwaarts van de grot, en dacht eraan om ze te vernietigen; en ze niet met goede bedoelingen te zaaien. 9 Niet alleen omwille van hen, dus laat deze bomen tegelijk groeien; maar ik had medelijden met je en ik gebod hen te groeien. En ze groeiden uit tot twee grote bomen, dat u overschaduwde wordt door hun takken en rust vindt; en dat ik je mijn kracht en mijn prachtige werken heb laten zien. 10 En ook om u Satans dwaasheden en zijn slechte werken te laten zien, sedert u uit de tuin bent gekomen, heeft hij niet opgehouden, op geen enkele dag, u kwaad te doen. Maar ik heb hem geen macht over je gegeven. "11 En God zei:" Van nu af aan, o Adam, verheugt u vanwege de bomen, u en Eva; en rust onder hen als je je moe voelt. Maar eet geen van hun vruchten of kom niet bij hen in de buurt. "12 Toen riep Adam en zei:" O God, wilt U ons opnieuw doden, of wilt U ons van voor uw aangezicht weggagen en ons leven van de wortel afsnijden? gezicht van de aarde? 13 O God, ik smeeek u, als u weet dat er in deze bomen, de dood of een ander kwaad, zoals bij de eerste keer, wortel ze omhoog uit onze grot, en met hen; en laat ons sterven aan de hitte, de honger en de dorst. 14 Want wij kennen Uw wonderwerken, o God, dat zij groot zijn, en dat u door uw kracht het ene ding uit het andere kunt brengen, zonder uw wens. Want Uw kracht kan rotsen tot bomen maken en bomen tot rotsen worden. "

Hoofdstuk LXIV - Adam en Eva nemen deel aan het eerste aardse voedsel.

1 Toen keek God naar Adam en zijn geestestoestand, naar zijn uithoudingsvermogen van honger en dorst, en van de hitte. En Hij veranderde de twee vijgenbomen in twee vijgen, zoals ze eerst waren, en zei toen tot Adam en tot Eva: "Ieder van jullie mag één vijg nemen." En zij namen hen, zoals de Heer hen geboden had. 2 En Hij zei tegen hen: "Nu moet je naar de grot gaan en de vijgen eten en je honger stillen, want anders ga je dood." 3 Dus, zoals God hen geboden had, gingen ze de zonsondergang in in de grot. En Adam en Eva stonden op en baden tijdens de ondergaande zon. 4 Toen gingen zij zitten om de vijgen te eten; maar zij wisten niet hoe ze op te eten; want zij waren niet gewend om aards voedsel te eten. Ze waren bang dat als ze aten, hun maag zou worden belast en hun vlees zou verdikken, en hun hart zou het aardse voedsel naar de zin maken. 5 Maar terwijl zij aldus gezeten waren, zond God hen uit medelijden met hen zijn engel, zodat zij niet van honger en dorst verloren zouden gaan. 6 En de engel zei tegen Adam en Eva: "God zegt u dat u niet de kracht hebt die vereist is om te vasten tot de dood, eet daarom en versterk uw lichamen, want u bent nu dierlijk vlees en kunt niet bestaan zonder eten en drinken." 7 Toen namen Adam en Eva de vijgen en begonnen ze te eten. Maar God had een mengsel in hun handen gelegd van hartig brood en bloed. 8 Toen ging de engel van Adam en Eva, die van de vijgen aten,

totdat zij hun honger hadden gestild. Toen legden ze wat er nog was over; maar door de kracht van God werden de vijgen weer heel, omdat God hen zegende. 9 Daarna stonden Adam en Eva op en baden met een vreugdevol hart en hernieuwde kracht, en geprezen en zich de ganse nacht rijkelijk verheugd. En dit was het einde van de drieëndertigste dag.

Hoofdstuk LXV - Adam en Eva krijgen spijsverteringsorganen. De uiteindelijke hoop om terug te keren in de tuin is verloren.

1 En toen het dag was, stonden zij op en baden, naar hun gewoonte, en gingen toen uit de grot. 2 Maar zij werden ziek van het voedsel dat ze hadden gegeten omdat ze het niet gewend waren, dus liepen ze rond in de grot en zeiden tegen elkaar: - 3 "Wat heeft ons eten ons laten overkomen, dat we er in moeten zijn? dergelijke pijn? We zijn in ellende, we zullen sterven! Het zou beter voor ons zijn geweest te zijn gestorven toen we ons lichaam zuiver hielden dan te hebben gegeten en hen met voedsel hadden verontreinigd. " 4 Toen zei Adam tegen Eva: "Deze pijn kwam niet naar ons in de tuin, en we aten ook niet zo slecht voedsel. Denk je, o Eva, dat God ons zal plagen door het voedsel dat in ons is, of dat onze ingewanden zullen naar buiten komen, of dat God bedoelt om ons met deze pijn te doden voordat Hij Zijn belofte aan ons heeft vervuld? " 5 Toen bad Adam de Heer en zei: "O Heer, laten we niet omkomen door het voedsel dat we hebben gegeten. O Heer, straf ons niet; maar handel met ons overeenkomstig Uw grote genade en verlaat ons niet tot de dag van de belofte die U ons hebt gemaakt. "6 Toen keek God naar hen en paste hen toen meteen voedsel aan, tot op deze dag, zodat ze zouden niet verloren gaan. 7 Toen kwamen Adam en Eva terug in de grot, treurig en huilend vanwege de verandering van hun lichamen. En zij wisten beiden vanaf dat uur dat zij veranderde wezens waren, dat alle hoop om terug te keren naar de tuin nu verloren was en dat zij het niet konden binnengaan. 8 Want hun lichaam had nu vreemde functies en al het vlees dat voedsel en drank nodig heeft voor zijn bestaan, kan niet in de tuin zijn. 9 Toen zei Adam tot Eva: 'Zie, onze hoop is nu verloren; en zo is ons vertrouwen de tuin in te gaan. We behoren niet langer tot de bewoners van de tuin; maar vanaf nu zijn we aards en van het stof en van de bewoners van de aarde. We zullen niet terugkeren naar de tuin, tot de dag dat God heeft beloofd ons te redden, en ons opnieuw in de tuin te brengen, zoals Hij ons beloofde. "10 Toen baden ze tot God dat Hij genade met hen zou hebben, nadat welke hun geest kalmeerden, hun harten waren gebroken en hun verlangen was afgekoeld, en zij waren als vreemdelingen op aarde. Die nacht brachten Adam en Eva door in de grot, waar zij zwaar sliepen vanwege het voedsel dat zij hadden gegeten. 10 Toen baden zij tot God dat Hij hun zou begenadigen; waarna hun gemoed stil werd, hun harten werden verbroken en hun verlangen werd afgekoeld; en ze waren als vreemden op aarde. Die nacht brachten Adam en Eva door in de grot, waar ze zwaar sliepen vanwege het voedsel dat ze hadden gegeten. 10 Toen baden zij tot God dat Hij hun zou begenadigen; waarna hun gemoed stil werd, hun harten werden verbroken en hun verlangen werd afgekoeld; en ze waren als vreemden op

aarde. Die nacht brachten Adam en Eva door in de grot, waar ze zwaar sliepen vanwege het voedsel dat ze hadden gegeten.

Hoofdstuk LXVI - Adam doet zijn eerste werkdag.

1 Toen het ochtend was, de dag nadat zij voedsel hadden gegeten, baden Adam en Eva in de grot, en Adam zei tot Eva: "Kijk, we vroegen om voedsel van God en Hij gaf het. Maar laten we het nu ook van Hem vragen om ons een slok water te geven." 2 Toen stonden zij op en gingen naar de oever van de stroom water, die aan de zuidgrens van de tuin was, waarin zij zich eerder hadden geworpen. En zij stonden op de oever en baden tot God dat Hij hen zou bevelen water te drinken. 3 Toen kwam het Woord van God tot Adam en zei hem: "O Adam, uw lichaam is onvernunftig geworden en heeft water nodig om te drinken. Neem wat en drink het, u en Eva, dan dank en lof." 4 Adam en Eva gingen toen naar de stroom en dronken ervan, totdat hun lichamen zich verfrist voelden. Nadat ze gedronken hadden, prezen ze God en keerden terug naar hun grot, na hun vroegere gewoonte. Dit gebeurde aan het einde van drieëntachtig dagen. 5 Toen namen zij op de vierentachtigste dag de twee vijgen en hingen ze in de grot, samen met de bladeren ervan, om voor hen een teken en een zegen van God te zijn. En ze plaatsten ze daar zo dat, als hun afstammelingen daar kwamen, ze de prachtige dingen zagen die God voor hen had gedaan. 6 Toen stonden Adam en Eva opnieuw buiten de grot en vroegen God om hen wat voedsel te tonen waarmee ze hun lichamen konden voeden. 7 Toen kwam het Woord van God en zei tegen hem: "O Adam, ga naar het westen van de grot tot je in een land van donkere aarde komt, en daar zul je voedsel vinden." 8 En Adam gehoorzaamde het Woord van God, nam Eva, en ging naar een land van donkere aarde, en vond daar tarwe, groeiend in het oor en rijp, en vijgen te eten; en Adam verheugde zich erover. 9 Toen kwam het Woord van God opnieuw tot Adam en zei hem: "Neem wat van deze tarwe en maak er zelf wat brood mee, om je lichaam daarmee te voeden." En God gaf Adams hart wijsheid, om het koren te bewerken totdat het brood werd. 10 Adam volbracht dit alles, totdat hij heel zwak en vermoeid werd. Hij keerde toen terug naar de grot; verheugt zich over wat hij had geleerd van wat er met tarwe wordt gedaan, totdat het tot brood is gemaakt voor eigen gebruik.

* In dit boek worden de termen 'maïs' en 'tarwe' door elkaar gebruikt. De referentie wordt mogelijk gebruikt om een type van oude graan aan te duiden dat lijkt op Egyptische maïs, ook bekend als Durra. Durra is een tarwe-achtige graankorrel die vaak wordt geteeld in droge streken zoals Egypte.

Hoofdstuk LXVII - "Toen begon Satan Adam en Eva op een dwaalspoor te brengen ..."

1 Toen Adam en Eva afdaalden naar het land van zwarte modder en dicht bij het graan kwamen dat God hen had laten zien en zagen dat het rijp was en klaar om te oogsten, hadden zij geen sikkels om ermee te oogsten. Dus maakten ze zichzelf

klaar en begonnen de tarwe met de hand omhoog te trekken, totdat het allemaal klaar was. 2 Toen stapelde zij het op een hoop; en, vaag van hitte en van dorst, gingen zij onder een schaduwrijke boom, waar de wind ze in slaap doofde. 3 Maar Satan zag wat Adam en Eva hadden gedaan. En hij riep zijn gastheren en zei tot hen: "Sinds God Adam en Eva alles heeft getoond over deze tarwe, waarmee zij hun lichamen hebben versterkt - en kijk, zij zijn gekomen en hebben er een grote stapel van gemaakt en zijn flauwgevallen de moeite zijn nu in slaap - kom, laten we deze korenhoop in brand steken en verbranden, en laten we die fles water nemen die bij hen is, en hem leegmaken, zodat ze niets te drinken vinden, en we doden ze met honger en dorst. 4 Dan, wanneer zij ontwaken uit hun slaap, en trachten terug te keren naar de grot, zullen we op de weg naar hen toe komen en hen op een dwaalspoor brengen; zodat ze sterven van honger en dorst; wanneer zij misschien God kunnen ontkennen en Hij hen vernietigt. Zo zullen wij van hen af zijn. "5 Toen staken Satan en zijn legermachten de tarwe in brand en verbrandden ze. 6 Maar door de hitte van de vlam ontwaakten Adam en Eva uit hun slaap en zagen het koren branden en de emmer van water door hen, uitgestort. 7 Toen huilden ze en keerden terug naar de grot. 8 Maar toen ze van onder de berg omhoog gingen waar ze waren, ontmoetten Satan en zijn gastheren hen in de vorm van engelen en prezen God. Toen zei de satan tegen Adam: "O Adam, waarom ben je zo gekwetst van honger en dorst? Het lijkt mij dat Satan de tarwe heeft verbrand. "En Adam zei tegen hem:" Ja. "10 Nogmaals zei de satan tegen Adam:" Kom terug met ons; wij zijn engelen van God. God heeft ons naar u toe gestuurd om u een ander veld van maïs te laten zien, beter dan dat; en daar voorbij is een bron van goed water en veel bomen, waar je in de buurt zult wonen, en werk het maisveld uit tot een beter doel dan dat wat Satan heeft verteerd.'11 Adam dacht dat hij waar was en dat ze engelen waren die met hem sprak, en hij ging met hen terug. 12 Toen begon de satan Adam en Eva acht dagen te dwingen, totdat zij beiden neervielen als dood, van honger, dorst en flauwte. En hij vluchtte weg met zijn legers, en ze achtergelaten. wij zijn engelen van God. God heeft ons naar u toe gestuurd om u een ander veld van maïs te laten zien, beter dan dat; en daar voorbij is een bron van goed water en veel bomen, waar je in de buurt zult wonen, en werk het maisveld uit tot een beter doel dan dat wat Satan heeft verteerd.'11 Adam dacht dat hij waar was en dat ze engelen waren die met hem sprak, en hij ging met hen terug. 12 Toen begon de satan Adam en Eva acht dagen te dwingen, totdat zij beiden neervielen als dood, van honger, dorst en flauwte. En hij vluchtte weg met zijn legers, en ze achtergelaten. wij zijn engelen van God. God heeft ons naar u gestuurd om u een ander veld van maïs te laten zien, beter dan dat; en daar voorbij is een bron van goed water en veel bomen, waar je in de buurt zult wonen, en werk het maisveld uit tot een beter doel dan dat wat Satan heeft verteerd.'11 Adam dacht dat hij waar was en dat ze engelen waren die met hem spraken; en hij ging terug met hen. 12 Toen liet Satan acht dagen dwalen, Adam en Eva, totdat zij beiden neervielen als dood, van honger, dorst en zwakheid. Toen vluchtte hij met zijn gastheren en verliet hen. en dat zij

engelen waren die met hem spraken; en hij ging terug met hen. 12 Toen liet Satan acht dagen dwalen, Adam en Eva, totdat zij beiden neervielen als dood, van honger, dorst en zwakheid. Toen vluchtte hij met zijn gastheren en verliet hen.

Hoofdstuk LXVIII - Hoe vernietiging en moeite is Satan wanneer hij de meester is. Adam en Eva vestigen de gewoonte van aanbidding.

1 Toen keek God naar Adam en Eva en naar wat hen over Satan was overkomen, en hoe hij hen had laten sterven. 2 God heeft daarom Zijn Woord gezonden en heeft Adam en Eva opgewekt uit hun toestand van dood. 3 Toen zei Adam toen hij werd grootgebracht: "O God, u hebt ons het koren dat u ons hebt gegeven verbrand en hebt ons weggenomen en u hebt de emmer water leeggemaakt en u hebt uw engelen gestuurd, die hebben veroorzaakt ons om ons weg te verliezen van het maisveld. Zult u ons doen vergaan? Als dit van u is, o God, neem dan onze zielen weg, maar straf ons niet. " 4 Toen zei God tot Adam: "Ik heb het koren niet afgevuurd en ik heb het water niet uit de emmer gegooid, en ik heb Mijn engelen niet gezonden om u op een dwaalspoor te brengen." 5 Maar het is Satan, uw meester die het deed het, hij aan wie je jezelf hebt onderworpen, mijn gebod wordt ondertussen terzijde gelegd. die het koren heeft afgebrand, en het water heeft uitgegoten, en die u heeft misleid; en alle beloften die hij je heeft gedaan, waren slechts een list, een bedrog en een leugen. 6 Maar nu, o Adam, zult u erkennen dat Mijn goede daden aan u zijn gedaan. "7 En God zei tegen zijn engelen om Adam en Eva te nemen en ze op te dragen naar het tarweveld, dat ze als voorheen vonden, met de emmer vol water. 8 Daar zagen zij een boom en vonden er vast manna, en verwonderden zich over Gods kracht, en de engelen bevalen hen om van het manna te eten wanneer zij honger hadden.9 En God waarschuwde Satan met een vloek, niet om Keer terug en vernietig het veld van maïs. 10 Toen namen Adam en Eva van het koren, en maakten daarvan een offerande, en namen het en offerden het op de berg, de plaats waar zij hun eerste offer van bloed hadden aangeboden. . 11 En zij offerden dit offer opnieuw op het altaar dat zij eerst hadden gebouwd. En zij stonden op en baden en smeekten de Here om te zeggen: "Alzo, o God, toen wij in de hof waren, ging onze lofprijzing naar u toe, als dit offer, en onze onschuld ging naar u toe als wierook. O God, aanvaard dit offer van ons, en keer ons niet weg, beroofd van Uw genade. " 12 Toen zei God tot Adam en Eva: "Aangezien u dit offer hebt gedaan en het Mij hebt aangeboden, zal Ik het Mijn vlees maken, wanneer Ik op aarde kom om u te redden, en Ik zal zorgen dat het voortdurend wordt aangeboden op een altaar, voor vergeving en voor genade, voor degenen die er naar behoren aan deelnemen. ' 13 En God zond een helder vuur over het offer van Adam en Eva en vulde het met helderheid, gratie en licht; en de Heilige Geest kwam neer op dat offer. 14 Toen beval God een engel een vuurtang te nemen, als een lepel, en daarmee een offer te nemen en het naar Adam en Eva te brengen. En de engel deed dit, zoals God hem geboden had, en bood het hun aan. 15 En de zielen van Adam en Eva werden opgefleurd en hun harten werden vervuld van vreugde en blijdschap en met de lof van God. 16 En God zei tot Adam: "Dit zal u een gewoonte zijn om dit te doen, wanneer verdrukking en droefheid over u komen. Maar uw bevrijding

en uw binnenkomst in de tuin zullen niet zijn totdat de dagen zijn vervuld zoals overeengekomen tussen jij en Ik, als het niet zo was, zou Ik, van Mijn genade en medelijden met jou, je terugbrengen naar Mijn tuin en naar Mijn gunst in het belang van het offer dat je zojuist aan Mijn naam hebt gebracht. " 17 Adam verheugde zich over deze woorden die hij van God hoorde; en hij en Eva aanbaden voor het altaar, waaraan zij bogen, en ging toen terug naar de Grot der Schatten. 18 En dit gebeurde aan het einde van de twaalfde dag na de tachtigste dag, vanaf het moment dat Adam en Eva uit de tuin kwamen. 19 En zij stonden de ganse nacht op en baden tot de morgen; en ging toen uit de grot. 20 Toen zei Adam tot Eva met vreugde van hart, vanwege het offer dat ze aan God hadden gebracht en dat van Hem was aanvaard: "Laten we dit driemaal doen elke week, op de vierde dag woensdag, op de voorbereidingsdag Vrijdag en op de Sabbatzondag, alle dagen van ons leven. ' 21 En terwijl zij deze woorden onderling afgesproken, was God tevreden met hun gedachten, en met de resolutie die zij elk met de ander hadden genomen. 22 Daarna kwam het Woord van God tot Adam en zei: "O Adam, u hebt van tevoren vastgesteld op welke dagen het lijden over Mij zal komen, wanneer ik vleesgemaakt ben; want zij zijn de vierde woensdag en de voorbereidingsdag vrijdag. 23 Maar wat de eerste dag betreft, ik heb alle dingen daarin geschapen en ik heb de hemel opgestoken. En nogmaals, door Mijn opstanding weer op deze dag, zal Ik vreugde scheppen en ze verhogen in de hemel, die in Mij geloven; O Adam, offer dit offer, al de dagen van uw leven. "24 Toen trok God Zijn Woord terug van Adam. 25 Maar Adam bleef dit offer aldus elke week drie keer aanbieden, tot het einde van zeven weken. dag, dat is de vijftigste, maakte Adam een offer zoals hij gewend was, en hij en Eva namen het en kwamen naar het altaar voor God, zoals Hij hen had geleerd. door Mijn opstanding weer op deze dag, zal ik vreugde scheppen, en hen verhogen in de hemel, die in Mij geloven; O Adam, offer dit offer, al de dagen van uw leven. "24 Toen trok God Zijn Woord terug van Adam. 25 Maar Adam bleef dit offer aldus elke week drie keer aanbieden, tot het einde van zeven weken. dag, dat is de vijftigste, maakte Adam een offer zoals hij gewend was, en hij en Eva namen het en kwamen naar het altaar voor God, zoals Hij hen had geleerd. door Mijn opstanding weer op deze dag, zal ik vreugde scheppen, en hen verhogen in de hemel, die in Mij geloven; O Adam, offer dit offer, al de dagen van uw leven. "24 Toen trok God Zijn Woord terug van Adam. 25 Maar Adam bleef dit offer aldus elke week drie keer aanbieden, tot het einde van zeven weken. dag, dat is de vijftigste, maakte Adam een offer zoals hij gewend was, en hij en Eva namen het en kwamen naar het altaar voor God, zoals Hij hen had geleerd.

Hoofdstuk LXIX - Twaalfde verschijning van Satan aan Adam en Eva, terwijl Adam over het offer op het altaar bad; toen Satan hem sloeg.

1 Toen haastte zich de satan, de haat van al het goede, afgunstig op Adam en zijn offer, waardoor hij genade bij God vond, en haastte zich en nam een scherpe steen uit de scherpe ijzeren stenen; verscheen in de vorm van een man, en ging staan bij Adam en Eva. 2 Adam offerde toen op het altaar en begon te bidden, met zijn handen voor God uitgespreid. 3 Toen haastte zich Satan met de scherpe ijzeren

steen die hij bij zich had, en daarmee doorboorde Adam aan de rechterkant, waaruit bloed en water stroomde, toen viel Adam als een lijk op het altaar. En Satan vluchtte. 4 Toen kwam Eva en nam Adam en plaatste hem onder het altaar. En daar bleef ze, terwijl ze over hem weende; terwijl een stroom van bloed stroomde van Adam's kant over zijn offer. 5 Maar God keek naar de dood van Adam. Hij stuurde toen Zijn Woord en wekte hem op en zei tegen hem: "Vervul uw offer, want inderdaad, Adam, het is veel waard, en er is geen tekortkoming in." 6 God zei verder tot Adam: "Zo zal het ook met mij gebeuren, op de aarde, wanneer ik zal worden doorboord en bloed en water zullen stromen van Mijn zijde en rennen over Mijn lichaam, wat het ware offer is; en die op het altaar zal worden geofferd als een volmaakt offer." 7 Toen beval God Adam om zijn offer af te maken, en toen hij geëindigd was, aanbad hij voor God en prees Hem om de tekenen die Hij hem had getoond. 8 En God genas Adam in één dag, wat het einde van de zeven weken is, en dat is de vijftigste dag. 9 Toen keerden Adam en Eva terug van de berg en gingen naar de Grot der Schatten, zoals ze gewend waren te doen. en Eva, honderdveertig dagen sinds ze uit de tuin kwamen. 10 Toen stonden zij beiden die nacht op en baden tot God. En als het morgen was, gingen zij uit, en daalden af westwaarts van de spelonk, naar de plaats waar hun koren was, en rustten daar in de schaduw van een boom, zoals zij gewend waren. 11 Maar toen er een menigte van dieren overal om hen heen kwam. Het was Satans doen, in zijn goddeloosheid; om door het huwelijk oorlog tegen Adam te voeren.

Hoofdstuk LXX - Dertiende verschijning van Satan, om Adam te misleiden om met Eva te trouwen.

1 Daarna nam Satan, de hater van al het goede, de gedaante aan van een engel, en met hem twee anderen, zodat ze leken op de drie engelen die goud, wierook en mirre aan Adam hadden gebracht. 2 Zij gingen voorbij voor Adam en Eva terwijl zij onder de boom waren, en begroetten Adam en Eva met eerlijke woorden die vol waren van bedrog. 3 Maar toen Adam en Eva hun aangename uitdrukking zagen en hun zoete woorden hoorden, stond Adam op, verwelkomde hen en bracht ze naar Eva, en zij bleven allen bij elkaar; Adam's hart de tijd, blij omdat hij over hen dacht, dat zij dezelfde engelen waren, die hem goud, wierook en mirre hadden gebracht. 4 Omdat zij, toen zij voor de eerste keer tot Adam kwamen, over hen kwamen, vrede en vreugde, doordat zij hem goede tekenen brachten; dus Adam dacht dat ze een tweede keer waren gekomen om hem andere tokens voor hem te geven om zich daarmee te verheugen. Want hij wist niet dat het Satan was; daarom ontving hij hen met blijdschap en ging zij met hen om. 5 Toen zei de langste van hen: "Verheug u, o Adam, en wees blij, kijk, God heeft ons naar u toe gestuurd om u iets te vertellen." 6 En Adam zei: "Wat is het?" Toen antwoordde de satan: "Het is eenvoudig, maar toch is het het Woord van God, wilt u het van ons aannemen en doen? Maar als u het niet wilt aannemen, zullen we terugkeren naar God en Hem vertellen dat u het niet zou doen. ontvang Zijn Woord." 7 En Satan zei opnieuw tot Adam: "Wees niet bevreesd en beven niet, ken je ons niet?" 8 Maar Adam zei: "Ik ken u niet." 9 Toen zei de satan tot hem: "Ik ben de engel die u goud bracht en het

naar de grot bracht; deze andere engel is degene die u wierook heeft gebracht; en die derde engel is degene die u mirre heeft gebracht toen u op de top van de berg was en die u naar de grot droeg. 10 Maar wat de andere engelen betreft, onze kameraden, die u in de grot hebben gebaard, God heeft hen deze keer niet met ons meegezonden; want Hij zei tegen ons: 'Je zult genoeg zijn'. 11 Toen Adam deze woorden hoorde, geloofde hij hen en zei tegen deze engelen: "Spreek het Woord van God, opdat ik het mag ontvangen." 12 En Satan zei tegen hem: "Zweer het en belof me dat u het zult ontvangen." . "13 Toen zei Adam:" Ik weet niet hoe ik moet vloeken en beloven. "14 En Satan zei tegen hem:" Steek uw hand uit en leg hem in mijn hand. "15 Toen stak Adam zijn hand uit en legde het in Satans hand, toen Satan tegen hem zei: "Zeg, nu - zo waar als God leeft, rationeel en sprekend, die de sterren in de hemel oprichtte, de droge grond op de wateren vestigde, en mij uit de vier elementen * en uit het stof van de aarde heeft geschapen - ik zal mijn belofte niet breken, noch verzaak mijn woord. "16 En Adam zwoer aldus. 17 Toen zei de satan tot hem:" Kijk, het is nu enige tijd geleden dat u uit de tuin kwam, en u kent noch slechtheid noch kwaad. Maar nu zegt God tot u, om Eva te nemen die uit uw zij is gekomen, en om met haar te trouwen, zodat zij u kinderen zal geven, om u te troosten en om u van moeite en verdriet te verdrijven; nu is dit ding niet moeilijk, en er is ook geen schande voor jou. en uit het stof van de aarde - Ik zal mijn belofte niet breken, noch mijn woord verloochenen. "16 En Adam zwoer aldus. 17 Toen zei de satan tot hem:" Kijk, het is nu enige tijd geleden dat u uit de tuin, en je kent noch goddeloosheid noch kwaad. Maar nu zegt God tot u, om Eva te nemen die uit uw zij is gekomen, en om met haar te trouwen, zodat zij u kinderen zal geven, om u te troosten en om u van moeite en verdriet te verdrijven; nu is dit ding niet moeilijk, en er is ook geen schande voor jou. en uit het stof van de aarde - Ik zal mijn belofte niet breken, noch mijn woord verloochenen. "16 En Adam zwoer aldus. 17 Toen zei de satan tot hem:" Kijk, het is nu enige tijd geleden dat u uit de tuin, en je kent noch goddeloosheid noch kwaad. Maar nu zegt God tot u, om Eva te nemen die uit uw zij is gekomen, en om met haar te trouwen, zodat zij u kinderen zal geven, om u te troosten en om u van moeite en verdriet te verdrijven; nu is dit ding niet moeilijk, en er is ook geen schande voor jou. en om van je moeilijkheden en verdriet te verdrijven; nu is dit ding niet moeilijk, en er is ook geen schande voor jou. en om van je moeilijkheden en verdriet te verdrijven; nu is dit ding niet moeilijk, en er is ook geen schande voor jou.

* Zie de vorige voetnoot in hoofdstuk XXXIV met betrekking tot de 'vier elementen'.

Hoofdstuk LXXI - Adam is verontrust door de gedachte om met Eva te trouwen.

1 Maar toen Adam deze woorden hoorde van Satan, bedroefde hij veel, vanwege zijn eed en zijn belofte, en zei: "Zal ik overspel plegen met mijn vlees en mijn gebeente, en zal ik tegen mezelf zondigen, voor God om mij te vernietigen en om me uit de aarde te verdrijven? 2 Toen ik aanvankelijk van de boom at, dreef Hij mij de tuin uit naar dit vreemde land en beroofde mij van mijn heldere aard en bracht

de dood als ik dit zou doen, zal Hij mijn leven van de aarde afsnijden, en Hij zal mij in de hel werpen, en zal mij daar een lange tijd pesten. 3 Maar God heeft nooit de woorden gesproken die u hebt gezegd en u bent niet Gods engelen, en u bent niet door Hem uitgezonden, maar u bent duivels die tot mij zijn gekomen onder de valse verschijning van engelen. Weg van mij, u vervloekt van God! " 4 Toen vluchtten die duivels voor Adam weg. En hij en Eva stonden op en keerden terug naar de Grot der Schatten en gingen erheen. 5 Toen zei Adam tot Eva: "Als u zag wat ik deed, vertel het dan niemand, want ik heb tegen God gezondigd door te zweren bij zijn grote naam en ik heb mijn hand een andere keer in die van Satan geplaatst." Eva dan hield haar vrede, zoals Adam haar vertelde. 6 Toen stond Adam op en spreidde zijn handen voor God, smeekte Hem en smeekte Hem met tranen, om hem te vergeven wat hij had gedaan. En Adam bleef aldus staan en bad veertig dagen en veertig nachten. Hij at of dronk niet totdat hij op de grond viel van honger en dorst. 7 Toen zond God Zijn Woord naar Adam, die hem opwekte vanwaar hij lag en tegen hem zei: "O Adam, waarom hebt u gezworen bij Mijn Naam en waarom hebt u een andere keer een overeenkomst met Satan gemaakt?" 8 Maar Adam riep en zei: "O God, vergeef mij, want ik deed dit onbewust; geloven dat zij Gods engelen waren." 9 God schonk Adam vergiffenis en zei tegen hem: "Pas op voor satan." 10 en hij trok zijn woord terug van Adam. 11 Toen werd het hart van Adam vertroost, en hij nam Eva, en zij gingen uit grot, om wat voedsel voor hun lichaam te bereiden. 12 Maar vanaf die dag worstelde Adam in gedachten over zijn trouwe Eva, bang dat als hij het zou doen, God boos op hem zou zijn. 13 Toen gingen Adam en Eva naar de rivier van water, en zat op de bank, zoals mensen doen wanneer ze zich vermaken. 14 Maar Satan was jaloers op hen en was van plan hen te vernietigen. en ze gingen de grot uit om wat voedsel voor hun lichaam te bereiden. 12 Maar vanaf die dag worstelde Adam in gedachten over zijn trouwende Eva; bang dat als hij het zou doen, God boos op hem zou zijn. 13 Toen gingen Adam en Eva naar de rivier van water en gingen op de oever zitten, zoals mensen doen wanneer zij zich vermaken. 14 Maar de satan was jaloers op hen; en gepland om ze te vernietigen. en ze gingen de grot uit om wat voedsel voor hun lichaam te bereiden. 12 Maar vanaf die dag worstelde Adam in gedachten over zijn trouwende Eva; bang dat als hij het zou doen, God boos op hem zou zijn. 13 Toen gingen Adam en Eva naar de rivier van water en gingen op de oever zitten, zoals mensen doen wanneer zij zich vermaken. 14 Maar de satan was jaloers op hen; en gepland om ze te vernietigen.

Hoofdstuk LXXII - Adams hart wordt in brand gestoken. Satan verschijnt als mooie maagden.

1 Toen veranderden Satan en tien van zijn legerscharen in meisjes, in tegenstelling tot anderen in de hele wereld om genade. 2 Ze kwamen uit de rivier in aanwezigheid van Adam en Eva, en zij zeiden onder elkaar: "Kom, we zullen kijken naar de gezichten van Adam en Eva, die van de mensen op aarde zijn, hoe mooi ze zijn, en hoe anders is hun uiterlijk van onze eigen gezichten. " Toen kwamen ze bij Adam en Eva en groetten hen; en stond hen af te vragen. 3 Adam en

Eva keken ook naar hen en verwonderden zich over hun schoonheid en zeiden: "Is er dan onder ons een andere wereld, met zulke prachtige schepsels als deze erin?" 4 En die maagden zeiden tot Adam en Eva: "Ja, inderdaad, wij zijn een overvloedige schepping." 5 Toen zei Adam tot hen: "Maar hoe vermenigvuldig je je?" 6 En zij antwoordden hem: " Wij hebben echtgenoten die met ons zijn getrouwd, en we dragen ze kinderen, die opgroeien en die op hun beurt trouwt en getrouwd zijn, en ook kinderen baren; en dus nemen we toe. En als dat zo is, o Adam, dan zult u ons niet geloven, wij zullen u onze echtgenoten en onze kinderen laten zien." 7 Toen riepen zij over de rivier om hun echtgenoten en hun kinderen te roepen, die uit de rivier kwamen, mannen en kinderen, en elke man kwam naar zijn vrouw, terwijl zijn kinderen bij hem waren. 8 Maar toen Adam en Eva hen zagen, stonden zij stom en verwonderden zich over hen. 9 Toen zeiden zij tot Adam en Eva: "Zie al onze mannen en onze kinderen? Je moet met Eva trouwen, zoals we met onze mannen getrouwd zijn, zodat je kinderen zult krijgen zoals we hebben. "Dit was een hulpmiddel van Satan om Adam te misleiden. 10 Satan dacht ook bij zichzelf:" God gebod Adam eerst de vrucht van de boom en zei tegen hem: 'Eet er niet van; anders zal je sterven of sterven.' Maar Adam at ervan en toch doodde God hem niet; Hij heeft hem alleen de dood en plagen en beproevingen bevolen, tot de dag dat hij uit zijn lichaam zal komen. 11 Nu dan, als ik hem bedrieg om deze zaak te doen, en om met Eva te trouwen zonder Gods toestemming, zal God hem dan doden." 12 Daarom heeft Satan deze verschijning vóór Adam en Eva bewerkt, omdat hij hem wilde doden en maken. hij verdween van de aardbodem. 13 Ondertussen kwam het vuur van de zonde over Adam en hij dacht aan het begaan van de zonde. Maar hij bedwong zichzelf, omdat hij vreesde dat God hem zou doden als hij dit advies van Satan opvolgde. Toen stonden Adam en Eva op en baden tot God, terwijl Satan en zijn legerscharen de rivier afliepen, in aanwezigheid van Adam en Eva; om hen te laten zien dat ze teruggingen naar hun eigen wereld. 15 Toen keerden Adam en Eva terug naar de Grot der Schatten, zoals ze gewoonlijk deden; over de avondtijd. 16 En zij stonden beiden op en baden die nacht tot God. Adam bleef in gebed staan, maar wist niet hoe hij moest bidden, vanwege de gedachten in zijn hart over zijn trouwende Eva; en hij ging zo door tot de ochtend. 17 En toen het licht opkwam, zei Adam tot Eva: "Sta op, laat ons naar beneden gaan, waar zij ons goud hebben gebracht, en laat ons de Here over deze zaak vragen." 18 Toen zei Eva: 'Wat is dat, o Adam?' 19 En hij antwoordde haar: "Opdat ik de Heer zou vragen mij te vertellen dat ik met u trouwde, want ik zal het niet doen zonder Zijn toestemming, anders zal Hij ons doen vergaan, u en ik. Want die duivels hebben mijn hart in brand gestoken, met gedachten aan wat zij ons toonden, in hun zondige verschijningen. 20 Toen zei Eva tegen Adam: 'Waarom moeten we onder de berg gaan? Laten we liever opstaan en bidden in onze grot voor God, om ons te laten weten of deze raad goed is of niet.' 21 Toen stond Adam op in gebed en zei: "O God, u weet dat wij tegen u hebben overtreden, en vanaf het moment dat wij ons overtreden, werden wij ontdaan van onze heldere natuur, en ons lichaam werd onvernünftig en vroeg om eten en drinken; 22 Beveel ons, o God, om niet toe te geven aan hen zonder Uw toestemming, uit angst dat U ons in niets zult veranderen. Want als u ons geen toestemming geeft, zullen wij overweldigd

worden en dat advies van Satan volgen en U zult ons opnieuw doen vergaan. 23 Zo niet, neem dan onze zielen van ons weg; laten we van deze dierlijke lust af zijn. En als U ons geen bevel geeft om dit ding te respecteren, verbreek dan Eva van mij en mij van haar; en plaats ons elk ver weg van de ander. 24 En nogmaals, o God, als u ons van elkaar scheidt, zullen de duivels ons bedriegen met hun verschijningen die op ons lijken en onze harten vernietigen en onze gedachten ten opzichte van elkaar verontreinigen. Maar als het niet ieder van ons is ten opzichte van de ander, zal het in elk geval door hun verschijning zijn wanneer de duivels tot ons komen in onze gelijkenis. "Hier beëindigde Adam zijn gebed. en onze gedachten naar elkaar verspillen. Maar als het niet ieder van ons is ten opzichte van de ander, zal het in elk geval door hun verschijning zijn wanneer de duivels tot ons komen in onze gelijkenis. "Hier beëindigde Adam zijn gebed. en onze gedachten naar elkaar verspillen. Maar als het niet ieder van ons is ten opzichte van de ander, zal het in elk geval door hun verschijning zijn wanneer de duivels tot ons komen in onze gelijkenis. "Hier beëindigde Adam zijn gebed.

Hoofdstuk LXXIII - Het huwelijk van Adam en Eva.

1 Toen dacht God aan de woorden van Adam dat zij waar waren en dat hij lang op zijn bevel kon wachten, met respect voor de raad van Satan. 2 En God keurde Adam goed in wat hij hierover had gedacht, en in het gebed dat hij in zijn tegenwoordigheid had geofferd; en het Woord van God kwam tot Adam en zei tegen hem: "O Adam, als u eerst deze waarschuwing had gehad, voordat u uit de tuin naar dit land kwam!" 3 Daarna zond God zijn engel die goud had gebracht, en de engel die wierook had gebracht, en de engel die mirre tot Adam had gebracht, opdat zij hem zouden informeren met betrekking tot zijn huwelijk met Eva. 4 Toen zeiden die engelen tot Adam: "Neem het goud en geef het aan Eva als een huwelijksgeschenk, en beloof haar te huwen, geef haar dan wat reukwerk en mirre als geschenk, en wees jij, jij en zij, één vlees. " 5 Adam gehoorzaamde de engelen, en nam het goud en stak het in Eva's boezem in haar kled; en beloofde haar met zijn hand te trouwen. 6 Toen bevalen de engelen Adam en Eva om op te staan en veertig dagen en veertig nachten te bidden; toen dat gedaan was, moest Adam geslachtsgemeenschap hebben met zijn vrouw; want dan zou dit een zuivere en onbesmete daad zijn; zodat hij kinderen zou hebben die zich zouden vermenigvuldigen en het aangezicht van de aarde zouden aanvullen. 7 Toen ontvingen zowel Adam als Eva de woorden van de engelen; en de engelen vertrokken van hen. 8 Toen Adam en Eva begonnen te vasten en te bidden, tot het einde van de veertig dagen; en toen hadden ze geslachtsgemeenschap, zoals de engelen hun hadden verteld. En vanaf het moment dat Adam de tuin verliet totdat hij Eva huwde, waren tweehonderddrieëntwintig dagen, dat is zeven maanden en dertien dagen. 9 Aldus versloeg de oorlog van Satan met Adam.

Hoofdstuk LXXIV - De geboorte van Kaïn en Luluwa. Waarom ze die namen hebben ontvangen.

1 En zij leefden op aarde om te werken om hun lichamen gezond te houden; en dat deden ze zo totdat de negen maanden van Eva's zwangerschap voorbij waren en de tijd naderde wanneer ze moest baren. 2 Toen zei ze tegen Adam: "De tekenen die in deze grot zijn geplaatst sinds we de tuin verlieten, geven aan dat dit een zuivere plaats is en we zullen er nog een keer in bidden. Het is dan niet gepast om daar in te baren. Laten we in plaats daarvan naar de beschermende rots grot gaan die gevormd was door het bevel van God toen Satan een grote rots op ons gooide in een poging ons daarmee te doden." 3 Adam nam toen Eva mee naar die grot. Haar om te bevallen, ze spande veel, Adam had medelijden, en hij was erg bezorgd om haar omdat ze dicht bij de dood was en de woorden van God aan haar werden vervuld: "omdat ze mooier was dan haar moeder." 9 Toen wachtten Adam en Eva tot Kaïn en zijn zuster veertig dagen oud waren, toen Adam tegen Eva zei: "We zullen een offer brengen en het ten behoeve van de kinderen aanbieden." 10 En Eva zei: "Wij zullen een offer brengen voor de eerstgeboren zoon en dan zullen we er later een maken voor de dochter."

Hoofdstuk LXXV - De familie bezoekt de Grot der Schatten opnieuw. Geboorte van Abel en Akliä.

1 Toen maakte Adam een offer, en hij en Eva offerden het voor hun kinderen, en brachten het naar het altaar dat zij eerst hadden gebouwd. 2 En Adam offerde het spijsoffer en vroeg God om zijn offer aan te nemen. 3 Toen aanvaardde God het offer van Adam en zond een licht uit de hemel dat op het offer werd getoond. Adam en zijn zoon naderden het offer, maar Eva en de dochter benaderden het niet. 4 Adam en zijn zoon waren blij toen ze van het altaar naar beneden kwamen. Adam en Eva wachtten tot de dochter tachtig dagen oud was, toen bereidde Adam een offer voor en bracht het naar Eva en de kinderen. Ze gingen naar het altaar, waar Adam het opdroeg, zoals hij gewend was, en de Heer vroeg om zijn offer aan te nemen. 5 En de Heer aanvaardde het offer van Adam en Eva. Toen kwamen Adam, Eva en de kinderen naderbij en kwamen van de berg naar beneden, zich verheugend. 6 Maar zij keerden niet terug naar de grot waarin zij werden geboren; maar kwam naar de Grot der Schatten, opdat de kinderen erin zouden rondgaan, en gezegend worden met de tekenen die uit de tuin werden meegebracht. 7 Maar nadat zij waren gezegend met deze tekenen, gingen zij terug naar de grot waarin zij werden geboren. 8 Maar voordat Eva het offer had aangeboden, had Adam haar meegenomen en was met haar meegegaan naar de rivier van water, waarin zij zich eerst wierpen; en daar waste ze zichzelf. Adam waste zijn lichaam en Eva maakte haar schoon, na het leed en de nood die over hen was gekomen. 9 Maar Adam en Eva keerden zich, na zich te wassen in de rivier van water, elke nacht terug naar de Grot der Schatten, waar ze baden en werden gezegend; en gingen toen terug naar hun grot, waar hun kinderen werden geboren. 10 Adam en Eva deden dit totdat de kinderen waren gespeend. Nadat ze waren gespeend, deed Adam een offer voor de zielen van zijn kinderen in aanvulling op de drie keer per week dat hij een offer voor hen deed. 11 Toen de kinderen werden gespeend, werd Eva weer zwanger en toen haar zwangerschap op

termijn kwam, beviel ze van een andere zoon en dochter. Ze noemden de zoon Abel en de dochter Aklia. 12 En aan het einde van veertig dagen deed Adam een offer voor de zoon, en aan het einde van tachtig dagen deed hij een ander offer voor de dochter en behandelde hen, zoals hij Kaïn en zijn zuster Luluwa eerder had behandeld. 13 Hij bracht ze naar de Grot der Schatten, waar ze een zegen ontvingen en keerden terug naar de grot waar ze werden geboren. Nadat deze kinderen waren geboren, stopte Eva met het krijgen van kinderen. Adam deed een offer voor de zielen van zijn kinderen in aanvulling op de drie keer per week dat hij een offer voor hen deed. 11 Toen de kinderen werden gespeend, werd Eva weer zwanger en toen haar zwangerschap op termijn kwam, beviel ze van een andere zoon en dochter. Ze noemden de zoon Abel en de dochter Aklia. 12 En aan het einde van veertig dagen deed Adam een offer voor de zoon, en aan het einde van tachtig dagen deed hij een ander offer voor de dochter en behandelde hen, zoals hij Kaïn en zijn zuster Luluwa eerder had behandeld. 13 Hij bracht ze naar de Grot der Schatten, waar ze een zegen ontvingen en keerden terug naar de grot waar ze werden geboren. Nadat deze kinderen waren geboren, stopte Eva met het krijgen van kinderen. Adam deed een offer voor de zielen van zijn kinderen in aanvulling op de drie keer per week dat hij een offer voor hen deed. 11 Toen de kinderen werden gespeend, werd Eva weer zwanger en toen haar zwangerschap op termijn kwam, beviel ze van een andere zoon en dochter. Ze noemden de zoon Abel en de dochter Aklia. 12 En aan het einde van veertig dagen deed Adam een offer voor de zoon, en aan het einde van tachtig dagen deed hij een ander offer voor de dochter en behandelde hen, zoals hij Kaïn en zijn zuster Luluwa eerder had behandeld. 13 Hij bracht ze naar de Grot der Schatten, waar ze een zegen ontvingen en keerden terug naar de grot waar ze werden geboren. Nadat deze kinderen waren geboren, stopte Eva met het krijgen van kinderen. Eva werd opnieuw verwekt, en toen haar zwangerschap op termijn kwam, beviel ze van een andere zoon en dochter. Ze noemden de zoon Abel en de dochter Aklia. 12 En aan het einde van veertig dagen deed Adam een offer voor de zoon, en aan het einde van tachtig dagen deed hij een ander offer voor de dochter en behandelde hen, zoals hij Kaïn en zijn zuster Luluwa eerder had behandeld. 13 Hij bracht ze naar de Grot der Schatten, waar ze een zegen ontvingen en keerden terug naar de grot waar ze werden geboren. Nadat deze kinderen waren geboren, stopte Eva met het krijgen van kinderen. Eva werd opnieuw verwekt, en toen haar zwangerschap op termijn kwam, beviel ze van een andere zoon en dochter. Ze noemden de zoon Abel en de dochter Aklia. 12 En aan het einde van veertig dagen deed Adam een offer voor de zoon, en aan het einde van tachtig dagen deed hij een ander offer voor de dochter en behandelde hen, zoals hij Kaïn en zijn zuster Luluwa eerder had behandeld. 13 Hij bracht ze naar de Grot der Schatten, waar ze een zegen ontvingen en keerden terug naar de grot waar ze werden geboren. Nadat deze kinderen waren geboren, stopte Eva met het krijgen van kinderen. en behandelde ze, zoals hij Kaïn en zijn zus Luluwa eerder had behandeld. 13 Hij bracht ze naar de Grot der Schatten, waar ze een zegen ontvingen en keerden terug naar de grot waar ze werden geboren. Nadat deze kinderen waren geboren, stopte Eva met het krijgen van kinderen. en behandelde ze, zoals hij Kaïn en zijn zus Luluwa eerder had behandeld. 13 Hij bracht ze naar de Grot der

Schatten, waar ze een zegen ontvingen en keerden terug naar de grot waar ze werden geboren. Nadat deze kinderen waren geboren, stopte Eva met het krijgen van kinderen.

Hoofdstuk LXXVI - Kaïn wordt jaloeers op Abel vanwege zijn zussen.

1 En de kinderen werden sterker en groter; maar Kaïn was hardvochtig en regeerde over zijn jongere broer. 2 Vaak, toen zijn vader een offer bracht, bleef Kaïn achter en ging niet mee, om te offeren. 3 Maar wat Abel betreft, hij had een zachtmoedig hart en was gehoorzaam aan zijn vader en moeder. Hij bewoog hen vaak om een offer te brengen, omdat hij er dol op was. Hij bad en vastte veel. 4 Toen kwam dit teken naar Abel. Toen hij de Grot der Schatten binnenging en de gouden staven, de wierook en de mirre zag, vroeg hij zijn ouders, Adam en Eva, om hem over hen te vertellen en vroeg: "Waar heeft u deze vandaan gehaald?" 5 Toen vertelde Adam hem alles wat hen was overkomen. En Abel voelde diep over wat zijn vader hem vertelde. 6 Verder vertelde zijn vader, Adam, hem over de werken van God en over de hof. Na dat te hebben gehoord, Abel bleef achter nadat zijn vader was vertrokken en hij bleef die hele nacht in de Grot der Schatten. 7 En die nacht, terwijl hij aan het bidden was, verscheen Satan aan hem onder de figuur van een man, die tegen hem zei: "Je hebt je vader geregeld ertoe bewogen offers te brengen, te vasten en te bidden, daarom zal ik je doden en je maken omkomen van deze wereld." 8 Maar wat Abel betreft, hij bad tot God en verdreef Satan van hem; en geloofde de woorden van de duivel niet. Toen het dag was, verscheen er een engel Gods aan hem, die tegen hem zei: "Verbreek niet het vasten, het gebed of het aanbieden van een offer aan uw God. Want kijk, de Here had uw gebed aanvaard. niet bang voor de figuur die je verscheen in de nacht, en die je tot de dood vervloekte." En de engel ging van hem weg. 9 Toen het dag was, Abel kwam naar Adam en Eva en vertelde hun over de visie die hij had gezien. Toen zij het hoorden, bedroefden zij er veel over, maar zeiden er niets over; ze troostten hem alleen. 10 Maar wat de hardvochtige Kaïn betreft, kwam Satan 's nachts bij hem, liet zich zien en zei tegen hem: "Omdat Adam en Eva zo veel meer van je broer Abel houden dan van jou, willen ze met hem in het huwelijk treden met jou mooie zuster omdat ze van hem houden, maar ze willen je in het huwelijk vergezellen met zijn lelijke zuster, omdat ze je haten. 11 Voordat ze dat doen, zeg ik je dat je je broer moet vermoorden. Op die manier zal je zuster voor u achtergelaten, en zijn zuster zal worden weggeworpen." 12 En de satan ging van hem weg. Maar de duivel bleef in Kaïns hart achter en streefde er vaak naar zijn broer te doden. Toen zij het hoorden, bedroefden zij er veel over, maar zeiden er niets over; ze troostten hem alleen. 10 Maar wat de hardvochtige Kaïn betreft, kwam Satan 's nachts bij hem, liet zich zien en zei tegen hem: "Omdat Adam en Eva zo veel meer van je broer Abel houden dan van jou, willen ze met hem in het huwelijk treden met jou mooie zuster omdat ze van hem houden, maar ze willen je in het huwelijk vergezellen met zijn lelijke zuster, omdat ze je haten. 11 Voordat ze dat doen, zeg ik je dat je je broer moet vermoorden. Op die manier zal je zuster voor u achtergelaten, en zijn zuster zal worden weggeworpen." 12 En de satan ging van hem weg. Maar de duivel bleef in

Kaïns hart achter en streefde er vaak naar zijn broer te doden. Toen zij het hoorden, bedroefden zij er veel over, maar zeiden er niets over; ze troostten hem alleen. 10 Maar wat de hardvochtige Kaïn betreft, kwam Satan 's nachts bij hem, liet zich zien en zei tegen hem: "Omdat Adam en Eva zo veel meer van je broer Abel houden dan van jou, willen ze met hem in het huwelijk treden met jou mooie zuster omdat ze van hem houden, maar ze willen je in het huwelijk vergezellen met zijn lelijke zuster, omdat ze je haten. 11 Voordat ze dat doen, zeg ik je dat je je broer moet vermoorden. Op die manier zal je zuster voor u achtergelaten, en zijn zuster zal worden weggegooid." 12 En de satan ging van hem weg. Maar de duivel bleef in Kaïns hart achter en streefde er vaak naar zijn broer te doden. 10 Maar wat de hardvochtige Kaïn betreft, kwam Satan 's nachts bij hem, liet zich zien en zei tegen hem: "Omdat Adam en Eva zo veel meer van je broer Abel houden dan van jou, willen ze met hem in het huwelijk treden met jou mooie zuster omdat ze van hem houden, maar ze willen je in het huwelijk vergezellen met zijn lelijke zuster, omdat ze je haten. 11 Voordat ze dat doen, zeg ik je dat je je broer moet vermoorden. Op die manier zal je zuster voor u achtergelaten, en zijn zuster zal worden weggegooid." 12 En de satan ging van hem weg. Maar de duivel bleef in Kaïns hart achter en streefde er vaak naar zijn broer te doden. ze willen met hem in het huwelijk treden met je mooie zus omdat ze van hem houden. Ze willen echter met je in het huwelijk treden met zijn lelijke zuster, omdat ze je haten. 11 Voordat ze dat doen, zeg ik u dat u uw broer moet doden. Op die manier zal je zuster voor jou worden achtergelaten, en zijn zuster zal worden weggegooid." 12 En Satan ging van hem weg, maar de duivel bleef achter in Kaïn's hart en streefde er vaak naar zijn broer te doden. ze willen met hem in het huwelijk treden met je mooie zus omdat ze van hem houden. Ze willen echter met je in het huwelijk treden met zijn lelijke zuster, omdat ze je haten. 11 Voordat ze dat doen, zeg ik u dat u uw broer moet doden. Op die manier zal je zuster voor jou worden achtergelaten, en zijn zuster zal worden weggegooid." 12 En Satan ging van hem weg, maar de duivel bleef achter in Kaïn's hart en streefde er vaak naar zijn broer te doden.

Hoofdstuk LXXVII - Cain, 15 jaar oud en Abel 12 jaar oud, groeien uit elkaar.

1 Maar toen Adam zag dat de oudere broer de jongere haatte, trachtte hij hun hart te verzachten en tegen Kaïn zei: "O mijn zoon, neem van de vruchten van uw zaaiing en maak een offer aan God, zodat Hij u kan vergeven voor uw slechtheid en zonde." 2 Hij zei ook tegen Abel: "Neem wat van je zaaierwerk en maak een offer en breng het naar God, zodat Hij je kan vergeven vanwege je verdorvenheid en zonde." 3

Toen luisterde Abel naar de stem van zijn vader, nam wat van zijn zaaien en maakte een goed offer en zei tegen zijn vader, Adam: "Ga met mij mee en laat me zien hoe ik het moet aanbieden." 4 En zij gingen heen, Adam en Eva met hem, en zij toonden hem hoe hij zijn gave op het altaar kon offeren. Daarna stonden ze op en baden dat God het offer van Abel zou aanvaarden. 5 Toen keek God naar Abel en aanvaardde zijn offer. En God was meer tevreden met Abel dan met zijn offer, vanwege zijn goede hart en zuivere lichaam. Er was geen spoor van bedrog in hem. 6 Toen kwamen zij van het altaar af en gingen naar de grot waarin zij leefden. Maar Abel herhaalde het vanwege zijn blijdschap zijn offer te hebben gedaan, driemaal per week, naar het voorbeeld van zijn vader Adam. 7 Maar wat Kaïn betreft, hij wilde geen offer brengen, maar nadat zijn vader erg boos was, bood hij eenmaal een geschenk aan. Hij nam de kleinste van zijn schapen als een offer en toen hij het offerde, waren zijn ogen op het lam gericht. 8 Daarom accepteerde God zijn offer niet, omdat zijn hart vol moorddadige gedachten was. 9 En zij allen woonden aldus samen in de grot waarin Eva was geboren, totdat Kaïn vijftien jaar oud was en Abel twaalf jaar oud. vanwege zijn goede hart en zuivere lichaam. Er was geen spoor van bedrog in hem. 6 Toen kwamen zij van het altaar af en gingen naar de grot waarin zij leefden. Maar Abel herhaalde het vanwege zijn blijdschap zijn offer te hebben gedaan, driemaal per week, naar het voorbeeld van zijn vader Adam. 7 Maar wat Kaïn betreft, hij wilde geen offer brengen, maar nadat zijn vader erg boos was, bood hij eenmaal een geschenk aan. Hij nam de kleinste van zijn schapen als een offer en toen hij het offerde, waren zijn ogen op het lam gericht. 8 Daarom accepteerde God zijn offer niet, omdat zijn hart vol moorddadige gedachten was. 9 En zij allen woonden aldus samen in de grot waarin Eva was geboren, totdat Kaïn vijftien jaar oud was en Abel twaalf jaar oud. en ging naar de grot waarin zij leefden. Maar Abel herhaalde het vanwege zijn blijdschap zijn offer te hebben gedaan, driemaal per week, naar het voorbeeld van zijn vader Adam. 7 Maar wat Kaïn betreft, hij wilde geen offer

brengen, maar nadat zijn vader erg boos was, bood hij eenmaal een geschenk aan. Hij nam de kleinste van zijn schapen als een offer en toen hij het offerde, waren zijn ogen op het lam gericht. 8 Daarom accepteerde God zijn offer niet, omdat zijn hart vol moorddadige gedachten was. 9 En zij allen woonden aldus samen in de grot waarin Eva was geboren, totdat Kaïn vijftien jaar oud was en Abel twaalf jaar oud. maar nadat zijn vader erg boos was, bood hij een keer een geschenk aan. Hij nam de kleinste van zijn schapen als een offer en toen hij het offerde, waren zijn ogen op het lam gericht. 8 Daarom accepteerde God zijn offer niet, omdat zijn hart vol moorddadige gedachten was. 9 En zij allen woonden aldus samen in de grot waarin Eva was geboren, totdat Kaïn vijftien jaar oud was en Abel twaalf jaar oud. maar nadat zijn vader erg boos was, bood hij een keer een geschenk aan. Hij nam de kleinste van zijn schapen als een offer en toen hij het offerde, waren zijn ogen op het lam gericht. 8 Daarom accepteerde God zijn offer niet, omdat zijn hart vol moorddadige gedachten was. 9 En zij allen woonden aldus samen in de grot waarin Eva was geboren, totdat Kaïn vijftien jaar oud was en Abel twaalf jaar oud.

Hoofdstuk LXXVIII - Jaloezie overwint Kaïn. Hij maakt problemen in het gezin. Hoe de eerste moord was gepland.

1 Toen zei Adam tot Eva: "Zie, de kinderen zijn volwassen, we moeten denken aan het vinden van vrouwen voor hen." 2 Toen antwoordde Eva: "Hoe kunnen we het doen?" 3 Toen zei Adam tot haar: "Wij zullen ons bij de zuster van Abel aansluiten, die met Kaïn getrouwd is, en Kaïns zuster van Abel. 4 De genoemde Eva tot Adam:" Ik houd niet van Kaïn, omdat hij hardvochtig is; maar laat hen bij ons blijven totdat we de Heer ten behoeve van hen aan de Heere aanbieden. "5 En Adam zei niet meer. 6 Intussen kwam Satan naar Kaïn in de gedaante van een man van het veld en zei tegen hem:" Zie, Adam en Eva heeft samen beraadslaagd over het huwelijk van jullie twee; en zij zijn overeengekomen om de zuster van Abel met u te trouwen, en uw zuster met hem. 7 Maar als het niet was dat ik van je hou, zou ik je dit ding niet hebben verteld. Maar als je mijn advies opneemt en me gehoorzaamt, Ik zal je op je huwelijksdag prachtige gewaden, goud en zilver in overvloed brengen, en mijn relaties zullen je bijstaan. "8 Toen zei Kaïn met vreugde:" Waar zijn uw relaties? "9 En Satan antwoordde:" Mijn relaties zijn in een tuin in het noorden, waar ik ooit bedoeld was om je vader Adam te brengen; maar hij zou mijn aanbod niet accepteren. 10 Maar u, als u mijn woorden wilt ontvangen en als u naar mij toe zult komen na uw bruiloft, zult u rusten van de ellende waarin u bent; en u zult rusten en beter af zijn dan uw vader Adam. "11 Bij deze woorden van Satan opende Cain zijn oren en leunde naar zijn toespraak. 12 En hij bleef niet op het veld, maar ging naar Eva, zijn moeder, en sloeg haar en vervloekte haar en zei tegen haar: "Waarom bent u van plan mijn zus mee te nemen om haar met mijn broer te trouwen? Ben ik dood? "13 Zijn moeder echter kalmeerde hem en stuurde hem naar het veld waar hij was geweest. 14 Toen Adam kwam, vertelde ze hem wat Kaïn had gedaan. 15 Maar Adam treurde en zwijgend, en zei geen woord. 16 Toen zei Adam de volgende morgen tot Kaïn, zijn zoon: "Neem van uw schapen,

jong en goed, en offer ze aan uw God, en ik zal tot uw broeder spreken, om aan zijn God een offerande van koren te maken." 17 Ze gehoorzaamden beiden hun vader Adam, en ze namen hun offers, en offerden ze op de berg bij het altaar. 18 Maar Kaïn gedroeg zich hooghartig jegens zijn broeder en duwde hem van het altaar en liet hem zijn gave niet op het altaar offeren; maar hij bood er zijn eigen, met een trots hart, vol bedrog en bedrog aan. 19 Maar wat Abel betreft, hij zette stenen neer die dichtbij waren en daarom bood hij zijn geschenk aan met een nederig en braaf hart. 20 Kaïn stond toen bij het altaar waarop hij zijn gave had aangeboden; en hij riep tot God om zijn offer aan te nemen; maar God accepteerde het niet van hem; ook kwam er geen goddelijk vuur om zijn offer te verteren. 21 Maar hij bleef tegenover het altaar staan, uit humor en gemeenheid, kijkend naar zijn broer Abel, om te zien of God zijn offer zou accepteren of niet. 22 En Abel bad tot God om zijn offer aan te nemen. Toen daalde een goddelijk vuur neer en verteerde zijn offergave. En God rook de zoete geur van zijn offer; omdat Abel van Hem hield en zich in Hem verheugen. 23 En omdat God zeer tevreden over hem was, zond hij hem een engel des lichts in de gedaante van een man die van zijn offer had gegeten, omdat hij de zoete geur van zijn offer had geroken, en zij troostten Abel en versterkten zijn hart. 24 Maar Kaïn keek naar alles wat plaatsvond in het offer van zijn broer en was er boos om. 25 Toen opende hij zijn mond en lasterde God, omdat hij zijn offer niet had aanvaard. 26 Maar God zei tegen Kaïn: "Waarom ziet u er droevig uit, wees rechtvaardig, opdat ik uw offer mag aannemen, niet tegen Mij, hebt u gemompeld, maar tegen uzelf." 27 En God zei dit tegen Kaïn in berisping, en omdat Hij een afkeer van hem had en zijn offer. 28 En Kaïn kwam neer van het altaar, zijn kleur veranderde en met een treurig gezicht, en kwam tot zijn vader en moeder en vertelde hen alles wat hem was overkomen. En Adam erg veel omdat God het offer van Kaïn niet had aanvaard. 29 Maar Abel kwam met blijdschap en met een blij hart naar beneden en vertelde zijn vader en moeder hoe God zijn offer had aanvaard en zij verheugden zich erover en kusten zijn gezicht. 30 En Abel zei tegen zijn vader: "Omdat Kaïn me van het altaar duwde en mij niet toestond mijn geschenk eraan te geven, maakte ik een altaar voor mezelf en bood mijn geschenk erop aan." 31 Maar toen Adam dit hoorde, speet het hem zeer, omdat het het altaar was dat hij eerst had gebouwd en waarop hij zijn eigen gaven had aangeboden. 32 Wat Kaïn betreft, hij was zo haatdragend en zo boos dat hij het veld inging, waar Satan naar hem toekwam en tegen hem zei: "Sinds uw broer Abel toevlucht heeft gezocht bij uw vader Adam, omdat u hem van het altaar duwde, zij hebben zijn gelaat gekust en zij verheugen zich over hem, veel meer dan over u." 33 Toen Kaïn deze woorden van Satan hoorde, was hij vervuld van woede; en hij liet het niemand weten. Maar hij lag op de loer om zijn broer te vermoorden, totdat hij hem naar de grot bracht en zei toen tegen hem: - 34 "O broeder, het land is zo mooi, en er zitten zulke mooie en aangename bomen in en het is charmant om naar te kijken! Maar broeder, u bent nog nooit op een dag in het veld geweest om uw plezier op die plek te ontvangen. 35 Vandaag, o, mijn broeder, ik zou heel graag willen dat u met me mee zou gaan naar het veld, om te genieten en onze velden en onze kudden te zegenen, want u bent rechtvaardig, en ik houd veel van u, o mijn broeder! Maar je bent vervreemd van mij." 36 Toen stemde Abel ermee in om met

zijn broer Kaïn het veld in te gaan.³⁷ Maar voordat hij naar buiten ging, zei Kaïn tegen Abel: 'Wacht op mij, totdat ik een staf krijg vanwege wilde dieren. ³⁸ Toen stond Abel in zijn onschuld te wachten, maar Kaïn, de voorhoede, haalde een staf en ging naar buiten. ³⁹ En zij begonnen Kaïn en zijn broer Abel om op de weg te lopen; Kaïn sprak tot hem en troostte hem,

Hoofdstuk LXXIX - Een slecht plan wordt tot een tragische conclusie gevoerd. Kaïn is bang. "Ben ik mijn broeders hoeder?" De zeven straffen. Vrede is verbrijzeld.

1 En zo gingen zij voort, totdat zij op een eenzame plaats kwamen, waar geen schapen waren; toen zei Abel tot Kaïn: "Zie, mijn broeder, wij zijn moe van het lopen, want wij zien geen van de bomen, noch van de vruchten, noch van de bloeiende groene planten, noch van de schapen, noch enige van de dingen van wat je me vertelde. Waar zijn die schapen van je die je me hebt gezegd om te zegenen?" ² Toen zei Kaïn tot hem: "Kom op, en je zult heel veel mooie dingen heel snel zien, maar ga vóór mij, totdat ik je inhaal." ³ Toen ging Abel verder, maar Kaïn bleef achter hem. ⁴ En Abel liep in zijn onschuld, zonder bedrog; niet geloven dat zijn broer hem zou doden. ⁵ Toen Kaïn op hem afkwam, troostte hij hem met zijn woorden, terwijl hij een weinig achter hem liep; toen rende hij naar hem toe en sloeg hem met het personeel, blaas na slag, tot hij verbluft was. ⁶ Maar toen Abel op de grond viel en zag dat zijn broer hem wilde doden, zei hij tegen Kaïn: "O mijn broeder, heb medelijden met mij. Door de borsten die we hebben gezogen, sla me niet! baarmoeder die ons droeg en die ons in de wereld heeft gebracht, sla me niet dood met die staf! Als je me wilt doden, neem dan een van deze grote stenen en dood me regelrecht." ⁷ Toen nam Kaïn, de hardvochtige en wrede moordenaar, een grote steen en sloeg daarmee het hoofd van zijn broer, totdat zijn hersens uitvloeiden en hij zich in zijn bloed wentelde, vóór hem. ⁸ En Kaïn bekeerde zich niet van hetgeen hij gedaan had. ⁹ Maar de aarde, toen het bloed van de rechtvaardige Abel daarop viel, beefde, terwijl het zijn bloed dronk en Kaïn daardoor zou hebben vernietigd. ¹⁰ En het bloed van Abel riep op mysterieuze wijze tot God, om hem van zijn moordenaar te wreken. ¹¹ Toen begon Kaïn terstond de grond te graven, waarin hij zijn broeder legde; want hij beefde voor de angst die over hem kwam, toen hij de aarde zag trillen voor zijn rekening. ¹² Daarna wierp hij zijn broer in de put die hij gemaakt had en bedekte hem met stof. Maar de grond zou hem niet ontvangen; maar het gooide hem meteen op. ¹³ Nogmaals, Kaïn groef de grond en verborg zijn broer erin; maar nogmaals, de grond wierp hem op zichzelf; totdat driemaal de grond aldus het lichaam van Abel op zich wierp. ¹⁴ De modderige grond wierp hem de eerste keer op, omdat hij niet de eerste schepping was; en het wierp hem de tweede keer op en wilde hem niet ontvangen, omdat hij rechtvaardig en goed was, en zonder een oorzaak werd gedood; en de aarde wierp hem voor de derde maal op en wilde hem niet ontvangen, opdat er voor zijn broer een getuige tegen hem zou blijven bestaan. ¹⁵ En zo bespotten de aarde Kaïn, totdat het Woord van God tot hem kwam betreffende zijn broeder. ¹⁶ Toen was God toornig, en zeer ontstemd over de dood van

Abel; en hij donderde uit de hemel, en bliksemschichten gingen voor hem uit, en het Woord van de Here God kwam uit de hemel naar Kaïn en zei tegen hem: "Waar is Abel, uw broer?" 17 Toen antwoordde Kaïn met een trots hart en een norske stem: "Hoe, o God, ben ik mijn broeders hoeder?" 18 Toen zei God tegen Kaïn: Vervloekt is de aarde die het bloed van Abel, je broer, heeft gedronken, en wat jou aangaat, je zult altijd beven en beven, en dit zal een teken op je zijn zodat iedereen die je vindt, zal vermoord jou." 19 Maar Kaïn riep, omdat God deze woorden tot hem had gezegd; en Kaïn zei tegen hem: "O God, wie mij ook vindt, zal mij doden, 23 Want het was passend, dat de vloek op de moordenaar zou vallen; maar in genade beheerste God zijn gedachten zo dat niemand het wist en keerde zich af van Kaïn. 24 En hij zei tegen hem: "Waar is je broer?" Waarop hij antwoordde en zei: "Ik weet het niet." Toen zei de Schepper tot hem: "Wees sidderend en bevende." 25 Toen beefde Kaïn en werd doodsbang; en door dit teken maakte God hem tot voorbeeld voor de hele schepping, als de moordenaar van zijn broer. Ook bracht God beven en angst over hem, opdat hij de vrede zou zien waarin hij eerst was, en hij zag ook de beving en angst die hij op het laatst doorstaan had; opdat hij zich voor God zou vernederen en zich van zijn zonden zou bekeren en de vrede zou zoeken die hij eerst genoot. 26 En in het woord van God dat zei: " 27 En de zeven straffen zijn de zeven generaties waarin God op Kaïn wachtte op de moord op zijn broer. 28 Maar wat Kaïn betreft, sinds hij zijn broer had gedood, kon hij op geen enkele plaats rust vinden; maar ging terug naar Adam en Eva, bevend, doodsbang en verontreinigd met bloed. . . . Einde van het eerste boek van Adam en Eva 27 En de zeven straffen zijn de zeven generaties waarin God op Kaïn wachtte op de moord op zijn broer. 28 Maar wat Kaïn betreft, sinds hij zijn broer had gedood, kon hij op geen enkele plaats rust vinden; maar ging terug naar Adam en Eva, bevend, doodsbang en verontreinigd met bloed. . . . Einde van het eerste boek van Adam en Eva